DIN TOATĂ LUMEA

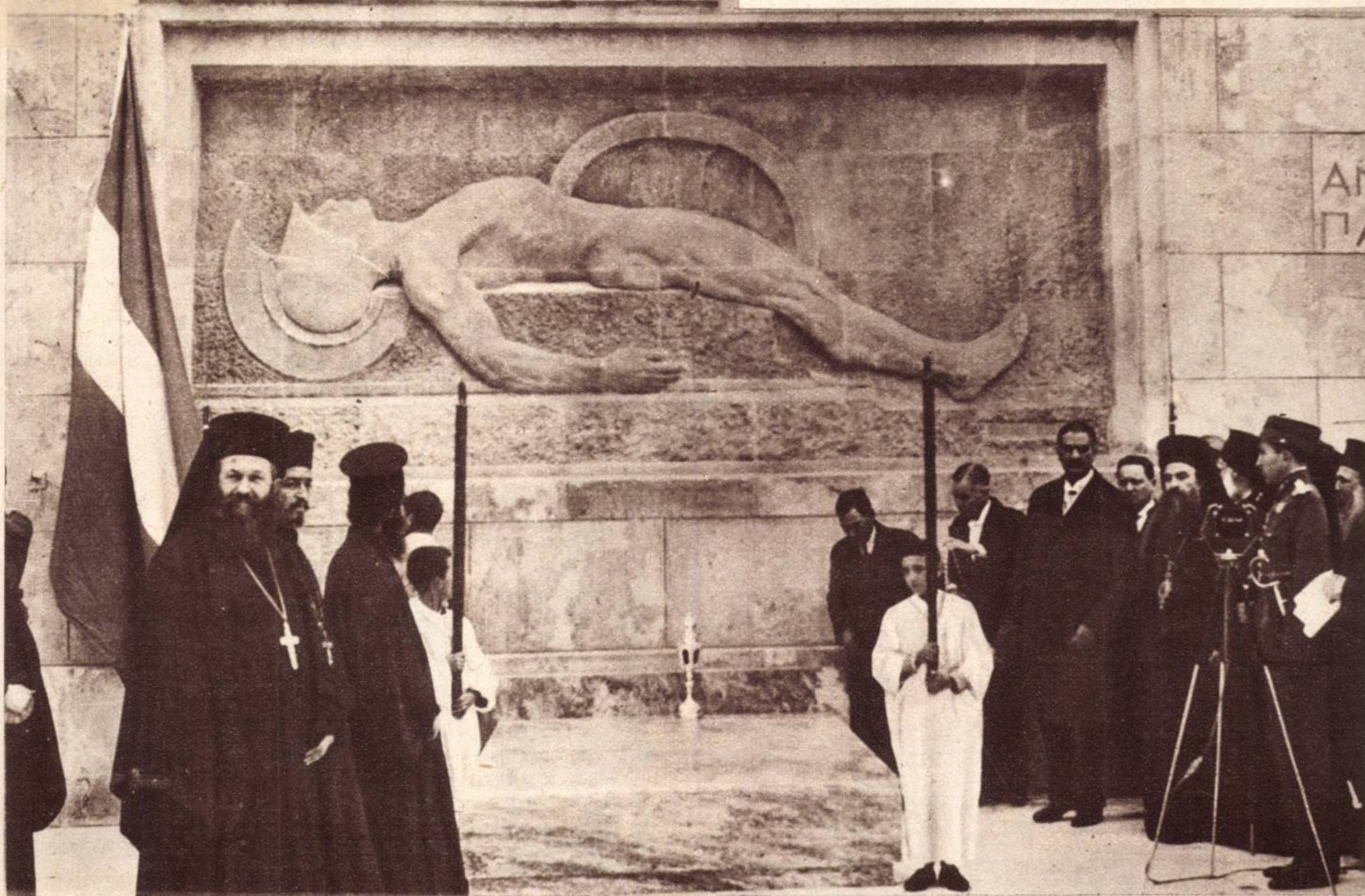
Dreapta: *Din 59 de concurenți cari au participat la cursa de automobile Paris-Nisa, 56 au ajuns la destinație, primul sosind d. Senechal. La cursă a participat și principele Nicolae al României.*

Sus: *Fiii fostului dictator al Spaniei Primo de Rivera au fost traduși în fața unui consiliu de răsboiu, pentru insulte la adresa republicii.* St.: *Scrisoarea semnată de soții Lindbergh prin care se dă autorizație lui Salvatore Spitale și Irwing Bit, — doi vechi pușcăriași americani, — să servească drept intermediari între ei și răpitorii micului Charles Augustus. Prin relațiunile pe care acești doi bandiți le au în lumea răufăcătorilor, se crede că micul Lindbergh va fi regăsit în curând.*

ng to
rving
any other
sure will

Jos: *De curând a avut loc la Atena, desvelirea monumentului Eroului Necunoscut, care a fost ridicat pe o piață publică. Solemnitatea a avut loc în prezența d-lui Mihalacopulos, vicepreședinte al Consiliului de miniștri.*

lefanților
e o cură-

din An-
l joacă

George Bancroft

SE căuta în tot Hollywood-ul un om care să semene ca două picături de apă lui Wallace Berry spre a-l dubla intr'o scenă dintre cele mai primejdioase. Toate cercetările rămaseră însă fără rezultat practic. Unul dintre candidați era prea inalt, altul prea scund. Cel de-al treilea avea numai silueta, căci trăsăturile cerute îi lipsiau cu desăvârșire.

Cam tot în acea epocă, realizatorul filmului avu prilejul să viziteze o închisoare, dintr'un stat vecin Califoniei. Directorul trecea deținuții în revistă, explicând vizitatorului motivele condamnării fiecărui arestat. Unul fusese închis pentru bigamie, altul pentrucă furase sau imitase semnătura cuiva și-așa mai departe.

— Dar cel care cară pietriș ? întrebă realizatorul, arătând un condamnat ce se afla cu spatele către el.

— Care? Ala de colo?... S'a dat drept Wallace Berry....

Dar bucuria regisorului fu de scurtă durată, căci deținutul mai avea un an de ispășit...

BUSTER Keaton are oroare de tapeuri, indivizi cari, cum te prind la un colț de stradă, nu te lasă până nu-i „împrumuți" cu ceva. Acești indivizi sunt intâlniți farte des la Hollywood; îi vezi pretutindeni, îndrăzneți, tenaci, măgulitori și șireți.

Nu demult, Buster Keaton fu acostat de un asemenea individ:

— Joe mi te-a scos în cale, dragă maestre Buster! Tocmai trebue să plec la Santa-Barbara, unde mi s'a oferit un rol minunat. Imprumută-mă, te rog, cu zece dolari, pe cari ți-i voi restitui imediat ce termin filmarea.

— Cu plăcere, răspunse Malec, scoțând din buzunar o hârtie de cinci dolari.

— Am spus zece dolari, maestre, exclamă individul înmărmurit.

— Am auzit, răspunse atunci comicul, cu un calm desăvârșit. Găsesc însă că soluția asta e cea mai bună. D-ta pierzi cinci dolari, eu deasemenea cinci și suntem chit...

Maurice Chevalier și Jeanette Macdonald, în „Parada dragostei"

Sus: Lon Chaney; dr.: Buster Keaton

NU exista camarad mai bun ca regretatul Lon Chaney. Avea o inimă atât de veselă, încât ți-era imposibil să te mai gândești la vârsta lui. Chaney povestia anecdotele ca nimeni altul. Pe când făcea teatru, era „clou”-ul turneelor. Astfel, într'o bună zi, pe când trupa se afla în vagon, Chaney asculta cu luare aminte pe unul din colegii lui, cari toată după amiază nu făcea altceva, decât să se laude :

„Când făceam pe pompierul... când eram marinar... în timpul celor cinci ani când am fost negustor.... pe vremea petrecută în Africa... etc.

Chaney tăcea, cufundat în socoteli. La un moment dat, nemai putând rabda se ridică de pe canapea și isbucni:

— Ci mai taci odată ! Ești mort! Am făcut socoteala și văd că ai peste o sută patruzeci de ani....

NU știu dacă sunteți la curent cu sgârcenia lui Maurice Chevalier, dar se pare că actorul, nu prea e darnic. Acesta judecând după numeroasele dovezi de sgârcenie, de care a dat dovadă până azi. Următoarea poveste cu tâlc, pare să ilustreze cu succes reaua-i reputație:

Acțiunea se petrece într'o reuniune de actori și actrițe. „Șueta de bârfeală” începu:

O artistă spuse:

„Ați citit ziarele? Se zice că Maurice a trimis o contribuție personală de 25.000 franci operei de binefacere ce-i poartă numele...”

„Da, dar... (intrerupse cineva bine informat) se pare că în acest moment Chevalier e grav bolnav”...

„Numai așa se explică...” murmură o voce.

„Tare aș vrea să știu — interveni atunci un invitat spiritual — dacă Maurice era bolnav când a trimis banii sau s'a îmbolnăvit după aceea...”

GEORGE BANCROFT nu poate suferi minciunoșii. Dar iată că, cu prilejul sărbătorilor Paștilor, reputata brută a ecranului se duse să ia masa la niște amici, cari — cu mutre de hipnotizați — ascultau ca niște copii relatarea unei isprăvi fantastice, povestite de un personaj proaspăt sosit la Hollywood. Cum după o oră și ceva, povestitorul nu mai înceta cu înșirarea minciunilor, Bancroft îi tăie brusc vorba, spunând :

— Dă-mi voe amice să-ți povestesc și eu ceva asemănător ce mi s'a întâmplat mai acum câțiva ani la Londra. In seara aceea se ivise o ceață formidabilă astfel că ieșind la plimbare cu fratele meu l-am luat de braț ca să nu ne pierdem. Dar la un moment dat, am simțit nevoia să-mi scot batista. Am tras-o din buzunar, mi-am șters nasul și luându-mi fratele din nou de braț, mi-am continuat plimbarea. Apoi ne-am întors acasă.

— Gata ?

— Nu încă. Când intru în salon, ce să văd ?! Țineam de braț pe altcineva, nu pe frate-meu !

— Permite-mi să-ți spun, domnule Bancroft, replică primul povestitor, că ai aerul de a ne spune gogoși. Dacă ceața era atât de deasă, încât nu ți-ai recunoscut fratele, cum se face că ți-ai mai găsit casa ?

— Foarte simplu, răspunse Bancroft neturburat. Tipul pe care-l luasem de braț din greșală, crezuse că intrase la el în casă!...

DE curând, o fermecătoare „stea” din patria filmului își sărbătoria, într'un cadru feeric, aniversarea căsătoriei.

Cu acest prilej îmbrăcase rochia pe care o purtase la nuntă și, blondă și roză sub voalul imaculat, primia complimentele invitaților. Când veni rândul lui Malec (căci de el e vorba) originalul actor exclamă cu aerul cel mai nevinovat cu putință:

— Bravo doamnă! Ești pur și simplu fermecătoare. Sper însă că, acum, după ce-ai serbat aniversarea căsătoriei, te vei gândi și la serbarea nașterii...

— Dar pentruce ? întrebă vedeta intrigată peste măsură.

— Pentru ca să te putem admira cu toții în costumul pe care-l purtai atunci !...

SE știe că John Gilbert a fost căsătorit cu Ina Clair, o blondă pe cât de drăguță, pe atât de îndreptățită la un loc în împărăția cerurilor.

Actorul a divorțat de ea acum câțiva ani, căci convietuirea le devenise imposibilă din cauza toanelor doamnei.

Astfel nu exista o nebunie a modei, din cetatea filmului la care doamna Gilbert să nu ia parte activă, purtând cele mai extravagante toalete mai ales fiind veșnic nemulțumită cu garderoba pe care mijloacele financiare ale soțului le punea la dispoziție.

In privința aceasta circulă o anecdotă foarte amuzantă, care invederează spiritualitatea lui John Gilbert.

Intr'o bună zi doamna Ina Gilbert i se adresă supărată:

— „Imi trebue o nouă pălărie, căci dacă n'ar vedea prietenii și cunoscuții cu asta pe care o port acum, ar crede că sunt o bucătăreasă”.

— „N'ai decât să-i inviți odată în bloc la masă și fără nici un efort le vei dovedi contrariul”...

GEORGES TEDDY

PUTEREA DE SEDUCȚIE A VOCII

Voeile îmbietoare ale sirenelor, nu l'au putut ademeni pe Ulyse, ca[re] se legase de catargul corăbiei sale.

de Prof Donald A. Laird

ORICÂT ar părea de contrar codului nostru moral, femeile şi bărbaţii cari determină scandaluri pasionale, disolvând adesea căsnicii fericite, nu sunt întotdeauna atât de negri la suflet, pe cât s'ar crede. Mulţi, poate majoritatea, n'o fac nici din distracţie, şi nici în vederea unui profit bănesc, ci pentrucă întâmplarea a făcut din ei nişte victime nevinovate, ale unei „capcane psihologice", ca să-i spunem aşa.

Pentru savant, ca şi pentru poet, iubirea e, sau a fost, ceva misterios ce cuprinde o fiinţă omenească şi care neţinând seama de obstacole, răstoarnă echilibrul existent în sufletul său către o stare mare bună sau mai rea, pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă. Astfel că omul îndrăgostit e considerat ca fiind într'o stare anormală, patologică.

Oricât de ciudat vi s'ar părea, un grup de savanţi a mers cu investigaţiile până la a explica şi dovedi această revoluţionară teorie.

In lumea celor vechi s'a profesat mult credinţa în puterile de seducţie ale vocii. Astfel Homer ne spune că Ulyse, faimosul pribeag, părăsind insula lui Circe, a astupat cu ceară urechile echipajului său şi s'a legat de catartul corăbiei, pentruca nu cumva minunatele voci ale sirenelor să-i facă să-şi piardă minţile.

In zilele noastre, căruia dintre noi nu i s'a întâmplat, ca în faţa unei căsnicii care se desface şi unde soţul părăseşte o femee drăguţă, renunţând la o viaţă până atunci armonioasă pentru a se căsători cu o alta să exclame, cu surpriză, dupăce va fi văzut pe seducătoare:

„Dumnezeule! Ce-a văzut la ea? Faţă de nevastă-sa e urâtă!"

Există şi astăzi femei, care prin puterea de seducţie a vocii lor, au dobândit reputaţii mondiale. Astfel e Mrs. Joan Nash; actualmente D-na Dubonnet, care fără a fi un tip de frumuseţe a înregistrat răsunătoare succese sentimentale.

Dar consideraţi cinematograful! N'a apus oare steaua multora din amorezii favoriţi ai filmului mut, odată cu apariţia talkie-urilor? John Gilbert, interpret perfect al acestui gen în epoca filmului mut, a fost una din primele victime ale producţiilor vorbitoare.

Seducători fiziceşte, aceşti oameni erau lipsiţi de farmecul vocal — sonoritatea caldă, în stare să afecteze inimi uneori perfect cuirasate.

Savanţii au făcut numeroase eforturi pentru a determina în ce constă acest farmec. S'au construit astfel maşini pentru înregistrarea şi izolarea vocilor. S'au creeat artificial gâtlejuri umane, în încercarea de-a imita tonuri şi supratonuri vocale. Cercetările continuă. Dar dacă nu putem defini încă în ce constă fenomenul, psihologul poate descrie efec-

Richard Tauber, a cărui admirabilă voce, l-a clasat printre cei mai agreaţi cântăreţi ai lumii

tele pe care le determină, pentrucă aceste fenomene se produc în viața de toate zilele a omului.

Unul din cele mai interesante capitole ale acestui studiu se ocupă de reacția spirituală cunoscută în știință sub numele de *„synaesthesia”*. Intr'un cuvânt, aceasta s'ar traduce prin capacitatea de-a construi imagini, din sunete.

„S'ar prea putea ca dulceața unei voci — spune doctorul H. Pear — să fie mai mult simțită decât auzită, iar impresia de strident produsă de o alta, să se datoreze unei contracțiuni muschiulare. Unele persoane auzind o voce profundă, catifelată sau argintie, au tot felul de senzații vizuale.

Inchideți ochii, presând orbitele cu degetele. Veți vedea la un moment dat o perindare de culori ca roșu, galben, portocaliu, etc. In unele spirite sunetul vocii are întrucâtva efectul presiunii acesteia a degetelor — persoana astfel plăsmuită intelectualicește VEDE vocea — în acelaș timp în care-o aude — în diferite culori și forme.

Nu de mult, într'o experiență radiofonică la Londra, diverse voci au citit fragmente din Dickens și păstrându-se asupra lectorilor cel mai strict secret, în privința numelui și a înfățișării s'a cerut auditorilor o descriere fizică a diferiților lectori.

Un scriitor bine cunoscut, a comunicat că posesoarea uneia din voci era o femee tânără cu buze roșii, foarte frumoase, fapt perfect adevărat. Posedând acea caracteristică numită „synaesthesia”, omul acesta văzuse buzele ce modulau vocea, pe care o auzia.

E ușor de închipuit cum poate duce această susceptibilitate. la iubire. Oricare după noi auzind... vocea tinerei femei, încearcă o senzație plăcută, dar e foarte puțin probabil că va încerca să-și închipuie cum se înfățișează posesoarea. Synesthesiacul însă, ascultând, vede buze roșii bine arcuite.

Presupuneți acum că un astfel de individ întâlnește o femee sau o fată posedând o voce, care lui îi sugerează chipul unei frumoase sirene. Deobicei el se îndrăgostește de ceeace VEDE când aude vocea. Pentru noi ceilalți, femeea aceasta poate fi o frumusețe mediocră; îndrăgostitul o vede însă prin senzația interioară de frumos creeată de timbrul vocii ei.

Părerile savanților asupra procentului de synestheziaci diferă, cifrele cele mai mari fiind zece iar cele mai mici, cinci la sută; dar trebue să se ție seama că această însușire a omului variază, dela individ la individ și că exemplul de synestheziac citat de noi, e unul dintre cele mai frapante cazuri anume ales pentru o cât mai bună ilustrare a fenomenului. Subsemnatul, în urma studiilor făcute în această direcție, găsește că „șapte” ar fi procentul real.

Sus: *John Gilbert, care era cel mai agreat prim amorez, pe timpul filmului mut, și-a pierdut vraja, de la apariția filmului sonor.*
Stânga: *Grație vocei ei, această femee urâtă, din secolul trecut, s'a măritat foarte bine cu un conte italian.*

Acum că am văzut rolul pe care-l joacă synestezia, în această mare aventură a vieții, ce se numește „iubire”, vom examina reacțiile impresiilor din copilărie, în acelaș domeniu.

Pe măsură ce creștem, ne atașăm afectiv de o succesiune de persoane ca mamă, tată, dădacă, frate, soră, tovarăși de joc etc.

Presupuneți că mama unui copil posedă o voce plină și melodioasă și că alintându-și odrasla încă din leagăn, iubirea ei pentru el radiază prin inflexiuni calde și mângâietoare. Această voce va face asupra copilului o impresie pe care se poate s'o uite la maturitate, dar care nu se va șterge niciodată, cu desăvarșire, din conștientul sau subconștientul său. Să presupunem mai departe, că s'a căsătorit cu o femee a cărei voce pițigăiată și lipsită de muzicalitate — incapabilă de inflexiuni — îl lasă rece. Vocile celor cari-l înconjoară sunt deasemeni aspre și lipsite de atracție. Intâlnește însă la un moment dat o femee posedând o voce dulce și mângâioasă ca a mamei sale.

Nu e de mirare că această nouă apariție, în viața lui, va exercita asupră-i o atracție irezistibilă; creeând senzații ce-i evoacă duioșia și luminozitatea copilăriei. Prezența ei îi devine curând indispensabilă și omul nostru se pomenește în scurt timp cuprins de-o dragoste, în fața căreia orice obstacol cade.

Reacția e aceeaș în cazul tinerei femei, care se îndrăgostește de posesorul unei voci ample de bariton, ce-i amintește un părinte mort. Atenția îi e imediat captată, iar atracția, e prea adesea mai puternică decât voința. Astfel scandalul multor divorțuri are la bază, nu nefasta ambiție sau lipsa de conștiință a seducătorului, ci una din aceste voci, cu influențele de care-am vorbit.

Dar acei bărbați mai bătrâni cari se prind în mrejele unei tinere coriste sau baletiste, după cum avem adesea ocazia să citim prin ziare — de ce o fac? Prietenii și rudele acelora e evident că nu pot aproba asemenea rătăciri și faptul, e adesea reprobat chiar de îndrăgostit. Tânăra femee are însă pentru el ceva ce-l ține împotriva voinței sale și rareori își dă seama că acel ceva ar putea fi vocea ei. E posibil să fi fost căsătorit, să fi avut și copii și nu încape îndoială că micul glas înlăcrămat al fetiței sale, care-i cerea ajutorul într'una din acele minuscule tragedii ale copilăriei, l-a emoționat profund, întipărindu-i-se puternic în suflet. Vocea copilărească, cu accente ușor plângătoare, a tinerei dansatoare atinge iar o coardă sensibilă, în inima sa și astfel se naște simpatia care curând devine iubire.

Sunt apoi bărbați cu trăsături și tendințe femenine, precum sunt femei cu caractere masculine: în cazul acestora o voce plină și aspră în gâtlejul unei femei drăguțe, sau note femenine în glasul unui bărbat, pot forma un punct principal de seducție.

Muzicalitatea vocei afectează nu intelectul, ci resortul emotivității; și nu trăim noi oare mai mult prin emoții, decât prin rațiune?

Dacă vă gândiți puțin la cunoscuții voștri vă veți da seama că vocea nu e niciodată neutră, ci atrage sau respinge. Astfel se întâmplă în iubire, politică sau afaceri — pentru simplul motiv că noi ca oameni, conștienți sau inconștienți, încercăm plăcere sau neplăcere la fiecare din senzațiile ce ne vin dinafară. Ne încântă o voce dulce, bine modulată și ne enervează o voce tare, aspră, stridentă sau afectată.

MED.

CE SE POARTĂ

ECHIPAREA unei garderobe, care să răspundă tuturor exigenţelor primăverii, necesită mult mai puţine eforturi şi cheltueli decât s'ar părea la prima vedere. E vorba doar de facerea câtorva adausuri de circumstanţă.

Vom încerca de data aceasta să vă dăm indicaţiile unei garderobe cât mai complete şi mai rezonabile, construită pe motive „clasice", astfel încât să poată fi utilizabilă mai mult de-un sezon.

Femeile pe care le preocupă problema eleganţei, vă vor spune că garderoba lor se compune din „vestminte de un singur sezon" şi din „clasicisme". Ce sunt aceste clasicisme? Vechi şi comode piese al căror fason persistă ani la rând, cu foarte mici variaţii ca: pardesiul de tweed, costumul tailleur de-o extremă simplicitate, cloşuleţul de feutru, chemiseta de mătase, ce se poartă la costumele sport, toaleta de seară neagră, ce prezintă croieli impecabile şi pantofi de piele solzoasă. Toate acestea formează alimentaţia de bază a modei. Restul e hors d'oeuvres şi desert — savuroase dar obositoare, în regimul vieţii cotidiene. Clasicismele sunt articole de prima utilitate şi se poartă de cele mai multe ori câte trei sezoane.

Pe fondul acestor sănătoase principii vom încerca să determinăm ce trebue să cuprindă, în mediu, o garderobă de primăvară — ce merită să cumpărăm şi ce putem cumpăra cu o cheltuială cât mai mică.

Să începem cu mantourile. In primul rând, vine clasicul pardesiu, de care am mai vorbit. Dăm aci un model, care-ar putea ocupa un loc în garderoba oricărei femei, indiferent de vârstă. Merită să fie făcut dintr'o stofă mai bună, dându-i-se alură sportivă.

Jane Regny, cunoscuta creatoare pariziană, sportswomenă pasionată, a lansat odată un manteau clasic, lucrat pe tema mantalelor purtate de cadeţii şcoalelor navale; se încheia la două rânduri de nasturi, avea o gaică în spate şi buzunare mari, de-o parte şi de alta. Ideea a plăcut atât de mult, încât a trebuit să repete modelul în chinchila pentru iarnă, în materialele cauciucate pentru mantalele de ploaie şi în şantung, pentru pardesiurile de vară ale automobilistelor. Originalul fusese confecţionat dintr'o stofă albastră cu nasturi strălucitori de alamă. Multe elegante l-au repetat ani la rând.

Cheviotürile şi tweedurile sunt cele mai indicate materiale pentru aceste pardesiuri al căror tip e de fapt englezesc şi al căror succes depinde de perfecţia croielei.

Pardesiul schiţat de noi e simpliciatate însăşi. Croiala şi alura sa sugerează, dela prima vedere, ideea de distincţie şi prezintă în afară de asta, marele avantaj că poate fi tot atât de corect în 1932. ca şi în 1934.

In al doilea rând, vine mantoul propriu-zis de primăvară pe care ne putem baza cel puţin două sezoane.

Schiţa noastră reprezintă modelul foarte „en vogue" anul acesta la Paris, lat în umeri şi strâns pe şolduri, confecţionat dintr'o stofă de lână; îl veţi găsi cu siguranţă practic şi elegant.

Pentru mantorurile de seară ale primăverii, se recomandă velura, care se poate purta de altfel în orice sezon şi care avantajază mult. Dăm aci modelul unui „sortie" de trei sferturi lungime, dela Mirande. confecţionat dintr'o velură „bordeaux".

Se pune apoi problema rochiilor. E bine să începeţi prin a vă face o rochie de stradă, din postav, sau dintr'una din nouile mătăsuri mate, pe care o veţi purta acum pe sub pardesiu şi mai târziu, când vremea se va încălzi, pentru plimbările în talie.

Vionnet a creeat un model foarte original, a cărui schiţă o dăm aci, ce se poate face fie din acel crep greu, lansat de Schiaparelli, în sezonul trecut, fie dintr'o stofă de lână foarte suplă, numită crêpe Cavour. Garnitura e formată dintr'un crêpe de mătase roşu, sau bleu şi un cordon de antilopă.

O rochie de jersé oferă o admirabilă alternanţă, întrucât se poate confecţiona în culori mai vii şi nefiind costisitoare, ne permite oarecari fantezii.

Originalul modelului schiţat de noi aci are garnituri de albastru şi alb.

Pentru mesele urmate de întrunire la bridge, poker, conferinţe sau teatru, aveţi nevoie de-o toaletă de după amiază. Intrucât formează un articol de mare importanţă în garderoba primăverii, va trebui să chibzuiţi bine asupra alegerii: vă veţi decide la un model cât mai recent ,dar în nici un caz complicat.

Poate tot atât de important ca şi articolele enumerate până acum, e tailleurul. Această combinaţie e arareori ieftină dar, consolati-vă: îl puteţi purta atât primăvara cât şi toamna, cel puţin doi ani. Chemisetele şi bluzele sunt cel mai de seamă atribut al acestor costume, aducând o notă luminoasă în sobrietaea genului.

Tailleurul de mătase a câştigat mult în popularitate, atât pentru primăvară cât şi pentru vară, şi nu ne surprinde, întrucât e tot ce poate fi mai practic. Făcut în negru, sau bleu-marin costumul ilustrat de noi e format dintr'o jachetă trei sferturi cu guler şal, şi dintr'o rochie simplă cu mâneci scurte.

Toaleta de seară deţine în viaţa multor femei unul din cele mai principale roluri.

Recomandăm pe acest teren culori aprinse, roşuri strălucitoare şi deferitele tonuri ale verdelui. O rochie cu mâneci pare ceva mai original şi eventual v'ar fi de mai mult folos. In modelul nostru, mânecile lungi accentuează liniile diagonale ale croielei, iar bucla de strass aduce o notă de veselie.

Când vă faceţi o rochie de seară e bine să nu vă alegeţi unul din acele modele extreme, dacă nu vă puteţi permite să vă lipsiţi de el imediat ce i-a trecut „voga". Optaţi pentru lucruri proaspete, noui, avansate, dar cu un fond solid de clasicism spre a putea fi purtate atât cât durează.

Incheiând, vă atragem atenţia că o încălţăminte bună nu e tocmai ieftină, dar e o investiţie înţeleaptă, prin eleganţa şi mai ales prin comoditatea pe care o asigură piciorului.

Yvette

Dela stânga la dreapta: *Toaletă de diner; pardesiu de vară şi de masă; tailleur clasic; rochie de jersey; mantilă de seară; toaletă de primăvară; tailleur fantezie din mătase imprimată, rochie de după seară; pardesiu sport; rochie de stradă.*

Realitatea sportivă

FOOT-BALL

CAMPIONATUL REGIONAL

INSFÂRŞIT, după două săptămâni de amânări, din cauza timpului nefavorabil, iată că s'au jucat două matchuri din programul zilei a doua a campionatului.

Din cauza terenurilor complet desfundate, factura jocului nu a putut satisface numărul mare de spectatori.

JUVENTUS—MACABY
1—0 (1—0)

Matchul disputat pe arena Romcomit, a întrunit peste 4.000 spectatori. Echipele s'au aliniat astfel:

Juventus: Bacinsky, Hermann, Sile Georgescu, Bărbulescu, Vogl Constantinescu, Dobo, Melchior, Iuscinsky, Lupu şi Maior.

Macaby: Zauber, Klein, Simsisinovici, Berl, Pipa; Constantinescu, Mihalovici, Fronio, Leib Marcovici, Blumer şi I. Marcovici.

Jocul se termină cu 1—0 pentru „Juventus".

UNIREA TRICOLOR — SPORTUL STUDENŢESC 2-1 (2-1)

Unirea Tricolor: Fesci, Russen, Gavăt, Gologan, Steinbach, Ghermelie, Traian, Florea, Cârjean, Mihaiu, Văleanu.

Sportul Studenţesc: Munteanu, Tudor Ion, Botescu, Constantinescu, Fănescu, Mitan, Mingel, Schileru, Stepleanu II, Genu şi Emil Niculescu.

Teren Macaby. 500 spectatori. Arbitru d. Ceaureanu.

Programul matchurilor internaţionale ale echipei României este următorul:

Cupa Europei a amatorilor:

București 8 Maiu România—Austria
Bucureşti 29 Maiu România—Ungaria.
Bucureşti 5 Iunie România—Franţa.

Cupa Balcanilor

Belgrad 25 Iunie România—Turcia.
Belgrad 28 Iunie România—Grecia.
Belgrad 2 Iulie România—Bulgaria
Belgrad 3 Iulie România—Jugoslavia.
Bucureşti 2 Octombrie România—Polonia.

TENNIS

PARIS-LONDRA 13—8

Zilele trecute a avut loc la Paris anualul match dintre Paris şi Londra. Rezultate technice:

Simplu:

Merlin (P.) b. Lee (L.) 6—0,6—3, 6—2
Landry (P.) b. Lester (L.) 6—3, 6—3, 6—4
Goldschmidt (P.) b. Oliff (L.) 6—2, 4—6 6—3 6—4
Berthet (P.) b. Hughes (L.) 6—4 2—6 6—1 9—7
Lee (L.) b. Berthet (P.) 1—6 6—1 6—3 6—2
Goldscnmidt (P.) b. Lester (L.) 6—2 8—6 6—2
Bernard (P.) b. Austin (L.) 3—6 6—2 7—5 9—7
Perry (L.) b. Féret (P.) 8—6 6—4 6—3.
Merlin (P.) b. Hughes (L.) 6—3 6—1 6—0.
Landry (P.) b. Oliff (L.) 6—1 6—0 6—1
Féret (P.) b. Austin (L.) 3—6, 6—2, 4—6, 6—4, 6—3
Perry (L.) b. Bernard (P.) 6—3 6—1 9—7.

Dublu:

Austin—Oliff (L.) b. Aslangul—Thurneyssen (P.)
6—4 10—12 6—4 6—4
Merlin—Bernard (P.) b. Perry—Hughes (L.)
6—4 6—3 6—1
Lester—Lee (L.) b. Féret—Goldschmidt (P.)
6—4 3—6 5—7 6—3 6—2
Lester—Lee (L.) b. Aslangul—Thurneyssen (P.)
6—2 6—4 9—7
Merlin—Bernard (P.) b. Austin—Oliff (L.)
6—2 5—7 6—4 7—5
de Buzelet—Poulaillon (P.) b. Perry—Hughes (L.)
4—6 6—1 1—6 6—4 6—4
Austin—Oliff (L.) b. Poulaillon—de Buzelet (P.)
6—2 6—1 6—3
Perry—Hughes (L.) b. Rodel—Martin Lezeay (P.)
8—6 6—2 4—6 6—3
Merlin—Bernard (P.) b. Lester—Lee (L.)
7—5 4—6 6—3 6—4

STATELE UNITE-FRANŢA 3—2.

La New-York a avut loc matchul de mai sus. Graţie lui Borotra, Franţa a reuşit să câştige două matchuri.

Gregory Mangin (U. S. A.) b. Boussus (F.)
7—9 6—4 6—3 6—4
Jean Borotra (F.) b. F. Shields (U. S. A.)
6—8 6—1 6—3 6—2
G. M. Lott-Van Run (U. S. A.) b. Borotra-Gentien (F.)
15—13 6—4 4—6 6—4
F. Shields (U.S.A.) b. Boussus (F.)
6—1 6—4 10—8
Jean Borotra (F.) b. Mangin (U. S. A.).
6—4 3—6 6—4 6—1

M. SENI.

„MISS ROMÂNIA 1932"

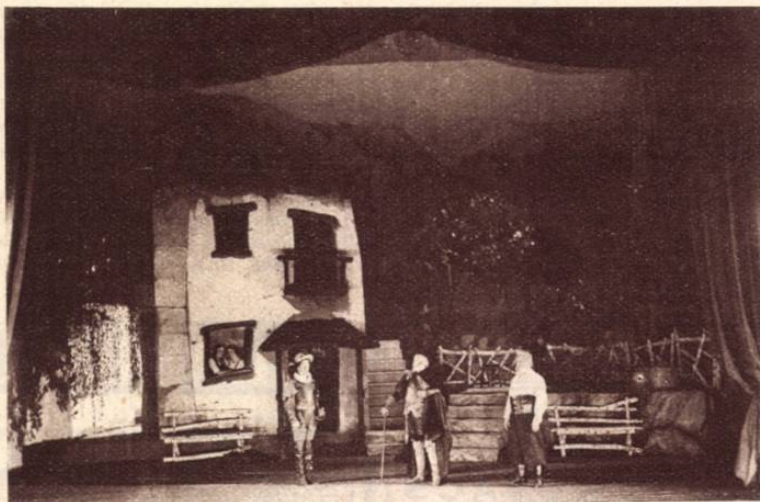
va fi aleasă de „REALITATEA ILUSTRATĂ", în zilele 15, 16 şi 17 Aprilie a. c., în Bucureşti, în cadrul unor grandioase serbări.

Alesele din provincie vor sosi la Bucureşti în ziua de 15 Aprilie. Intr'un cortegiu impozant, vor străbate străzile principale ale Capitalei, dela Gara de Nord până în centru. A doua zi seara, Sâmbătă 16 Aprilie, publicul va alege, în sala marelui teatru-cinematograf „RIO", din calea Victoriei, pe cea mai frumoasă între frumoase, pe „MISS ROMÂNIA 1932".

In ziua de 17 Aprilie se va organiza în cinstea aleselor o mare serată de gală, al cărei program va fi anunţat la timp, prin ziare.

In numărul viitor vom da toate amănuntele acestui grandios concurs, care reprezintă desigur cel mai important eveniment al sezonului.

TEATRELE NOASTRE

De curând a avut loc la Teatrul Naţional premiera dramei lui Calderon, „Judecătorul din Zalameea", interpretată de domnii Bulfinski, Marţian, Mărculescu şi de d-na Maria Anca. Fotografiile pe care le prezentăm mai sus, reprezintă: stânga: o scenă din actul I (în prim plan, d-nii Marţian, Mărculescu şi Bulfinski); dreapta: scena finală.

OASPEŢI STRĂINI

Vicontele Amédée de Flers depune o jerbă la mormântul eroului necunoscut.

Fotografia noastră reprezintă delegaţiile studenţilor la drept din Iaşi şi Cernăuţi, cari au venit de curând la Bucureşti, pentruca de acord cu delegaţiile celorlalte universităţi din ţară, să formuleze doleanţele studenţimei, în legătură cu reforma învăţământului superior.

PAŞTI sau CRĂCIUN?

Un grup de catolici din Tulcea, ciocnind ouăle roşii de Paşti, lângă... omul de zăpadă.

INTERIOARE VECHI ROMANEŞTI

Casa familiei Mano

„O mână francă, frumoasă, bine deschisă, străjuită sus, de trei stele" ...iată blasonul vechei familii Mano.

Acum patru sute de ani, Marii-Logofeţi şi Marii-Eclesiarchi ai Sf. Patriarchii Ecumenice din Constantinopole, — aleşi din membrii acestei familii, — primiseră privilegiul de a adăoga blasonului lor, vulturul bicefal al marelui aşezământ religios ortodox, din capitala Sultanilor.

Astăzi blasonul acesta împodobeşte frumoasele legături de cărţi, din cele două biblioteci ale d-lui Const. G. Mano.

Dacă locuinţa d-nei Alex. Cantacuzino se înfăţişează ca un fel de mic muzeu, aceea a familiei Mano e poate mai preţioasă din alt punct de vedere: întregul aranjament interior e aşa cum l-au lăsat generaţiile trecute. O rară evlavie a prezidat la menţinerea intactă, — în pofida orcăror încercări potrivnice — a unui interior vechi, — nu numai ca mobilier, dar şi ca atmosferă, — de cel puţin 60—70 ani.

Un colţ al galeriei de tablouri.

Singura concesie, făcută — nu modernismului, ci invenţiilor moderne, — e desigur lumina electrică. Lumânările enormelor policandre ard azi cu flacără rece şi misterioasă, captivă în blocul mic de sticlă groasă.

Trei saloane, două biblioteci şi imensitatea unei sufragerii, hallul, iată ce-am vizitat.

SALONUL LOUIS XIV.

Imens, parchet vechi, — oglindă de lemn lustruit, — mobile fine, graţioase, covoare subţiate de vechime, patru uriaşe oglinzi, făcându-şi pendant, un splendid pian, între cele două ferestre-uşi.

Policandrul, — cristal de rocă — dantelă încremenită în

Sus: *Faţada casei Mano din Calea Victoriei.*

fulgerări repezi de curcubeu. Tablouri de familie: Jupâniţe şi domniţe, graţioase, brune, cu ochii mari negri şi faţa albă.

Salon, unic poate în Bucureşti, prin puritatea lui de stil. Tapiţerii de brocat roşiu puternic, roşiu sânge.

Aşa l-a cunoscut şi aşa l-a lăsat frumoasa bunică — Anica Mano — acum aproape optzeci de ani.

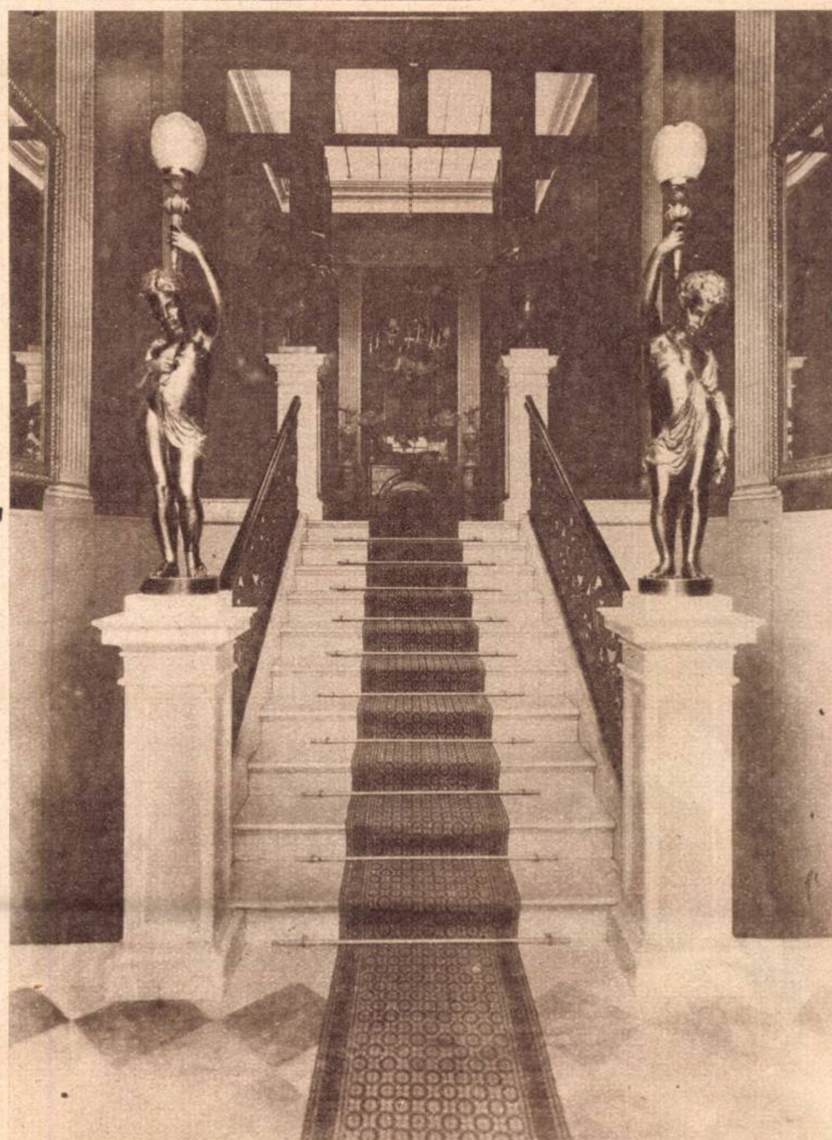
Un bal în salonul acesta, pe vremea crinolinelor împărătesei Eugenia...

SALONUL-BUDOAR.

Alături un altul mai mic, mai intim. Aci primia fireşte doamna casei, în zilele o-

Dreapta: *Scara principală a palatului;* st. jos: *un colţ din marele salon.*

bişnuite. Aci îşi petrecea cea mai mare parte a după amiezelor. Brocatul mobilelor e de-un bleu-verde adorabil, şters, dulce de tot. In colţul unei ferestre patru fotolii, tapisate în foarte vechi şi preţioase gobelinuri sau Aubusson. Stau parcă la taină.

O vitrină micuţă, cu evantaiuri fragile. S'ar scutura, ca petalele unui trandafir târziu, la cea mai mică atingere. Porţelanuri de Sèvres — câteva, — pete de roz şi bleu pal, pe mătasea tapetului Covoare mici, persane, foarte vechi, unele cu urzeala aproape uzată. Două pastele — două femei graţioase de pe la 1852 — cu crinolină invoaltă garnisită cu înguste panglici de catifea neagră.

Un „cabinet" de lac negru. Cu multe, nenumărate sertare, sertăraşe. Câte nimicuri, câte panglici, dantele, vechi flacoane de parfum rar, tenace, vor fi ascuns, de-alungul anilor! Portretul unei prinţese frumoase, de acum 100 ani, e parcă inima frumosului salonaş.

Emoţionant, un pastel mic: o mamă frumoasă, cu trei copii delicioşi.

Salonaşul al treilea e parcă mai vechi, mai de „demult"! Mobilă puţin mai amestecată, fotolii-divane. Tot roşii, din acelaş roşiu tare, din salonul cel mare. Vremea a atacat ţesătura mătăsii, fără să lase urme însă în ceeace priveşte culoarea.

Hallul e luminat de vestmântul albastru al portretului Doamnei Zoiţa (1735). Paftalele de aur mai poartă vulturul bicefal al bisericei bizantine. E fondatoarea bisericei Pantelimon.

Un „Bösendorfer", de aproape 100 de ani, acoperit cu un imens şal turcesc.

BIBLIOTECILE.

Două camere mari, foarte luminoase, cu pereţii căptuşiţi de înalte dulapuri pline cu cărţi. In cea dinspre stradă mobilă simplă, de catifea aurie. Policandru, sfeşnice şi ceas în cadru aurit. Stil *empire*. Sunt de pe vremea Caimacanului Mihail Mano, cel care a salvat Bucureştii la 1821, pe timpul *Eteriei* greceşti. Sultanul înfuriat de mişcarea revoluţionară a vasalilor greci, trimisese armată spre a stârpi orice urmă de supus grec, din Bucureşti. Şi fiindcă măsura trebuia aplicată radical, hotărîse distrugerea Bucureştilor. Ingroziţi, boerii, fugiseră mai toţi peste munţi. Mihail Mano, întâmpină la moşia sa din Leurdeni, pe căpetenia-paşă a turcilor, căruia dându-şi cuvântul de onoare că nu mai există picior de grec în capitala principatului, scăpă de urgie oraşul.

Un perete întreg e plin de portretele familiei. Bărbaţii purtând căciula mare, inaltă, — semn distinctiv al rangului boeresc, — femeile împodobite cu nestimate şi perle multe.

Rame grele, poleite cu aur bogat. In biblioteca cealaltă cărţile au „reliuri" mai uzate, mobilele sunt dintr'o epocă mai îndepărtată. Un *Bechstein*, cu suflul cam scurt e aproape singura mobilă mare, în această cameră de artă şi intelectualitate.

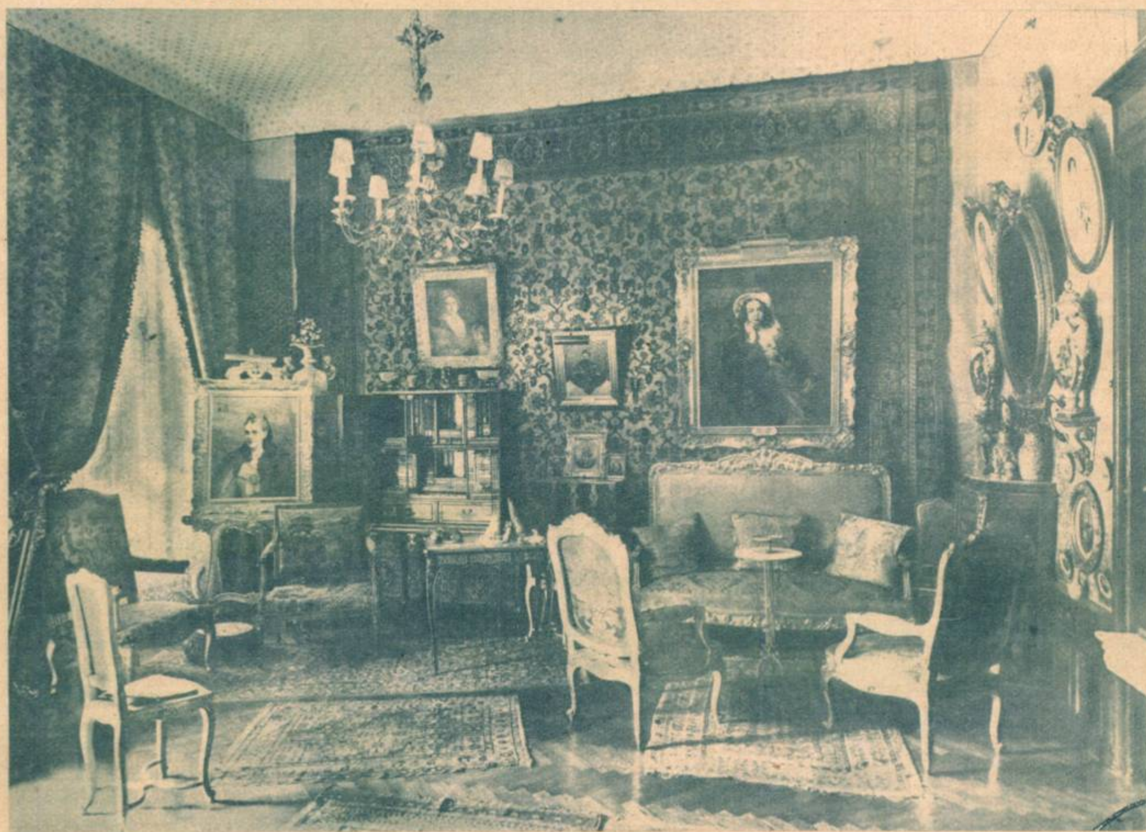
O Ralu, o Anica sau o Smaranda. Stăpânul casii, ne caută în atmosfera şi stilul veacului trecut, Beethoven, Schubert, Chopin...

Anii s'au fărămăţit. Vremurile s'au dat înapoi. In încăperile acestea de amintiri vechi nu pătrunde nicio mărturie a epocei de criză şi frământări prin care trecem.

Ni se pare că trăim clipele unei Duminici de acum şaptezeci- optzeci ani. Linişte adâncă în casa aceasta mare şi unica...

OTILIA GHIBU-SILVIU

Sus: Un colţ din minunatul parc al palatului Mano; jos: galeria de tablouri, reprezentând membrii ai familiei Mano.

Tingra, vrăjitorul modern

— reportaj indian —

ZILELE trecute ziarul „Times of India” din Bombay a vestit moartea vrăjitorului indian Tingra, ultima mlădiță a bogatei familii Gangooly, care s'a sinucis cu un foc de revolver.

Bogata familie Gangooly din Bombay era foarte cunoscută și respectată, se poate chiar spune, temută. De generații și generații se ocupa cu fabricarea unor mici păpuși de lut, lucrate grosolan și urât, dar — precum se va vedea mai la vale — înzestrate cu o forță neobicinuită și bizară. Ele posedau o forță mistică; erau talismane, idoli, amulete, capabile să producă mult bine și să pricinuiască mult rău. Ani de-a rândul evenimentele s'au scurs fără vre-o însemnătate deosebită, destin aidoma cu al multor altor vrăjitori din India, nedeosebindu-se unii de alții — până ce într'o bună zi Tingra a preluat ocupația tatălui său.

Autorul acestor rânduri a cunoscut de-aproape pe Tingra, cu care a fost bun prieten și de care-l legau amintirile a zece ani petrecuți împreună la Universitatea din Calcutta. Tânărul Tingra era foarte inteligent; se ocupa mult cu cercetările moderne asupra magiei albe și negre, cunoștea literatura nouă indiană și citea de preferință opere filosofice. A preluat ocupația părinților și strămoșilor, ca o moștenire ce i se cuvenia, dar era încredințat că poseda mari virtuți magice. Și astfel, asemenea celor cari l-au precedat, a început și el să provoace, prin mijloace mistice ploaie, recoltă bună, nașteri fericite, lecuiri, după cum cereau clienții. Dar nu s'a mulțumit cu atât. La plată bună nu se da înlături să pricinuiască, fără nici o părere de rău, moarte, boală și ruină... Și avea succes, un succes uluitor, dar față de amicul lui european fostul camarad de la Universitatea din Calcutta — întrucât asemenea „succese” nu-i erau totdeauna plăcute — spunea că vraja lui se bizuia mai mult pe „superstițiile” oamenilor din popor. Cu timpul Tingra deveni fantastic de bogat, se căsători și dobândi doi fii.

Intr'o după amiază prietenul european a făcut o vizită lui Tingra. L-a găsit tocmai vrăjind împotriva soției unui negustor bogat și de spiță nobilă. Ibovnica negustorului, care ceruse această vrajă lui Tingra, sta mai la o parte cu alți câțiva indieni, și privea. Tingra lucra încet, oarecum hieratic și cânta încet o melodie lungă și monotonă. Știa prea bine ce efect au astfel de demonstrații asupra oamenilor simpli. Intre timp modela cu degetele un demon, asemenea demonilor care pot fi văzuți în sculpturile tuturor templelor indiane. dar mai mic. Dintr'un vas de metal se ridica o mireazmă dulce, amețitoare. Această „ședință” dură cam o jumătate de ceas. Nu se clinti nimeni, nimeni nu grăi nimic, încetă și melopeea misterioasă a lui Tingra. Toate privirile erau îndreptate asupra lutului pe care-l frământau degetele vrăjitorului, dându-i forme tot mai perfecte. Și deodată europeanul zări plutind de-asupra acelei figuri de lut „spiritul Demonului”, ca un fluture care sboară în jurul unei corole.

Cei de față probabil c'au avut aceiaș vedenie, căci ochii lor se deschiseseră mari și întinseră ghiarele, cașicum ar fi voit să se apere de demon. Pe fețele lor se ivi o spaimă de nedescris. Europeanul încercă să-și smulgă privirile de la demon, dar i-a fost cu neputință. Demonul se 'nvârtea în cerc, surâzând sarcastic, în preajma degetelor vrăjitorului. Europeanul simți că-i vine rău și se pierde în acea odae mică, plină de mireasmă dulce și amețitoare.

Dar halucinația demonică pieri deodată, așa cum se ivise. Tensiunea nervoasă a tuturor celor de față slăbi. Incepură să tușească încet, cu teamă, revenindu-și în fire. Ceremonia se isprăvise.

Europeanul gândi multă vreme după aceea la întâmplarea la care luase parte și care făcuse asupra lui o impresie neștearsă. Incercă să afle o explicație rațională, logică, naturală. Fără îndoială „demonul” era numai gândul vrăjitorului, sugestionat, prin marea lui forță atavică, tuturor celor de față, la acea „ședință”. Europeanul nu putea admite ceva supranatural și își lămuria misterul prin forța telepatică și hipnotică a lui Tingra. Nu era nimic de temut, căci întrucât s'ar teme — gândia europeanul — de o imagine a unui gând mai mult decât, bunăoară, cuvintele care-ar exprima acel gând?

Cu atât mai speriat, aproape eșit din fire, fu europeanul când află de la alte persoane, străine, că soția bogatului negustor indian a fost transportată într'o leprozerie: toată fața frumoasei și tinerei femei era acoperită de un mucigai alb.

De la această întâmplare, europeanul n'a mai cutezat să se apropie de casa lui Tingra. Nu l-a mai văzut de loc vreo doi ani, dar auzia mereu de marile lui „succese”.

Intr'o zi se ivi un om acasă la european, aducându-i o scrisoare din partea lui Tingra. Vrăjitorul indian ruga pe fostul camarad de Universitate să vie să-l vadă și să-i dea un sfat deoarece — cine-ar fi crezut? — „nu mai află pace, fiind chinuit de remușcări”.

Europeanul se duse și găsi pe Tingra șezând în pragul casei lui și privind alaiul mortuar, care se îndrepta spre „Turnul Tăcerii”. Era isprava lui Tingra! Prin vraja lui Tingra, persanul Caraca se îmbolnăvi în scurtă vreme și muri numaidecât. Tingra n'avea nici în clin nici în mânecă cu acest persan, abea-l cunoștea și totuș i-a luat viața. Tingra nu putea fi eliberat de acest gând chinuitor — și anume că el ar fi pricinuit, cu vraja lui, moartea acelui om.

Dar Tingra se reculese; era neliniștit doar de faptul că plăsmuirile fanteziei lui se îndreptau acum împotrivă-i, împotriva lui Tingra. Cei doi prieteni n'au putut vorbi prea mult și convorbirea lor n'a avut niciun efect calmant. In odaie intră pe neașteptate Benoi Nath, fiul cel mare al vrăjitorului. In aceiaș clipă europeanul fu silit să se uite înapoi, spre perete, unde se afla pe o policioară un mic demon, cel care pricinuise moartea lui Caraca. Pe capul

demonului începu să salte „spiritul rău", să plutească, să dea ocol, ca acum doi ani, când europeanul a văzut vraja împotriva soţiei negustorului indian. Şi încet, vedenia lunecă spre uşă, unde sta băiatul. Atinse abea văzut fruntea lui, apoi pieri fără urmă. Băiatul tresări cu trupul tot, brusc. Tingra se ridică de la locul lui, cuprins de-o spaimă îngrozitoare. Europeanul nu pricepea nimic limpede, din tot ce vedea... Tingra porunci băiatului să facă numaidecât o bae, apoi să se ducă 'n templu. Benoi Nath se uită la tatăl lui, nedumerit şi uimit. Nu înţelegea de ce trebue să ia o bae, aşa, pe neaşteptate, apoi să se ducă în templu. Dar făgădui tatălui că-l va asculta, şi plecă.

In aceiaş noapte Benoi Nath se îmbolnăvi de ciumă. Tingra băgă de seamă cu groază că tot de ciumă murise şi Caraca. Fu şi mai disperat, aflând că fiul lui nu-i ascultase porunca, nu luase o bae nici nu se dusese la templu. Dar acum era prea târziu. Şi cum Tingra, chinuit de durere se uita ţintă la întâiul lui născut, zări alături de patul bolnavului pe Caraca. Până'n zori Benoi Nath muri.

In mai puţin de o jumătate an muri de aceiaş boală al doilea fiu al lui Tingra, Iayadeva, apoi soţia.

Şi cum europeanului îi era milă de Tingra, încercă să-l facă să vadă că ciuma bântuia în tot oraşul şi că nu era de mirare dacă şi copiii şi soţia s'au molipsit. Dar aceste cuvinte n'au avut nicio înrâurire asupra lui Tingra; el nu voia să vadă sutele de victime, vedea numai catastrofa care se abătuse asupra casei lui. Era încredinţat — nu mai încăpea nicio îndoială în mintea lui! — că suferia răsbunarea spiritului lui Caraca. Nu mai era nimic de făcut — Tingra era victima propriei lui vrăji.

Nu mult după aceea veni şi sfârşitul lui Tingra. Trăia în spaima că-l urmăresc plăsmuirile minţii lui chiar până s'a deşteptat într'o dimineaţă dintr'un vis copleşitor. Nu mai putea suporta: în toate colţurile, în toate odăile vedea doar fantome, care se repeziau asupră-i. Tingra fu cuprins de dureri trupeşti; alerga în toate părţile ca un nebun, căutând să scape de dureri şi de vedenii. In zadar! Rămase deodată locului ca împietrit: se văzu în pat pe sine, nemişcat. In aceiaş clipă intrară în odae slugile. Uşurat, voi să se ducă spre ele, dar nu-şi putu clinti picioarele şi nu fu în stare să rostească un cuvânt. Slugile parcă nu-l vedeau de loc şi se îndreptară îngroziţi spre patul în care zăcea al doilea Tingra. „A murit! A murit!" se tânguiră slugile. Veniră şi alte slugi; nici acestea nu-l văzură pe Tingra lângă perete, ci se îndreptară deasemenea spre Tingra din pat. Tingra n'avea cum să le atragă luarea aminte că adevăratul Tingra e'n picioare, viu — şi când toate slugile părăsiră odaia, vrăjitorul îngrozit fugi şi el din casă..

Tingra rătăci două zile, fără nicio ţintă pe uliţe, ferindu-se de oameni, urmărit de puteri nevăzute, istovit.

La hotelul unde se afla, europeanul fu vestit că Tingra doreşte să-l vadă. Europeanul îl primi numaidecât în odaia lui. Vrăjitorul era de nerecunoscut, într'atâta slăbise, se sălbăticise, îmbătrânise. Unde era tânărul Tingra, bărbat în vârstă deabia de 30 de ani, a cărui inteligenţă uimitoare şi frumoase însuşiri, cuceriseră simpatia europeanului?

Il vedea acum pe Tingra pentru ultima oară. Europeanul nu era în stare să-l liniştească, dar l-a sfătuit să se lase în îngrijirea unui bun psihiatru european.

Sfatul europeanului n'a fost urmat.

Peste câteva zile ziarul „Times of India" vestia sinuciderea vrăjitorului, scăpat astfel de chinurile lui îngrozitoare. — *W.*

O problemă interesantă

Candidaţilor la postul de inspector al Scotland-Yardului, li s'a pus următoarea problemă:

Intr'un tren, care merge dela Sheffield la Leeds, sunt trei călători:

Domnul Robinson
Domnul Smith
Domnul Jones

Trenul e condus de trei funcţionari, pe cari îi chiamă:

Robinson
Smith
Jones

Unul e mecanic, unul controlor, unul fochist.

Domnul Robinson locueşte în Sheffield.

Domnul Jones câştigă 307 lire sterline (200.000 lei) pe an.

Omonimul controlorului locueşte în Leeds.

Cel mai apropiat vecin al controlorului, un călător, câştigă anual exact de trei ori mai puţine lire sterline decât acela.

Controlorul locueşte la egală distanţă de Leeds şi de Sheffield.

Smith, totdeauna bate pe fochist la biliard.

Care e numele mecanicului?

Această problemă e foarte serioasă.

Cu puţin raţionament şi logică se găseşte uşor soluţia.

O vom da şi noi în numărul viitor al revistei şi veţi vedea cât e de simplă.

Cititorii cari vor da deslegarea problemei, ne vor indica şi raţionamentul care i-a condus la aflarea soluţiei.

MARILE PREMII OFERITE DE „REALITATEA ILUSTRATĂ"

50.000 lei!

20.000 lei în numerar;
30.000 lei în obiecte de valoare

Aparate de radio, argintărie, stofe, patefoane, volume, etc.

Bon No. 2
pentru premiile de 50.000 lei

Numele ....

Adresa ....

....

Tăiaţi şi păstraţi acest bon spre a-l trimite împreună cu ce elalte ce vor mai apărea, la sfârşitul concursului.

Nu lăsaţi să treacă norocul. Citiţi „Realitatea Ilustrată" şi strângeţi cupoanele pe care le publicăm.

Veţi participa la marele concurs pe care-l instituim. Desemnarea câştigătorului se va face în public, sub controlul autorităţilor.

Parlamentul român

X

1931-1932

[illegible]
Arad

Gh. Şerban
Tulcea

I. Vâlcovici
Covurlui

M. G. Cantacuzino
Dolj

N. D. Chirescu
Constanţa

M. Mihăilescu
Prahova

Anton Chemale
Bălţi

Radu Dobrescu
Ilfov

Dr. St. Irimescu
Ilfov

Emil Condeescu
Prahova

P. B. Chiriţă
Putna

Vasile Ispir
Alba

V. Moldovanu
Turda

D. Salică
Hunedoara

G. Sturza
Romanaţi

Niculae Stănescu
Argeş

Teodor Mihaly
Cluj

Teofil Lupu
Suceava

Suleyman Hamdi
Durostor

V. Zalozieckí
Cernăuţi

FOTO LUVRU

(VA URMA)

RUBRICA femei

Visezi la Făt-Frumos...

INAINTE sosia pe-un cal năpraznic, cu plete blonde în vânt, cu armură de cavaler, cu pinteni, spadă, platoşă şi arc, năvălia în visurile voastre cuceritor şi fanfaron, se lupta voiniceşte, cu prejudecăţile, cu îndoelile, cu indiferenţa şi pudoarea, tăia cu sabia tot ce i se împotrivia şi vă cuceria timide şi rumene, cu ochii plecaţi asupra furtunei grozave din suflet.

Dar bravul cavaler din visurile fecioarelor de demult, era un om de onoare: el voia să legitimeze splendidul lui triumf, trecându-l pe la biserică, punându-i cununa de lămâiţă şi peste ea, binecuvântarea unui preot de legendă, cu barbă până la brâu, şi figură de Dumnezeu-tatăl...

Aşa îl iubiau fetele în visurile lor lungi şi înfiorate, îl iubiau fără să-l analizeze, ca pe un cuceritor absolut, în mâinile căruia erau fericite să abdice la orice veleitate de independenţă şi iniţiativă.

Fetele visează şi azi... Să nu credeţi, văzând îndrăsneala lor aparentă, afectarea lor de insensibilitate, aerele lor de independenţă, poza lor arogantă şi sportivă, să nu credeţi că inima lor s'a schimbat. Căci inima omenească a fost aşa, bună sau rea, de la începutul veacurilor şi va fi aşa mereu. Ceeace s'a schimbat este doar condiţia exterioară a vieţii, care comandă atitudinei în societate.

Ce voiţi să facă o biată fată, oricât de iubitoare şi gingaşă ar fi în fond, când vă bateţi joc de sensibiltatea şi duioşia ei, preconizaţi doar forţa sufletească şi rezistenţa în faţa vieţei ; admiraţi doar implacabilitatea temerităţii, în faţa oricărei vicisitudini şi dărâmaţi cu un gest, pe cât de hotărât, pe atât de absurd, orice idee de poezie, de virginitate, de puritate tandră şi necunoştinţă idealistă a existenţei?

In inactivitatea, în pasivitatea vieţii de harem, femeia avea înainte, resursa visului. Viaţa îi apărea printr'un văl trandafiriu, oamenii erau înfrumuseţaţi de perspectiva depărtării şi de lumina nehotărâtă a speranţei... Dar când aţi pus pe tinerele

Ramon Novarro, tipul ideal al cavalerului modern.

fete în faţa realităţii crude, când le-aţi arătat oamenii de aproape, aşa cum sunt, de ce vă mai miraţi că ele îşi ascund desamăgirea sub o atitudine îndrăsneaţă şi durerea unor visuri imposibile, sub o afectare de insensibilitate?

Le cunosc bine pe tinerele fete ale generaţiei de acum. Lungile colocvii avute cu ele prin scris, sau prin viu grai, m'au luminat asupra problemei lor sufleteşti. M'am îngrozit întâi văzând la toate un desgust atât de grozav de viaţa socială de acum, o dorinţă atât de ardentă pentru o schimbare, o sufocare atât de prelungită a tot ce avuseseră mai pur ca tendinţă şi speranţă. Dar azi ştiu ce ascunde atitudinea lor bătăioasă şi zâmbetul lor arogant.

De altminteri — o ştiţi ca şi mine, voi care iubiţi statornic, şi vă căsătoriţi din dragoste. — Îndată ce le trataţi cu demnitate şi blândeţe, îndată ce se simt în siguranţă, iubite şi ocrotite, ele redevin exact ceia ce-au fost femeile odinioară, adică devotate, bune, iubitoare şi credincioase.

Sunt atâtea femei bune, atâtea mame devotate în zilele noastre, cu toată publicitatea scandaloasă făcută viţiului şi impurităţii!

Acum câţiva ani, zăpăceala socială era şi mai mare. Oameni fără scrupule şi care voiau să profite de adânca tulburare socială, lansaseră formula criminală : „nu mai există cinste, nu mai există feciorie şi castitate".

Cele care au căzut victime unei tentaţii abil conduse şi unui antrenament mincinos, mă vor aproba, în tăcerea sufletului lor, care nu s'a vindecat încă de adânca desamăgire suferită, de tristele aventuri trăite.

Câte scrisori mâsgâlite de lacrimi, scrise de mâini febrile, mi-au strigat durerea, rătăcirea, ruşinea unor păcate de care erau vinovate numai atmosfera dimprejur, nebunia generală şi ţesătura mincinoasă a unor aventuri fără scrupule!...

Câte dintre femeile, care asemeni eroinei din „Inconjurul" lui Bernstein, dar în sens invers, au debutat în viaţa sentimentală printr'o desamăgire usturătoare, sunt azi cuminţite, calmate, măritate şi fericite.

Cu încetul societatea va reveni la o normă de cuminţenie şi ponderaţie. Şi atunci femeea nu va mai suferi atât de mult. Căci or ce s'ar zice, ceea ce-i convine ei mai bine, este tot armonia între sufletul ei şi condiţiile exterioare ale vieţei, pacea căminului, respectul lumei şi iubirea statornică a unui singur om.

Şi atunci Făt-frumos care din cavalerul brav şi superb în armura lui de argint, s'a transformat într'un sarcastic şi necredincios „camarad" fără cuvânt şi fără onoare, va reveni în visurile fetelor viitorului, tot atât de alb, de pur, de cavaleresc ca Lohengrin.

Şi veţi putea visa din nou!

LUCREZZIA KAR

Cărţi noui

Au apărut Aventurile d-lui Ionel Lăcustă-Termidor, **noul roman de un caracteristic humor al colaboratorului nostru** d. F. Aderca. **Textul e îmbogăţit de 27 fotografii după natură. Noul personagiu al d-lui** Aderca **duce până aproape de fruntariile logicei câteva atitudini care, în adâncul lor, alcătuesc mai mult decât o literatură, aproape o nouă mentalitate. (Colecţia „Rosidor" 192 pag.; lei 25).**

„Realitatea Ilustrată"

Revistă pentru toţi!

Apare săptămânal cu fotografii de actualitate, reportagii, sport, modă, articole de ştiinţă popularizată, humor, cinematograf, articole sociale, jocuri distractive.

Cel mai mare tiraj. Imprimat la foto-rotogravură. De vânzare la toate chioşcurile de ziare. 32 pagini. Preţul 10 lei.

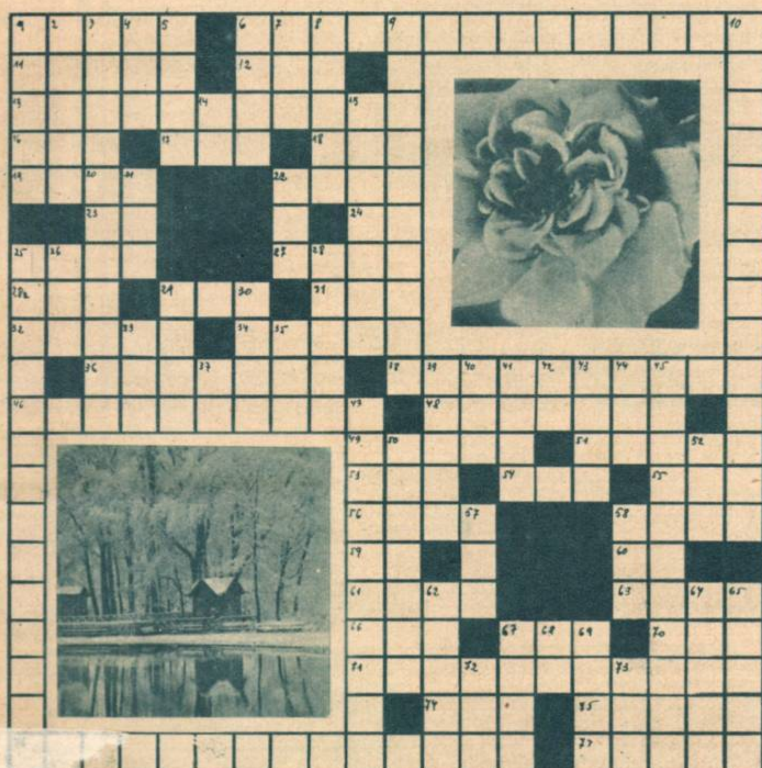
Abonament pe un an: 400 lei
pe 6 luni: 200 lei
pe 3 luni: 100 lei

Jocurile realității

NOUL NOSTRU CONCURS

PREMII: 1000 lei numerar.
Două aparate de radio cu galenă

PROBLEMA III-a (Variații atmosferice)

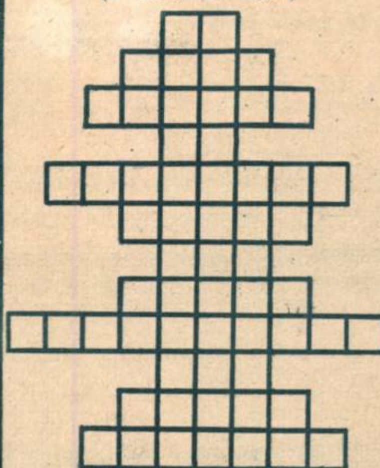
ORIZONTAL. — 1) Covor. 6) ...verzire. 11) Lua pe nedrept. 12) Revistă magazin nemțească. 13) Rege și preot cananean. 16) Numeral. 17) Arbori. 18) Calif. 19) Cetate antică. 22) Sărman. 23) Conjuncție. 24) Ține! 25) Stol. 27) Moartea insectelor. 28) Ceas. 29) Numeral. 31) Măsură de capacitate răsturnată! 32) Profet. 34) Generator de scântei. 36) Referitor la o anumită întindere de apă. 38) Fericiți. 46) Starea lucrului rărit. 48) Împrospătat (vorbind de aer). 49) Succesorul lui Dariu. 51) Metal. 53) Adverb. 54) Lampă. 55) Cuiu. 56) Casa unor insecte. 58) Moșii (od.) 59) In aritmetică. 60) Diviziune de timp. 61) Mă eschivez. 63) Poet persan. 66) ... tuns și frezat. 67) Metal. 70) Animal. 71) Alegere între două lucruri (pl.). 74) Băutură. 75) Apostol. 76) Trecerea unor note dintr'o gamă într'alta, prin schimbarea cheii. 77) Acvile (Olt.).

VERTICAL. — 1) Pachiderm fosil. 2) Locuri destinate luptelor. 3) Adjunct. 4) Un caz dela agă. 5) Reședința unei subprefecturi. 6) Plecați. 7) Interjecție. 8) Lipii două metale cu ajutorul căldurii sau electricității. 9) Declamatori. 10) Caracterul lucrului neutru. 14) Iie. 15) Limbă veche. 21) Mistuesc. (nu alimentele!) 22) Buhă cuciuată. 25) Echilibrat. 26) Specie de papagal. 28) Arme primitive. 29) Oficiul național de educație fizică. 30) (La) timpul oportun. 33) Instrumente. 35) Superstiție. 37) Fluviu în Franța. 39) Povestiau. 40) Bărbații sau femeile. 41) Fiul Haosului și al Infernului. 43) Personagiu biblic. 44) Fluviu. 45) Tananarive! 47) Revoltător. 50) Care se produce în timpul verii. 52) Superstiție. 57) Artist de cinema (poreclă). 58) Locuitor din Ardeal. 62) Vechiul nume al Dunării. 64) Vânzare. 65) Podoabe. 67) Semne heraldice. 68) Numeral. 69) Prăpastie. 72) Emanație, la gnostici. 73) Bățul de biliard.

Ré.

PROBLEMA IV-a

(Fraza dificilă)

Pe fiecare rând veți pune câte un cuvânt, înscriind în fiecare căsuță numai câte o literă, astfel ca toate cuvintele — citite în ordinea lor — să dea o frază. Se pot lăsa, uneori, și căsuțe goale. Interesul este însă ca fiecare rând să aibă toate căsuțele complectate sau — dacă nu — majoritatea lor.

Deasemeni, fraza trebuie cât mai frumos alcătuită.

Cupon pentru jocuri
No. 271

Numele și pronumele ....

....

Adresa ....

„REALITATEA ILUSTRATĂ. — *Director* Nic. Constantin.
Redacția și Administrația: Str. Const. Mille 7—9—11, Telefon 359/99.
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „Adevărul" S. A.

REALITATEA ilustrată

Harpista reginei Maria, Doina Nora Michăilescu

a concertat Duminica trecută la Ateneul Român

REALITATEA ilustrată
ANUL VI. Nr. 272
14 APRILIE 1932

BUCURIA PRIMĂVERII (Artista Fifi d'Orsay dela Fox-Film)

A PATRA PIRAMIDĂ

AERUL PE CARE L-AU RESPIRAT FARAONII

Stânga: *Profesorul egiptean* Selim Hassan, *descoperitorul celei de-a patra piramidă, părăsind lucrările pe teren, în compania unui asistent.*

— „Profesorul?"

— „Acolo...."

Un adolescent ne indică cu o mişcare a mânei un punct îndepărtat unde, asemenea unor furnici, câţiva oameni se sbat într'o muncă de ocnă. Inaintăm cu greutate, pe un teren de nisip şi bolovani. Umbrele pe care abia le distingem, încep să se precizeze. Sunt muncitorii cari lucrează la săpături şi unindu-şi puterile, încearcă să urnească o stâncă enormă. Efortul lor continuu e ritmat de îndemnurile pe care le rostesc în cor, repetându-le după conducătorul lor. Rasa constructorilor de piramide care-şi fac datoria cu o răbdare uimitoare, nu s'a stins. Dovada ne stă sub ochi.

Un bărbat înalt, cu pălărie colonială în cap, plimbă asupra acestor oameni, priviri distrate. Măsoară locul, cu paşi rari şi din când în când, se uită pe furiş la piramida a cărei descoperire a provocat atâtea comentarii.

E profesorul Selim Hassan...

Ne apropiăm de marele savant. Privirea sa se opreşte asupra noastră. Se vede cât de colo că-l importunăm. Imediat ce-i comunicăm scopul vizitei noastre, se grăbeşte să ne predea în grija secretarului său, Ahmed Fakhry effendi, spunându-i: „arată-le tot ceeace vor să vadă".

Amabilul nostru cicerone nu întârzie să se execute.

— „Aşa cum o vedeţi, piramida e formată din această imensă stâncă, pe care s'au suprapus blocuri de granit. Nu v'aş putea da indicaţii asupra dimensiunilor, întrucât lucrările noastre de desgropare nu sunt încă terminate.

— „Ştiţi", — îi spun eu — „că vestea descoperirei dvs. a fost primită în genere cu oarecare scepticism. Lumea nu vrea, sau mai bine zis n'a voit să înţeleagă că s'ar fi putut descoperi o nouă piramidă aşa, pe negândite. S'a pus rezultatul neaşteptat de care au fost încoronate cercetările dvs. în socoteala întâmplării...

— „Asta e adevărat. In valea ce se întinde acolo, în faţa dv.,

Vedere dispre răsărit a celei de-a patra piramidă, descoperită în Egipt de profesorul Selim Hassan.

A patra piramidă, văzută de sus, după ce laturile i-au fost eliberate de nisip.

era vorba să aruncăm nisipul scos din nişte morminte, descoperite în ultima vreme. Am procedat mai întâi, după obiceiu, la facerea unor sondagii, spre a ne asigura că terenul era pustiu şi că acoperindu-l cu nisip — n'am fi prejudiciat cu nimic eventuale cercetări viitoare. Mare ne fu însă mirarea, când descoperirăm urmele unui drum, care ne conduse la piramidă...."

In timp ce primim aceste explicaţii, ajungem la intrarea piramidei. Pe marele bloc de granit, călăuza noastră citeşte următoarea **inscripţie:**

„Regele Egiptului de sus şi regele Egiptului de jos, şi mama regelui Egiptului de sus şi al Egiptului de jos, şi fiica divinităţii care dacă ordonă binele e ascultată: Khenkhawes". Apoi, cu ajutorul unui chibrit, luminând baza granitului, Ahmed Fakhry Effendi ne pă posibilitatea să admirăm desenul în relief, ce reprezintă pe regină. Pătrundem în interior.

— „Când ochii vi se vor fi obicinuit cu semi-obscuritatea acestei încăperi, veţi distinge frumoasele gravuri ale pereţilor. Trebue să vă spun domnilor, că grota unde ne aflăm acum, a fost săpată direct în stâncă. Pereţii săi nu sunt neteziţi, pentrucă la origină au fost acoperiţi cu plăci de granit, din care vedeţi aci un rest. Dar aceste plăci au dispărut împreună cu tot ceeace conţinea mormântul".

— ?...

— „Trebue să ştiţi că sub cea de a 12-a dinastie, comunismul a dominat o vreme Egiptul. Poporul devasta monumentele, distrugând tot ce-i ieşia în cale. Câteva sute de ani mai târziu, acest mormânt împreună cu multe altele, adăpostiră populaţia asuprită de inamic. Tot în acel timp, s'a găsit că era mai economic să se îngroape morţii în mormintele vechilor faraoni, decât să li se sape noui catacombe. Şi astfel, cu toate precauţiunile luate de regină, nu ne-a mai rămas din toate mobilele decât un singur lucru: „o masă de ofrande", de dimensiuni puţin obicinuite...

Ieşim din piramidă pentru a vizita mormintele, săpate tot în stâncă, şi care se vor desgropa în curând. Muncitorii forfotesc sub ochiul atent al asistentului. Pătrundem în mormânt pe urmele lor. Două mumii stau întinse în stânga noastră. Atenţia îmi e atrasă de-o mică spărtură în zid, unde văd un bărbat cu nasul şi gura mascate. Umbra sa e reflectată de flacăra unei lumânări pe peretele colţişorului aproape obscur, unde se găseşte.

— „Ia te uită; nu-ţi pare cam suspect individul de colo?" întreb eu pe călăuza noastră arătându-i-l.

— „E unul din lucrătorii noştri" mă lămureşte el. „Se fereşte să respire mirosul nisipului închis de mii de ani, şi în lipsa electricităţii lucrează la lumina unei lumânări....

Să mergem.

Iată-ne într'un labirint unde înaintăm cu mare grijă. De o parte şi de alta se înşiruesc puţuri, printre care se face circulaţia.

Se cunoaşte că suntem într'un cimitir.

— „Vom vizita, dacă vreţi unul sau două din mormintele pe care le vedeţi acolo", ne spune călăuza noastră.

Primul n'are nimic extraordinar. E format din două camere şi din nelipsitul puţ, căci toate mormintele egiptene, pentru oameni cu stare, trebuiau să aibe o fântână, unde se depunea corpul defunctului. Mă apropii de o grămadă de oseminte, ce se aflau lângă uşă. Iată! un craniu, două cranii, trei cranii.... Dumnezeule!....

— „Ai în mână un cap de femee", îmi spune Ahmed Fakhry.

— „De unde ştii?"

— „Asta-i secretul meu" îmi răspunde el maliţios.

Intind mâna şi iau un picior, cu desăvârşire negru ce începuse să se sfarme....

Mai departe, un pachet mare negru se întinde sub razele arzătoare ale soarelui. Mumia anonimă de astăzi a fost odată un bărbat frumos, cu umeri largi şi pieptul bombat...

Cel de-al doilea mormânt ne produce însă deosebită surpriză. E o adevărată galerie de portrete. Inchipuiţi-vă o peşteră, ai cărei pereţi sunt acoperiţi de statui în mărime naturală, tăiate direct în stâncă şi păzind pentru eternitate mormântul persoanelor pe care le reprezintă. Fântâna ne excită curiozitatea:

— „Cum faceţi spre a pătrunde în aceste puţuri?"

— „Foarte simplu, coborând o scară... cu condiţia însă ca deschiderea să nu fie prea mică pentru asta. Mi s'a întâmplat odată să mă găsesc într'o asemenea situaţie. M'am încins atunci cu o frânghie şi am dat ordin să fiu coborît, ajungând astfel la fund. Ardeam de nerăbdare să luminez secretul mormântului în care mă aflam şi am săpat cu mâinile în pământul pereţilor, mai bine de o zi întreagă, până când mi-am ajuns scopul... In cele din urmă am făcut semn oamenilor să mă scoată la suprafaţă".

Ni s'a părut că atmosfera pe care am respirat-o în interiorul acestui mormânt, aceeaş pe care au respirat-o alţi oameni cu atâtea mii de ani înainte, era mai caldă decât cea de afară. R.

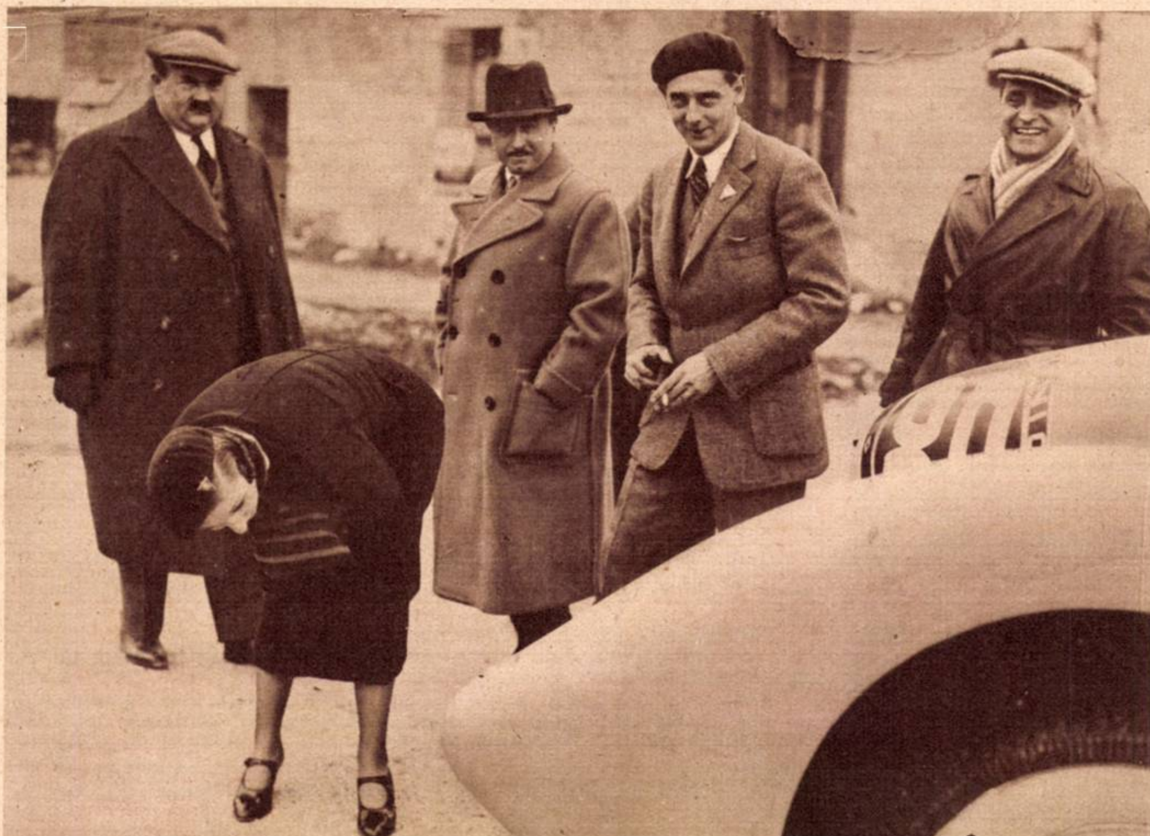
Mare secetă în Asia Mică

POPULAȚIILE *Palestinei și Transjordaniei trec prin momente de panică. De aproape două luni n'a mai căzut nici un strop de ploaie, fapt care a compromis în mod serios recolta.*

Locuitorii sunt amenințați de foamete și preoții au organizat procesiuni la câmp pentru a implora cerului ploaia, care se redea pământului puterea de rod.

In fotografia din dreapta, vedem un grup de locuitori din Transjordania, făcându-și pe câmp rugăciunile pentru ploaie.

Principele Nicolae al României

a luat parte la rallye-ul automobilistic Paris-Nisa

Principele Nicolae al României, care și-a petrecut concediul în străinătate, a luat parte în mod oficial, la marea cursă de automobile, care a avut loc de curând în Franța, pe traseul Paris—Nisa.

Fratele suveranului nostru, — mare amator de automobilism și sprijinitor al acestui frumos sport, — a dovedit și cu această ocazie, excelentele resurse de care dispune, clasându-se printre primii sosiți. Presa străină de specialitate aduce mari elogii performanței stabilite de princiarul participant.

In fotografia noastră din stânga, vedem pe principele Nicolae în fața automobilului său, după sosirea la Nisa.

Fărâmituri

Arta de a face dragoste

NU ştim să facem dragoste!... Toate secolele care ne-au transmis secretele lor, s'au dovedit atât de sărace în imaginaţie, încât un tânăr care ar voi sa cucerească o femeie după maniera lui Pericle, să zicem, ar risca să fie dat pe uşă afară. Nici metoda lui Don Juan nu pare să mai aibe puterea dovedită în Spania; femeile de azi preferă un soţ bogat, bătrân şi miop — deci sunt adesea nevoite să ia ele asupra lor, rolul lui Don Juan.

De metoda lui Romeo care se mulţumia să rămâe toată noaptea în balcon, nici să nu mai vorbim: tânărul care n'ar îndrăzni sau n'ar voi să meargă mai departe, ar fi numit „nătăfleţ" sau „papă-lapte", şi înlocuit numaidecât cu un tânăr aviator, obicinuit să străbată toate distanţele.

Nici în ce priveşte limbagiile secrete ale iubirii nu suntem mai înaintaţi. Obiceiul de-a rupe petalele florilor şi de-a căuta în frunzele copacilor smulgându-le cu: „Mă iubeşte, nu mă iubeşte, mă iubeşte..." a dat totdeauna rezultate contrarii. Nici felul de lipire al mărcilor nu mai poate fi întrebuinţat ca stil secret, pentrucă îl ştiu şi părinţii — iar semnalizările cu evantaiul nu se mai pot face, evantaiul ne mai fiind la modă şi în orice caz ne mai purtându-se pe stradă.

Tot din America — continentul progresului tehnic — ne vine salvarea. Un domn din Baltimore, Mac Line, a scos o carte asupra artei de-a flirta, în vremea noastră, cu un cod al conversaţiei secrete, întrebuinţând cele mai nebănuite mijloace: batista, bastonul, pălăria, umbrela, geanta, stiloul, ţigara, etc. Autorul înşiră o listă de aproape 200 de obiecte uzuale, cu ajutorul cărora două fiinţe pot conversa secret. Bunăoară: a rupe o ţigare în două înseamnă: — „Dudue, vreau să vă vorbesc".

Când o doamnă ridică odată în sus umbreluţa înseamnă:

— „Domnule, doresc să fac cunoştinţa dv."

Intr'un restaurant, echilibrarea cuţitului între dinţii furculiţei are un înţeles foarte precis şi foarte important: el înseamnă că se acordă *rendez-vous*-ul cerut. Dar ne oprim aci.

Să nu ne plângem!...

AVEM toate motivele să ne plângem! Nu găsim nicăeri o consolare numeroaselor mizerii care ne asaltează!... Şi nici măcar logica nu ne mai poate fi de folos!...

Când avem de lucru, avem de lucru atât de mult, că ne surmenăm şi strigăm la cer că se abuzează de noi, că suntem exploataţi, etc. Când n'avem de lucru, adică şomăm, atunci ţipăm şi mai tare, că oamenii de Stat sunt nişte tâlhari, că nu se pricep să organizeze poporul şi ne ameninţă revoluţia. Când se face recoltă din belşug, murim de foame, pentrucă nu are preţ grâul, iar când recolta a slabă, murim de foame, pentrucă n'avem grâu de loc. La gară facem scandal că trenul vine cu 'ntârziere, iar la deraere ţipăm că dece n'a mers locomotiva mai încet. Nici cu meteorologia nu mai suntem mulţumiţi: de Crăciun suntem indignaţi c'am avut vreme frumoasă ca de Paşti, iar de Paşti ne plângem că trebue să ne ducem în sanie să facem vizitele la rubedenii.

Oamenii săraci au strigat mereu că nenorocirea lor se datoreşte faptului că n'au bani depuşi la bancă, iar deponenţii au declarat şi declară că mizeria lor se trage din împrejurarea nenorocită că au avut banii depuşi la bănci. E disperat şi moşierul, e amărât şi ţăranul. Poartă doliu şi directorul de uzină, e trist şi muncitorul de fabrică. Nici hoţii nu mai au ce face: nu mai e nimic de jefuit!...

Şi noi am susţinut şi susţinem că trebue să fim optimişti, că avem obligaţia să fim optimişti!... Am adus nenumărate argumente, în chiar această pagină, pentru optimism, pentru satisfacţia simplă a momentului de-acum.

Mai aducem un argument, care e aproape o profeţie. Acest argument l-a rostit marele actor francez Guitry, care a declarat camarazilor lui amăriţi:

— Fiţi fericiţi! Nu vă lăsaţi abătuţi!... Peste treizeci de ani — ce zic?... Peste douăzeci de ani vor fi oameni cari ne vor invidia şi cari vor fi mâhniţi că n'au apucat să trăiască în vremea noastră!... — W.

Moravuri studențești

UN DUEL... ANTISEPTIC

N'AR fi lipsit de interes, să cunoaştem moravurile ascunse ale studenţimii din diferite colţuri ale lumii. Această ideie mi-a venit, aflând că la Berlin există localuri în care studenţii, în afară de orice supraveghere poliţienească sau a Universităţii, se dedau la un chip foarte original de a se duela, pentru a încheia neînţelegerile dintre ei. Maurois, romancierul francez, care a trecut acum doi ani şi prin Bucureşti a studiat moravurile studenţimei din Anglia şi America, iar Morand a scris un roman întreg, bizuindu-se pe un fenomen destul de răspândit (deși nu îndestul de cunoscut) al asocierii tainice a patru studenți americani care își iau angajamentul de a se sprijini în viață și a veni la întâlnirea anuală, în orice colț al pământului s'ar afla.

Dar să revin la ce am văzut nu de mult la Berlin — moravuri atât de deosebite de-ale studenților români.

Indată după masă întovărășit de amicul meu am plecat de la hotel Adlon și traversând Berlinul cu un taxi, am ajuns într'un cartier nou, de periferie. Ne-am dat jos din automobil ,am trecut prin fața câtorva blocuri mari de case și am intrat pe poarta unei case, care nu se deosibia ca înfățișare prin nimic de celelalte. Amicul mi-a declarat că se-

Duelul studenților japonezi este o bastonadă foarte severă, care în cele mai dese cazuri, are urmări grave.

Desigur că duelul la care a asistat autorul, n'a putut fi fotografiat. Dar iată mai jos un duel în grup, pe o terasă, la New-York.

Studentele unui colegiu englez, practică scrima în grup, sub conducerea unui maestru

vera lege germană osândeşte duelul şi pedepseşte pe vinovaţi cu trei luni închisoare grea, din care pricină adversarii cari vor să se dueleze, sunt siliţi să se ferească şi să se bată într'ascuns. Am mers tăcuţi, eu şi amicul meu, printr'un coridor lung, am urcat câteva trepte şi am intrat într'o odae, unde ne-am lăsat bastoanele şi pălăriile, apoi într'o sală uriaşă. Am fost cutremurat de un fior, de parcă m'aşi fi pomenit în capela mortuară a unei închisori. Mirosia puternic a iod, a antiseptic ieftin.

— Să nu vorbeşti niciun cuvânt românesc, mă prevesti prietenul.

Intr'un colţ al sălii, vre-o doisprezece inşi se grupează în jurul unui tânăr, cu jumătatea de sus a trupului goală. Un om matur, în halat alb, lung, de bună seamă doctorul, nu ştiu ce-i tot făcea. In mijlocul uriaşei săli se afla o estradă scundă, de numai câţiva centimetri de-asupra duşumelii şi acoperită cu rumeguş de lemn. Estrada era lungă de vre-o patru metri şi lată de doi. La alt colţ, alt grup înconjura alt tânăr, de-asemenea pe jumătate gol.

Amicul mă duse la o măsuţă alăturată. In jurul ei, studenţii, liniştiţi, beau bere pe care o numiau „de Pilsen".

— Lupta va începe peste un minut, îmi şopti prietenul.

Ca la o poruncă cele două grupe se mişcară dela cele două capete ale sălii spre estradă, solemn, ca un logodnic şi o logodnică, dar cu ceva mai puţină nervozitate. Domnia atmosfera celei ma stricte şi mai severe discipline; formalităţile erau respectate riguros. La cele doua margini ale estradei se aflau două scaune şi duelanţii au fost duşi de secundaţii lor, spre aceste două scaune. Nu s'a auzit un cuvânt. Secundaţii aveau grijă de toate. S'ar fi zis că se pregătia, cu acea seriozitate caracteristic germanică, o execuţie capitală.

Apoi s'a îngăduit celor doi adversari, mânuiţi până aci ca fiinţe de ceară, să se ridice de pe scaune. Spre a-şi ocroti artera de la gât, amândoi aveau în jurul gâtului câte-o batistă de mătasă neagră. La fel erau ferite braţul şi antebraţul drept, pe o lungime de aproximativ 15 centimetri. Pieptul şi umerii goi. In jurul pântecului, până la coapse, un fel de plăpumioară de câlţi ocrotitori; piciorul drept era de-asemenea bine bandajat.

Adversarii se aflau acum faţă'n faţă, cu piciorul drept înainte. Li s'a dat câte-o sabie în mână: ascuţită ca briciul, cu lama lungă, mlădioasă şi apărătoare grea la mâner. Secundanţii întinseră braţele adversarilor. Arbitrul apropiă pe adversari unul de cellalt, astfel ca vârful sabiei unuia să atingă apărătoarea mânerului celuilalt. Apoi arbitrul trase cu cretă albastră un dreptunghiu în jurul piciorului stâng al duelanţilor. Sub nici un motiv nu le era îngăduit să depăşească dreptunghiul. In timpul tuturor acestor pregătiri, duelanţii n'au rostit un singur cuvânt. Apoi alţi secundanţi puseră adversarilor ochelari mici dar grei, de fier şi vârîră vârful urechilor sub banda elastică a ochelarilor.

Inapoia fiecărui duelant, mai la dreapta, se afla un scaun cu un vas, în care plutiau bucăţi de vată pe lichid antiseptic. Doi secundanţi cu mâna dreaptă în mănuşi de cauciuc, luară câte o bucată de vată din vas şi o trecură peste lamele săbilor întinse. Moartea care se va isca din această luptă, n'are nicio însemnătate; totul însă trebue să decurgă riguros şi să se întâmple antiseptic.

Cei doi gladiatori se priviau drept, dar impersonal şi probabil nu fără presimţiri. Erau gata să'nceapă lupta. Doi secundanţi înarmaţi cu săbii grele, ocrotiţi la cap de măşti de sârmă şi având umerii şi braţul cu învelişuri de pâslă deasă, luară loc, fiecare la stânga adversarilor. Inapoia duelanţilor sta câte un medic, în halat alb, chirurgical.

Unul din secundanţi rosti:

— *Silentium!*

Apoi vesti cu glas tunător:

— Are loc duelul de onoare, între amicul meu Z şi domnul X. Gata ?...

După aceste cuvinte dramatice, arbitrul se urcă pe estradă.

— Acest duel e ilegal. Cer să se pronunţe scuzele.

Toţi tăcură câteva secunde, apoi arbitrul declară că duelul poate începe.

Cei doi secundanţi cari se aflau la stânga duelanţilor se ciucirā, ridicând sabia la înălţimea capului, în dreptul frunţii adversarilor.

— *Gata!*

Duelanţii se aruncară unul asupra celuilalt, cu violenţă şi săbile se ciocniră de şase ori.

Sala răsună deodată de un strigăt puternic:

— Staţi!

Secundanţii se intercalară cu săbile între duelanţi, fixându-le lama în jos. Luptătorii se odihneau. Medicii se apropiară şi-i examinară. Secundanţii cercetară pânzele ocrotitoare şi constatară că sunt la loc. Niciunul din duelanţi nu rosti vreun cuvânt. Alţi doi secundanţi se apropiară cu vată muiată'n lichid antiseptic şi şterseră iar lama săbilor. Pauza ţinu răstimpul unei jumătăţi de minut şi secundanţii cu săbile îşi luară locul ca la'nceput, la stânga luptătorilor. Iar răsună porunca:

— *Gata!*

Luptătorii se aruncară din nou unul asupra celuilalt şi săbiile zăngăniră. Apoi, mai înainte de a fi numărat până la trei, porunca:

— Staţi!

Şi luptătorii încetară iar.

M'am îndreptat pe nesimţite către estradă. Deşi nepriceput, mi-am putut da seama numaidecât că unul din duelanţi era cu mult inferior celuilalt — luptătorul din stânga mea, un tânăr subţire, distins, care-mi câştigă numaidecât simpatia. Adversarul, ceva mai puternic, sta tăcut şi nemişcat.

Se auzi iar:

— *Gata!*

Şi mai înainte de a-mi da bine seama că lupta a reînceput zări deodată o dungă roşie, groasă pe chipul duelantului mai slab. Lupta încetă. Mă apropiai mai mult. De-acurmezişul obrazului, de la umărul feţii până la buza superioară tânărul învins avea o tăetură adâncă — cam 7,5 centimetri lungime. Tânărul sta neclintit ca o statue. Secundantul lui sări alături şi privi rana. Sângele ţâşnia. Medicul scoase o pensetă din buzunar şi apucă amândouă marginile rănii. Altă pensetă apucă buza de sus.

Secundanţii şi medicul începură o discuţie care mi se părea nesfârşit de lungă: Lupta mai poate continua sau rana era prea gravă? Medicul mai cugetă o clipă, apoi zise că lupta s'a 'ncheiat.

Unul din secundanţii învingătorului luă cartea de vizită care servise la provocarea la duel şi o mânji cu sângele curs pe piept al învinsului. Ce amintire preţioasă va fi mai târziu!...

Medicul luă de braţ pe tânărul rănit şi-l duse în camera de operaţie de alături. Am observat că tânărul a dus mâna la rană şi-a înlăturat penseta. Prin nici un alt semn nu-şi trăda durerea. Da, a fost învins — dar în deplină onoare. A văzut căzând sabia grea peste chipul lui, dar n'a clintit un muşchi, de spaimă. A înfruntat-o.

M'am dus spre măsuţa alăturată, unde am luat loc. Probabil că eram palid. Nu-mi dam seama dacă spectacolul la care luasem parte mă umplea de groază, sau de admiraţie.

In veacul nostru, mă'ndoesc c'au avut parte să vadă ce-am văzut eu, măcar o duzină de oameni, străini... Am avut acest privilegiu. Şi nu mai departe decât trei kilometri de centrul Berlinului!... — *W.*

O tragedie PREISTORICĂ

EUROPA a văzut, acum opt mii de ani, evenimente care pentru majoritatea savanţilor, constituesc cea mai mare tragedie din câte s'au înscris în analele omenirei: *dispariţia Cromagnonilor*. Imprejurările în care s'a stins această rasă de supraoameni formează un mare mister, în procesul de evoluţie al civilizaţiei, mister ce pare să se fi lămurit acum întrucâtva, şi sunt speranţe că, cu vremea, va găsi o deslegare completă.

Rasa Cro-Magnonilor îşi trage denumirea din împrejurarea că vestigiile ei au fost găsite — pentru prima dată — în districtul francez cu acest nume. Erau un neam de oameni înalţi, cu capetele mari. Creerele lor întreceau în volum pe ale contemporanilor noştri, de unde urmează că erau capabili de realizări superioare. De altfel, ţinuturile ce le poartă urmele, ne vorbesc cu prisosinţă de dibăcia şi intrepiditatea lor. Picturile şi sculpturile rămase pe pereţii cavernelor unde au trăit, trec drept cele mai bune piese săvârşite vreodată în aceste domenii ale artei.

După archeologi, ei au fost cei cari au epurat Europa de Neanderthalii lipsiţi aproape cu desăvârşire de desvoltare intelectuală, rasă ce locuise ţinuturile acestea, vreme de mai mult de-o mie de secole şi care — fără intervenţia Cro-Magnonilor — le-ar mai locui poate, întinzând încă ospeţe canibale, pe ţărmuri sălbatece ale fluviilor, unde astăzi sunt situate Roma, Parisul şi Londra.

Dar rasa de supraoameni a dispărut. Treptat, puterea lor a decăzut, numărul lor s'a redus, rămânând tot mai puţini să picteze şi să sculpteze figurile de oameni şi animale, ce palpitau de realism, pe pereţii cavernelor, unde-şi aveau templele sau, mai ştii, camerele de consiliu.

Mai probabilă decât poate, pare presupunerea că Cro-Magnonii au fost copleşiţi de mediocritate — întocmai cum brutalele hoarde ale comuniştilor, au distrus în Rusia floarea intelectualităţii.

Rasa Cro-Magnonilor a stăpânit Europa timp de cinci mii de ani. In două rânduri a dus luptă grea cu diferiţi năvălitori, învingând de fiece dată.

Aceşti oameni înalţi, cu creere spradesvoltate au fost însă împiedicaţi în evoluţia lor de faptul că duceau o viaţă prea individuală. Pictau, vânau, făceau curse, cultivau familia dar ignorau viaţa socială.

La un moment dat, năvăleşte dinspre Răsărit o altă rasă de oameni, inferiori ca desvoltare fizică şi intelectuală, lipsiţi de curajul, dibăcia şi aptitudinile artistice ale Cromagnonilor.

Aceştia erau comunişti, trăiau în hoarde, aşa că acţiunile lor creşteau în valoare, prin multiplicitatea eforturilor. Inaintea lor, Cro-Magnonii individualişti dispar, treptat, pentru totdeauna.

N'ar putea spune nimeni cu precizie ce anume s'a întâmplat, dar cauzele fenomenului sunt ceva mai clare. Nu e pentru ultima dată şi nici pentru prima, că se întâmpla ca floarea intelectualităţii să fie înfrântă de mediocritatea organizată.

Incetul cu încetul, savanţii săpând în câmpiile, cavernele şi adăposturile stâncoase din Europa de Sud, scot la iveală istoria acestei teribile tragedii. E singurul mod în care o putem citi, întrucât Cro-Magnonii după câte s'a văzut până acum, nu inventaseră încă nimic în genul scrisului.

Acum treisprezece mii de ani, ultima epocă de ghiaţă era tocmai pe sfârşite. Acolo unde astăzi se întinde Sahara, era pe atunci o vale largă şi foarte fertilă. In Nordul Mediteranei, unde Nisa şi Monte-Carlo cu clima lor dulce adăpostesc astăzi aristocraţia banului, dominau negurile şi furtunile. Aci, în câteva caverne, se cuibăriau pe jumătate îngheţaţi, descendenţii Neanderthalilor. Clima era încă rece. La o mică distanţă spre Nord, se afla peretele de ghiaţă ce se retrăgea cu încetineală; parapetul marilor gheţari cari acoperiau Alpii, se întindea spre Nord, cu câteva spărturi în dreptul Norvegiei de astăzi, ajungând la Pol.

Clima se îndulcia totuş din ce în ce. An cu an ghiaţa se retrăgea, furtunile ce bântuiau coasta înegurată erau tot mai puţin severe, plante verzi începură să răsară pe stânci. Aspectele erau încă departe de minunata Coastă de Azur a zilelor noastre. In acele zile, o limbă de pământ îngustă şi joasă lega Sicilia de coasta de Nord a Africei. Savanţii cred că pe acest pod au trecut în Europa pionierii Cro-Magnonilor, Prima Rasă Mare. Patria lor fusese probabil undeva în ţinutul de ierburi al Saharei, ce le păstrează încă probabil relicvele îngropate undeva sub nisipurile călătoare, ale Deşertului.

Asta se întâmpla acum treisprezece mii de ani şi cam prin aceeaş epocă, o altă bandă de îndrăsneţi pionieri ai acestei rase, pare să fi invadat noul continent pe alt drum, trecând ingusta strâmtoare care este astăzi Gibraltarul. Urmele acestui prim popor de tipul Gromagnonului — prima rasă cu adevărat omenească —

Omul de Neanderthal

Cro-Magnonul

Aparenţa probabilă a năvălitorilor comunişti.

Fostul Preşedinte Coolidge, care reprezintă tipul inteligenţei moderne

se află dealungul rutei Siciliane ce duce în Franța și dealungul rutei Gibraltarului, ce duce în Spania.

Invazia lor n'avea să întâmpine decât împotrivire Neanderthalilor, rasă slab dotată din toate punctele de vedere, pe care Cro-Magnonii au exterminat-o fără mare greutate. O bucată de vreme cele două rase par să fi trăit una lângă alta căci uneltele și armele lor de piatră se găsesc în aceleași conglomerate de pământ și stâncă.

La un moment dat însă, urmele Neanderthalilor dispar. Cucerirea continentului de către Cro-Magnoni era completă. Aceștia nu erau însă destinați să rămâie definitiv în posesia ținutului pe care-l dobândiseră. O mie de ani după stabilirea lor aci, avură să ducă primele lupte pentru păstrarea situației. De undeva din răsărit, poate din Asia Centrală, sau de acolo unde e astăzi Siria, apăru în Europa o altă rasă de vânători.

Nouii năvălitori erau deasemeni înalți, aveau capetele de-o mărime potrivită, dar spre deosebire de Cro-Magnoni craniile lor erau înalte, în loc să fie lungi și plate. Din această cauză sunt adesea desemnați sub numele de „capete înalte" sau brachicephali, Cromagnonii fiind dolicocephali.

Stânga: *Statuetă de ivoriu reprezentând un nud de femee. Operă Cro-Magnonă;* Sus: *Mâner de cuțit reprezentând doi reni, sculptat în ivoriu de mamut, de vre-un artist Cro-Magnon.*

Există în rasa acestor Cro-Magnoni o caracteristică a cărei ciudățenie nu și-a găsit încă o explicare : bărbații erau foarte înalți, poate cea mai înaltă rasă din câte au existat. Mulți din ei aveau doi metri și mai bine înălțime, pe când femeile erau foarte mărunte oscilând între 1.30 m. și 1.60 m. înălțime. Nici o altă rasă în istoria omenirei n'a prezentat diferențe atât de mari între staturile celor două sexe.

Nouii năvălitori n'aveau niciuna din aceste particularități. Picioarele lor nu erau prea lungi, iar femeile egalau aproximativ în înălțime pe bărbați, ceeace observăm și la rasele omenesti din zilele noastre.

Un alt punct de diferențiere între cele două rase, rezidă în idealul de frumusețe femenină.

Cro-Magnonii, după cât reese din statuetele lor, admirau femeile foarte grase, în vreme ce preferințele năvălitorilor, cu capetele înalte, par să fi gravitat în jurul sveltețel; figurinele acestora din urmă cel puțin, prezintă o formă generală mlădie.

Cu vremea, noua rasă pune stăpânire pe Europa. Cro-Magnonii par să fi părăsit sudul și centrul continentului retrăgându-se în munții Franței de Sud-Est și ai Spaniei Nordice.

Nu era fuga unei armate învinse, căci Cro-Magnonii erau prea individualiști pentru a avea o armată — era eclipsa unei rase. Și ca orice altă eclipsă, nu avea să fie eternă. Câteva secole mai târziu, probabil vre-o cinci, vestigiile ne arată pe Cro-Magnonii stăpânind din nou pământurilor lor, dominând Spania, Franța, Italia și o parte din Europa Centrală. Victoria lor nu era însă totmai o cucerire. Intr'o oarecare măsură, cele două rase se contopiseră. S'au găsit astfel cranii înalte printre cranii mari de Cro-Magnoni. Uneltele de piatră întrebuințate de cele două rase încep să se asemene mult, descendenții luând tot ce era mai bun din ambele industrii ancestrale. Interesant de notat e că aptitudinile artistice și înclinările Cro-Magnonilor originali par să fi supraviețuit nealterate, perfecționându-se.

Dacă cetățeanul altei planete ar fi privit pe pământ, acum opt mii de ani, ar fi prezis, probabil, că cele două rase contopite aveau să domine ținuturile pe care-I smulseseră Neanderthalilor și pentru care se luptaseră între ele, o bună bucată de vreme.

Profeția ar fi fost complet greșită. Era doar începutul sfârșitului.

De undeva, din Asia Centrală, se strecura tocmai prin porțile de răsărit ale Europei, grupele și bandele unei noui rase, a cărei apariție însemna pentru așezările individuale de vânători-artiști, „pieirea". Intr'un oraș anume Ofnet, unde e astazi Bavaria, savanții au descoperit un cimitir al acestor noui năvălitori. Erau un popor de oameni mărunți, cu capetele mici și rotunde, cuprinzând probabil creere reduse. Trupurile le erau prost formate.

Vă puteți închipui unul din Cro-Magnonii înalți și vânjoși cu pielea albă, stând pe o stâncă în vârful unui deal și privind unul din aceste triburi de pigmei nevolnici, invadându-i pământurile. Ar fi râs probabil cu poftă dacă cineva i-ar fi spus că acest mărunt popor însemna o primejdie pentru rasa sa. Nouii veniți erau atât de slabi și de fricoși, încât se deplasau dela un loc la altul, numai în societăți numeroase, ca hergheliile de cai, întrucât nici unul din ei n'ar fi fost în stare să se salveze dintr'o primejdie, prin propriile-i forțe.

Și iată că tocmai acesta era punctul care trebuia să îngrijoreze pe Cro-Magnoni. Nouii veniți erau, e adevărat, un popor mic și poate slab. Nimic nu vine să dovedească la ei existența unor creere de prima clasă, nici măcar de o a doua. Manifestările inteligenții lor culminează în faptul imediatei adoptări a uneltelor rămase, în urma Cro-Magnonilor. Nu s'a păstrat nimic dela ei, care să indice o idee creeatoare artistică. Erau totuș cu mult mai puternici decât Cro-Magnonii, pentrucă formau o comunitate.

Aveau astfel două enorme avantagii asupra lor :

Cunoșteau agricultura și făceau vase de lut în care-și depozitau hrana. Cro-Magnonii, din câte au putut determina archeologii noștri, își procurau hrana prin vânat și n'o puteau păstra niciodată dela o zi la alta.

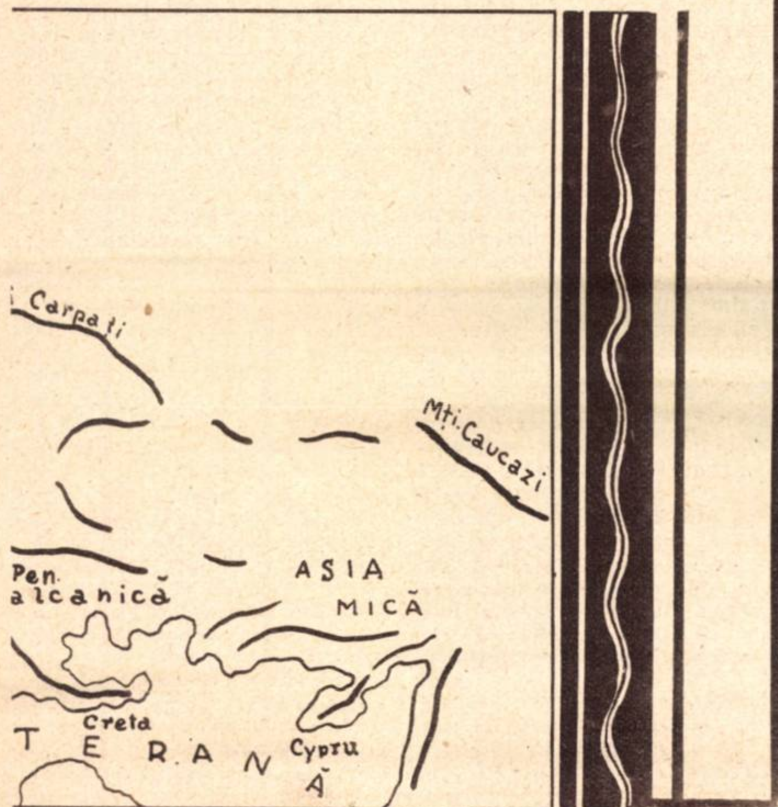
Năvălitorilor nu le-a trebuit mult spre a învinge. Ajutați după părerea unor savanți de schimbările climatului, care începe să favorizeze agricultura, îngreunând vânatul în câteva secole „capetele rotunde" extermină cu desăvârșire rasa Cro-Magnonilor, cu capetele mari. Au trecut patru mii de ani până să se ivească iar în vre-un colț al Europei manifestări ce s'ar putea numi artistice.

Ce-au devenit Cro-Magnonii? Aceasta e misterul.

Ceeace i-a distrus a fost probabil disperarea. Nu puteau trăi sub un sistem care interzicea inițiativa, făcând din individ o simplă unitate, într'o turmă umană.

Parte din ei au continuat să trăiască în mizerie, — rărindu-se cu fiecare secol — spre a încerca să vâneze, în sezonul propice al anului atrăgându-și totodată ironiile vecinilor lor, cu spiritul mai practic, cari făceau mici schițe și sculpturi, asemeni minunatelor realizări ale strămoșilor lor. O picătură din sângele acestor individualiști mai supraviețuiește poate și astăzi, în clasa celor pe care Henry Murger i-a zugrăvit atât de bine în Boema, oameni călăuziți de viziunea frumosului, pururi răsvrătiți împotriva organizațiilor de massă și lipsiți cu desăvârșire de noțiunea practicului.

E. A.

Otrăvitori CELEBRI

MODA variază până și în crimă. Secole la rând otrava a fost cea mai utilizată metodă prin care cineva se descotorosia de dușmani, rude sau cunoscuți neplăcuți. Faima ei a trecut însă, deoarece e cel mai primejdios mijloc din câte poate folosi un asasin: astăzi știința precizează ușor ce fel de otravă și în ce cantități s'a administrat cuiva, chiar dacă victima a zăcut câțiva ani în mormânt.

Inainte vreme când doctorii erau aproape ignoranți și analiza chimică nu ajunsese încă în stadiul de acum, otrava oferia cel mai lesnicios și mai sigur mijloc de-a expedia pe cineva în lumea umbrelor. In Evul Mediu, se întrebuința atât de mult, încât cei cari-și puteau permite, utilizau tot soiul de mijloace spre a se pune la adăpost de-un eventual atentat, prin otravă. Nu numai regii și împărații, dar mare parte din nobilii destul de bogați, pentru ca cineva să aibe interesul să-i suprime, aveau printre sclavi, unul de mică importanță, a cărui atribuție era să mănânce și să bea din bucatele și vinurile stăpânului, cu câtăva vreme înainte ca acesta să se așeze la masă. In clasele mijlocii, unde cetățenii nu-și puteau permite un asemenea „lux", gustătorul era înlocuit, la mese, cu câini.

Imensă a fost uimirea Europei civilizate, față de vechiul obiceiu indian, ce obligă pe văduvă să se dea pradă flacărilor, la înmormântarea soțului său. Anglia a avut de lucru cu popoarele indiene, până să ajungă a suprima oribilul obiceiu și mulți au fost cei cari s'au mirat cum de-a putut lua naștere în popor ideea unei atari grozăvii. Dar, la baza

Margueritte d'Aubray, Marchiza de Brainvilliers.

acestei datine a existat un motiv și încă unul foarte puternic.

In vechime, India, departe de a fi o țară înapoiată, se prenumăra printre națiunile de înaltă civilizație ale lumii. Din nefericire, femeile indiene luaseră obiceiul de a-și otrăvi soții, îndată ce se plictisiau de ei. Mijloacele lor erau atât de rafinate, încât delictul era aproape cu neputință de dovedit. Disperând legiuitorii au emis atunci o lege ce obliga pe soție să părăsească viața, odată cu bărbatul. Măsura a fost cam drastică pentru văduve, dar a sporit, pentru bărbații însurați, probabilitățile viețuirei, asigurându-le mai ales liniștea sufletească, întrucât femeile începură să vegheze asupra sănătății lor, căutând să le prelungească zilele, cât mai mult cu putință.

Otravă mortală se numește orice substanță care, introdusă în organism, provoacă moartea

Nero încercând o otravă asupra unui sclav.

individului. Varietatea acestor substanțe e surprinzător de mare, incluzând câteva din articolele regimului nostru de alimentație cotidiană. Nimeni n'ar crede că sarea de masă ar putea face oficiul de otravă; cu toate astea, mulți au reușit să se sinucidă, mâncând jumătate kilogram din această substanță. E desigur una din cele mai neplăcute metode de-a se omorî dar nu imposibil.

E mult decând dentiștii fac uz de aur, tocmai pentrucă nobilul metal e atât de curat și incapabil de combinații otrăvitoare cu alte substanțe. Chinezii însă, cu geniul perves al orientalilor, au descoperit un mijloc foarte elegant și costisitor de sinucidere, prin „înghițirea frunzei de aur".

Nu departe de zilele noastre, bătrâna și diabolica împărăteasă chineză Tzuhi, voind să suprime viața nepotului său, împăratul Kwangsu, pe care-l ținuse multă vreme închis, îi trimise pe eunucul șef al palatului, cu o cutie ce conținea pilule de opium, un pachețel în care se afla o frunză de aur și un laț de mătase. Eunucul puse aceste obiecte pe masă, comunicând împăratului că darurile erau din partea Prea Cinstitei Fiice a Cerului, că avea să revie peste trei ore și că în acest răstimp, ușile camerei aveau să fie păzite.

Asta fu totul, dar Kwangsu înțelese. Știa că dacă eunucul îl găsia viu, la capătul acestor trei ore, l'ar fi gâtuit cu lațul de mătase. Impăratul înghiți pilulele de opium și trei ore mai târziu, deși nu murise încă, strangularea ar fi fost de prisos. Dac'ar fi „înghițit aurul" moartea ar fi fost mai rapidă, dar mai dureroasă. Operația constă în a ținea o placă de aur, subțire ca o frunză pe gura deschisă și a aspira totodată cu putere. Metalul intră în trahee, determinând o asfixie.

Otrăvurile care-au fascinat bărbații și femeile din cele mai vechi timpuri, au fost acelea cu ajutorul cărora se putea provoca moartea în așa fel, încât nimeni să nu-i poată bănui cauzele. Săgeți și lănci de piatră, atribuite epocei paleolitice, au fost găsite la adâncimi considerabile, în pământul cavernelor din Franța. Aceste arme prezintă depresiuni, săpate cu multă trudă, ce nu puteau avea alt scop decât introducerea vre-unei otrăvi.

Fără îndoială oamenii cavernelor n'au inventat otrava, dar au descoperit-o întâmplător, sub forma de otrăvire a sângelui. Ei văzuseră că o lance sau săgeată curată face o rană serioasă, care poate ucide, că dupăce se usucă sângele, de cele mai multe ori se produc intoxicații și moarte dintr'o rană oricât de mică.

Procesul era însă prea lent, pentru a avea un rol decisiv într'o luptă iar la vânătoare, se dovedia inutil. Exista oare o substanță vrăjită care să lucreze mai repede? Mușcătura unora din șerpi, cauza o moarte subită și pe cale deductivă — omul cavernei a isbutit desigur să descopere că toată vrăjitoria șarpelui stătea într'un lichid, ce se scurgea din colții reptilei. Probabil că cu acest lichid își umplea scobiturile săgeților și lăncilor descoperite acum după 500.000 de ani.

Mai există însă infinit de multe alte posibilități. Livingstone, exploratorul ne spune că boșmanii africani din districtul Kalahari, își otrăveau săgețile și lăncile cu veninul unei omizi numite „Ngo".

Pigmeii Africei Centrale își tratează săgețile cu o substanță atât de otrăvitoare, încât pretind că au ucis un elefant dintr'o singură săgeată. La început omul a descoperit otrăvurile vegetale prin simplă întâmplare. Căutând ierburi magice, cu însușiri curative, unele din experiențele sale au avut probabil rezultate de-o fatalitate atât de impresionantă, încât și-a dat seama că substanțele întrebuințate puteau ucide, ceeace din punctul de vedere al vrăjitorului era extrem de interesant.

Malaezii par să fi cultivat asasinatele prin otrăvire pe o scară mult mai întinsă decât familia Borgilor, acei șampioni mondiali ai asasinatelor. In afară de otrăvirile dătătoare de moarte, ei au mijloace prin care determină afectarea anumitor părți ale corpului, fără să vateme restul. Adesea la procese, martorii apar lipsiți cu desăvârșire de glas, în imposibilitate de a-și face depozițiile, din cauza vre-unei otrăvi misterioase, ce le ia graiul pentru o lună și mai bine, dar pare să nu producă un rău permanent.

S'a vorbit mult de inelul otrăvit al lui Borgia; ei bine, cuțitul cu otravă de care se servesc malaiezii e tot atât de ingenios. Borgii obișnuiau să otrăvească mâncărurile și vinurile oaspeților lor în bucătărie, mai înainte de a fi servite la masă. Malaezul însă, îți va otrăvi mâncarea chiar sub ochi și pentru a-ți dovedi buna sa credință, va mânca din aceeaș farfurie cu tine.

Trucul rezidă în cuțit. O parte a lamei e curată dar cealaltă, de obiceiu laturea dreaptă, e acoperită cu o peliculă invizibilă de otravă. Otrăvitorul malaez va lua o felie de pepene și o va tăia în două, cu cuțitul otrăvit, lăsând cu grijă partea otrăvită pe tavă și oferind-o oaspelui. Dar chiar astfel, se prea poate ca o parte din otravă să treacă în partea pe care o mănâncă el și deaceea se bănuește că acești asasini au grija să ia un antidot. într'o atare circumstanță.

In secolul al șasesprezecelea, un ingenios bijutier a lucrat un cuțit de-o admirabilă incrustație, ce trebuia să fie dat unei persoane bogate, care, după părerea moștenitorilor, trăise destul. Lama acestui cuțit e montată pe un pivot astfel încât partea ce se află în mânerul gol se poate deplasa de sus în jos. Imediat ce cineva încearcă să se servească de el, presiunea exercitată pe tăiș, făcea ca partea de lamă dinăuntrul mânerului să apese pe trei ace de oțel silindu-le să iasă în partea inferioară a mânerului și să străpungă degetele celui care-l ținea. Resortul acesta producea trei înțepături destul de adânci

spre a face să țâșnească sângele, și dacă vârfurile sunt mai dinainte muiate în otravă, aceasta pătrundea fără îndoială în sânge. Harold Shaylor, în cartea sa „Otrăvuri și otrăvitori", ne arată că, dacă pe de o parte, ucigașul modern are la dispoziție otrăvuri noui și mult mai puternice, chimia dă legistului metode aproape sigure pentru descoperirea unei crime prin otrăvire.

De mare senzație au fost în ultima vreme câteva omoruri ce s'au făptuit administrând victimelor, microbii unor boli mortale. Metoda e cu toate acestea, una din cele mai vechi. Indigenii din Nouile Hebride obișnuesc a-și înmuia săgețile într'un pământ mlăștinos, infectat cu baccili de tetanos. N'au nici cea mai elementară noțiune despre propagarea boalelor prin germeni, dar știu că cu acest procedeu cel rănit de săgeata lor, va muri de boala pomenită, ce se caracterizează printr'o tensiune convulsivă și dureroasă a mușchilor.

Din extraordinarele cunoștiințe în materie de otrăvuri, pe care vedem că le posedă chiar cei mai inferiori sălbateci, deducem că strămoșii noștri, când erau în stadiul de cultură al acestora, adică în vremea când locuiau în caverne, (Egiptieni, Babilonieni, Fenicieni, etc.) erau aproape tot atât de avansați, în domeniul ce ne preocupă.

Civilizația păgână a disprețuit această metodă de omor, ce i se părea lașă și cum armele se perfecționează mult nu se mai face uz de ea nici la vânătoare. Asta nu înseamnă însă că încetează să fie utilizată; în Asia mai cu seamă, are o largă întrebuințare.

Egiptenii cunoșteau multe otrăvuri, printre care arsenicul, antimoniul, cuprul, vitriolul, cocleala, opiumul, mătrăguna și acidul prusic. Dar aceste cunoștințe erau exclusiv în posesiunea preoților. Otrăvurile erau întrebuințate în Egipt la execuții.

D-rul Thompson ne supne că Evreii cunoșteau în vechime arsenicul brut, sub numele de „sam", aconitul, sub numele de „boschka" și că înțeleseseră proprietățile otrăvitoare ale „tăciunelui", ce se formează pe secară, numindu-l „son". Dar în opaca negură de ignoranță ce se lasă asupra Europei, odată cu începerea Evului Mediu, bogatele și prețioasele noțiuni ce formai știința celor vechi, se pierd și astfel prețioasele noțiuni ce formau știința celor vechi, se pierd și astfel vedem sute de persoane murind de „Focul Sfântului Antoniu", o boală ce rezulta din otrăvirea cu „tăciunele" introdus în organism odată cu pâinea făcută din secară atinsă.

Mitologia grecilor ne arată că au avut cunoștințe foarte întinse despre otrăvuri, într'un trecut preistoric. Ni se vorbește astfel de Medeea, care încearcă să otrăvească pe eroul Theseu și de cămașa otrăvită, care-a ucis pe Hercule.

Un caz celebru de otrăvire în analele elenilor, a fost execuția lui Socrate. Otrava oficială pentru execuția condamnaților atenieni, era cucuta.

Ignoranța acestui popor, atât de avansat ca civilizație, în domeniul otrăvurilor, e ilustrată de efectul lent și nesigur al substanței de care se serviau, și care în ochii lor, era cel mai bun dintre toxicele cunoscute.

bile matroane ale Romei fură arestate, în urma cercetărilor întreprinse cu această ocazie. Demascate, recunoscură că dăduseră soților drogul, dar se apărară pretinzând că era o doctorie cu totul nevătămătoare. Doamnele fură atunci obligate să-și înghită doctoriile. Cele douăzeci de criminale muriră pe rând, în decurs de câteva ore; iar după ele, alte 170 de femei fură condamnate la aceeaș pedeapsă, ceeace făcu o impresie atât de profundă, încât moda otrăvirilor căzu pentru câteva secole.

La Roma, otrăvitorii experți erau mai mult femei. Printre acestea, Locusta se bucura de cea mai mare faimă. Fusese sclavă și dovedindu-i-se amestecul într'un asasinat prin otrăvire, tribunalul o condamnase la moarte. Dar atât de întinse îi erau cunoștințele și atât de mare dibăcia, încât cei din jurul tro-

Un cuțit otrăvit și sticluțe cu otravă.

Lopus, medicul portughez, conspirator împotriva reginei Elisabeta, pregătind otrăvuri.

La execuția lui Phocion, doza de otravă dovedindu-se insuficientă, călăul a cerut douăsprezece drahme în plus, pentru prepararea unei noui cantități.

Roma n'a cunoscut omorul prin otrăvire, până prin anul 200 a. Chr. când, ca și în India, un număr alarmant de bărbați însurați, făcând parte din clasa patricienilor, muriră subit, dând la început impresia unei epidemii. In cele din urmă, un sclav comunică lui Quintus Fabius Maximus că toți bărbații fuseseră otrăviți de soțiile lor, cu ajutorul unei „băuturi" ce se vindea mult printre femeile măritate. Douăzeci din cele mai no-

nului auzind de ea, obținură de la împărat un ordin de grațiere, socotind că aveau să aibă nevoie de serviciile ei.

Se spune că Agripina i-ar fi ordonat să ucidă pe împăratul Claudius, ceeace Locusta făcu, cu ajutorul unor ciuperci. Interveni însă doctorul, care administră împăratului vomitive, scoțându-l din pericol. Agripina recurse iar la serviciile Locustei, ordonându-i s'o sfârșească odată. Aceasta muiă o pană în soluția celei mai fulgerătoare otrăvi, din câte cunoștea, și pretinzând că vrea să provoace împăratului noui vărsături, îi pensulă beregata, ucizându-l pe loc.

Nero aprecia într'atât pe Locusta, încât fondă o mică școală de otrăvitori, prezidată de această ucigașă profesională. Nero lua adesea parte la experiențele ei. Inainte de uciderea lui Britanicus, o puse să încerce asupra unui câine doza de otravă destinată acestuia. Cum animalul muri foarte greu, administrară altui câine o cantitate mai mare. Rezultatele se dovediră de data aceasta, satisfăcătoare. Britanicus însă, după înghițirea otrăvii căzu la pământ în convulsiuni și se sbătu multă vreme, ținând strâns în mână cupa din care băuse, ceeace făcu să se vorbească mult la Roma, pe socoteala împăratului.

Dela această întâmplare, Nero își făcu experiențele numai asupra oamenilor. Cu o meticulozitate demnă de o cauză mai bună, Locusta și stăpânul său încercau diverse doze, asupra sclavilor de greutatea și vârsta victimei pe care urmăriau s'o suprime.

In cursul domniei lui Tiberius, s'au cunoscut otrăvuri cu efecte fulgerătoare ... ne fac să bănuim că ... ații deale cianurei ... că un nobil roman ... de înaltă trădare, a... văzut înghi-

ţind ceva şi căzând mort, în mai puţin de-o clipă, la picioarele senatorilor.

Mai toţi cei cărora le-aţi cere să vă spue cari au fost cei mai teribili otrăvitori ai tuturor timpurilor, v'ar numi fără ezitare, familia Borgilor. Se spune că în secolul al cincisprezecelea când această familie veni din Spania la Roma, unde unul din membrii săi deveni curând Papa Alexandru al VI-lea se intronase în „Cetatea Sfântă" obiceiul înlăturării adversarilor prin otrăvire. Dela Roma moda acestei laşe forme de omor se întinse în întreaga creştinătate.

Otrava favorită a Borgilor era fosforul pe care-l preparau singuri. Alexandru, după descrieri, avea o aparenţă majestuoasă, Cesar era demonic, iar Lucreţia minunat de frumoasă. La un loc, formau un trio pe care nimeni nu îndrăsnia să-l atace. O invitaţie a Borgilor la masă, sau la un pahar cu vin, însemna pentru nobilul bogat, sau pentru cel care sta în calea intereselor lor o sentinţă de moarte.

Dacă accepta, era mai mult decât probabil că avea să fie otrăvit, dar dacă refuza această invitaţie, făcea familiei un afront, care-ar fi justificat un atac făţiş. Totuş uneori, când la ospăţ mai erau invitaţi diverşi cardinali şi alte persoane influente, cei cari nutriau bănueli, aveau curajul de-a cere ca banchetul să se ţie în casa unui prieten de care erau siguri că n'avea să consimtă la o otrăvire.

Se spune că Alexandru ar fi murit şi că Cesar era cât p'aci să-şi piardă viaţa, luând otrava destinată unui oaspe. Moartea lui Alexandru sfarmă cercul Borgilor. Inamicii lui Cesar devin prea puternici pentru el. Părăseşte Italia şi moare în fruntea armatei sale, într'o luptă, iar Lucreţia se sfârşeşte la naşterea unui copil. Din această groaznică familie a rămas o ramură onorabilă în Spania, ai cărei membri mai trăiesc şi astăzi.

Celebrul inel borgian, despre care mulţi credeau că era prevăzut cu un ac, ce patrundea în carnea victimei, otrăvind-o, are într'adevăr o cavitate secretă pentru otravă. Se spune că aceşti criminali turnau din aceeaş carafă vin în paharul lor şi al victimei şi că în clipa când oferiau cupa, strecurau — cu o mişcare abilă — în lichid, otrava inelului. In marea majoritate însă, Borgii lucrau cu mijloace mult mai făţişe şi mai lesnicioase. Mâncarea şi vinurile din care avea să se servească nenorocitul care trebuia suprimat, erau otrăvite încă dela bucătărie, iar în spatele său, era postat un ucigaş, cu mâna sigură, însărcinat să-l înjunghie, în cazul când acesta ar fi avut grija să ia vre-un antidot.

In vremea reginei Elisabeta a Angliei, otrăvitorii deveniseră foarte numeroşi în Europa. Cei cunoscuţi sub numele de „Şcoala Italiană" erau renumiţi. Regina fu astfel sfătuită să se ferească de doctorul Gyfford, care venise tocmai atunci dela Roma şi care, era prea posibil să se fi „italienizat". De pe la 1561 mâncărurile şi băuturile reginei sunt gustate cu mult înainte de-a fi servite, batistele, mănuşile şi rufăria ei sunt meticulos cercetate şi multă vreme i se dau diverse antidoturi. Toate aceste griji şi bănueli culminează la 1594, în procesul şi execuţia doctorului Roderigo Lopus sau Lopes, un doctor portughez care venise la Londra şi se bucura de o faimă atât de mare, încât regina Elisabeta făcu din el unul din el unul din doctorii curţii. Regele Spaniei, a cărui vestită „armada" fusese distrusă de oamenii reginei Elisabeta, era duşmanul ei de moarte, iar Anglia devenise un furnicar de spioni spanioli.

Din cercetările întreprinse asupra unuia dintre aceşti spioni se află că fusese găzduit câtăva vreme de Lopus. In momentul acesta, doctorul e pentru prima dată suspectat. Elisabeta refuză însă să creadă în vinovăţia portughezului şi nu numai că nu-l arestează, dar nu permite să i se ia măcar un interogatoriu. Contele de Essex, trecând peste ordinele ei, pune casa acestuia sub observaţie, interceptându-i corespondenţa; află astfel în cele din urmă că doctorul întreţinea relaţii cu regele Spaniei şi-l arestează, împreună cu mulţi alţi spioni.

Ceilalţi conspiratori, confruntaţi cu scrisorile ce-i inciminau şi siliţi de puţină tortură, mărturisiră că Lopus se învoise cu regele Spaniei să omoare — în schimbul sumei de cincizeci mii coroane pe Elisabeta, turnându-i otravă într'o doctorie. Ca un fel de acont, regele îi trimisese până atunci o adevărată avere în bijuterii, printre care se afla un rubin foarte mare şi foarte valoros.

In Turnul Londrei, Lopus mărturisi că într'adevăr făcuse un astfel de târg, dar că nu se gândise să se ţie de făgăduială. Jură că intenţia sa fusese să aştepte până la primirea întregei sume şi apoi să desvălue reginei întregul complot. Povestea aceasta nu fu însă crezută şi tribunalul îl condamnă la moarte.

In anul 1676, întregul Paris se adunase pentru a vedea pe Margareta d'Aubray, Marchiză de Brinvilliers, coborând dintr'o căruţă, cu picioarele goale şi o funie în jurul gâtului, înaintea unei biserici din acest oraş, spre a cere iertare în public, lui Dumnezeu, regelui şi legii, pentrucă asasinase pe tatăl şi pe doi din fraţii săi şi pentrucă încercase să-şi ucidă sora. In urmă fu dusă în Place de Greve, unde i se tăiă capul.

Femeea aceasta, care făcea parte din nobilime, începuse cariera crimei încercând să-şi ucidă soţul, căruia-i administra mici doze de arsenic. Dar marchizul bănuitor, îşi supraveghia întotdeauna mâncarea şi întâmplarea făcu ca moartea să i se tragă din antidoturile cu care se îndopa.

Spre marea ei decepţie, soţul îi lăsă o avere aproape neinsemnată, ceeace o determină să facă totul spre a dobândi banii de cari avea nevoie, dela propria ei familie. Mai întâi, îşi execută părintele, făcându-l să ia, fără a-i trezi cea mai mică bănuială, 30 de doze dintr'o combinaţie de arsenic, antimoniu şi sublimat corosiv. După moartea bătrânului, care se sfârşi într'una din cele mai teribile agonii, mitui un serv al fraţilor săi şi prin acesta, reuşi să-i bage pe amândoi în pământ, cu aceeaş otravă. La moartea ultimului frate, doctorul ordonă facerea unei autopsii cu care ocazie se descoperiră urme de otravă.

Cu toate acestea, bănuelile nu s'au oprit nici măcar o clipă asupra ucigaşei şi nu s'ar fi aflat niciodată nimic, dacă iubitul ei, un anume Saint-Croix n'ar fi murit tocmai atunci, dând cu atâta insistenţă recomandaţia de-a se preda Marchizei o cutie, fără a fi deschisă, încât autorităţile o deschiseră. Cutia conţinea un întreg asortiment de otrăvuri, formule pentru ele, numeroase scrisori ce dovediau vinovăţia Margaretei D'Aubray şi pe baza lor nobila doamnă fu condamnată la moarte.

MED.

Două premii culturale „Ioan N. Roman"

Familia scriitorului Ioan N. Roman, de curând dispărut, pentru a-i perpetua amintirea, a hotărît înfiinţarea a două premii cultural-literare anuale.

Ele vor încununa opere literare, artistice şi culturale în legătură cu provincia dobrogeană, de care a fost legată aproape întreaga viaţă şi activitate a lui Ioan N. Roman.

Primul se va numi: *„Premiul cultural dobrogean Ioan N. Roman"* în valoare de 12.000 lei.

Se vor premia rând pe rând lucrări literare, istorice, geografice, juridice, etc. cu subiecte din viaţa şi trecutul Dobrogei, cu preferinţă lucrări referitoare la Dobrogea-veche.

Premiul va putea fi decernat şi unei lucrări plastice cu aceleaşi motive de inspiraţie.

Al doilea premiu, de poezie, în valoare de 2.000 lei se va numi *„Premiul de poezie Ioan N. Roman"*.

El va fi o menţiune pentru cea mai bună poezie, inspirată din peisajul şi sufletul Dobrogei sau al mării.

Orice lămuriri se dau de către secretarul comitetului d.

Traian Lăzărescu, consilier la Curtea de Apel din Chişinău str. Regele Ferdinand I, 28.

O româncă la Hollywood

CÂND reflectoarele publicităţii se abat asupra nouilor stele cinematografice, viaţa protagonistului intră în domeniul public; la un moment dat, ai impresia că trăeşte într'o casă cu pereţi de sticlă. Fiecare din mişcările sale sunt observate cu scrupulozitate şi comentate în o mie şi una de feluri.

Tala Birell, după profeţii dela Universal, va fi o senzaţie. Are 23 de ani. Blondă cu ochi albaştri şi trăsăturile de camee ale aristocratei, actriţa pare o încarnare a misterului. Pentru moment, se impune prin frumuseţea ei bizară, ce se deosebeşte de toate celelalte tipuri ale ecranului, deşi ca mai fiecare nou venită, a fost comparată cu Greta.

S'a născut la Bucureşti, sub numele de Natalia Bârlea; mama ei e o fostă baroneasă poloneză, Sahaydahowska. Educaţia şi-a făcut-o însă în Germania unde a plecat de copil.

E foarte citită şi vorbeşte perfect şapte limbi. A fost eleva lui Max Reinhardt la Berlin şi la Viena, iar la 20 de ani devenise o favorită a publicului european.

Carl Laemmle are acum pentru ea proecte mari şi nutreşte speranţa că noua stea va câştiga simpatiile, nu numai ale americanilor, dar ale întregei lumi. A fost adusă la „Universal City", pentru versiunea germană a filmului „Budoarul diplomatului". După terminarea acestei piese i s'a dat un rolişor, într'un film american, care însă în ziua următoare i-a fost retras. Profeţii studioului simţiseră că aveau înainte-le un element nou şi rar şi socotiră că era păcat să-l bagatilizeze în apariţii lipsite de importanţă. Acum că îndelungata-i aşteptare a luat sfârşit, actriţa va turna următoarele filme: „Mountains in flame" (alt film decât cel german cu acelaş nume care a rulat în Bucureşti) şi „Nana", după romanul lui Zola.

Presa cinematografică o priveşte cu multă încredere, pentru că e frumoasă şi veselă şi mai cu seamă pentrucă posedă un şic specific vienez; pentrucă e o figură cu totul originală şi ecranul are mare nevoie de variaţie, pentrucă s'a dovedit o actriţă de mare valoare pe scena şi ecranul european şi mai ales prin faptul că reînoirea contractului său se face din an în an, iar nu la şase luni.

Vom reveni în curând cu date interesante asupra vieţii acestei reprezentante a ţării noastre, la Hollywood.

Un film românesc
Visul lui Tănase

Marele nostru comedian, d. C. Tănase prezintă actualmente, într'un mare cinematograf al Capitalei, primul său film vorbit, combinat cu apariţii „în carne şi oase". „Visul lui Tănase".

KIMONOUL INSTELAT

Romanul d-lui Victor Eftimiu, pe care sutele de mii de cititori ai „Dimineţii" îl urmăresc în foiletonul ziarului nostru, a apărut în volum, în urma cererii multor lectori, cari intrigaţi de desfăşurarea evenimentelor şi dornici să afle mai curând desnodământul, n'au răbdarea să aştepte sfârşitul, în coloanele acestui ziar.

Intr'un volum de patru sute de pagini şi numeroase ilustraţii de I. Val., pasionantul roman al celui mai fecund şi mai variat dintre scriitorii noştri, se găseşte de vânzare la toate librăriile şi costă optzeci de lei.
rut in volum, va continua să se
rut în volum: va continua să se desfăşoare, până la terminare, în foiletonul „Dimineţei".

Marele nostru concurs de frumuseţe

POTRIVIT tradiţiei pe care a instaurat-o acum trei ani „REALITATEA ILUSTRATĂ" a organizat şi anul acesta, un mare concurs de frumuseţe, pentru alegerea „Miss României 1932".

Este îndeobşte cunoscut interesul pe care l-au stârnit în provincie concursurile regionale organizate de noi, pentru selecţionarea concurentelor din diferitele provincii, domnişoare care să participe apoi la marele concurs, pentru desemnarea celei mai frumoase fete din ţară.

In mai toate oraşele principale ale ţării, comitete compuse din personalităţi oficiale şi artişti, au ales, în cadrul unor fastuoase concursuri, pe cele mai frumoase reprezentante provinciale şi petutindeni iniţiativa „Realităţii Ilustrate" a găsit un larg răsunet în toate straturile populaţiei.

Pe această cale, direcţiunea revistei noastre mulţumeşte persoanelor cari au făcut parte din juriile amintite, pentru justeţea cu care au procedat la alegerea candidatelor din ţară.

Concursul final va avea loc Sâmbătă 16 Aprilie, în sala teatrului „Rio" din Bucureşti.

Programul festivităţilor

Festivităţile se vor desfăşura conform cu următorul program:

Vineri 15 Aprilie:

Ora 17 (5 după masă) concurentele din provincie (alese la Timişoara, Cernăuţi, Craiova, Constanţa, Chişinău, Galaţi, Tecuci, Arad, Satu-Mare, Ploeşti, etc.) sosesc în Gara de Nord şi sunt întâmpinate de alesele bucureştene.

Dela gară grupul va porni într'un cortegiu de automobile, prin Calea Griviţei şi Calea Victoriei, până'n centrul oraşului, la Grand Hotel, unde reprezentantele frumuseţii femenine şi însoţitoarele lor vor fi găzduite, cele trei zile cât stau în Capitală.

Sâmbătă 16 Aprilie:

La orele 10 dimineaţa se va face în sala teatrului-cinema Rio din calea Victoriei, un concurs complimentar, pentru toate domnişoarele din Bucureşti sau provincie, care din diferite motive nu s'au putut prezenta la timp în faţa juriilor din provincie sau Capitală. Candidatele alese la acest concurs complimentar, vor putea participa cu drepturi egale la concursul final.

La orele 13.30 va avea loc în marele salon al restaurantului „Piccadilly", un banchet de cunoştinţă între candidate, la care va participa, — în afară de concurente — şi comitetul organizator.

La orele 21 va avea loc marele concurs de frumuseţe în sala teatrului cinema Rio din Calea Victoriei (Casa Frascatti), unde va fi aleasă „Miss România 1932".

Publicăm mai jos modul în care se va desfăşura concursul propriu zis.

Duminică 17 Aprilie:

dimineaţa, va fi întrecerea originală de recunoaştere în legătură cu concursul de frumuseţe, întrecere despre care vorbim la pagina 18, din revistă.

La orele 21:

se va da o mare serată de gală în onoarea „Miss României 1932" şi a celorlalte concurente, într'un salon central, care va fi anunţat la timp prin ziare.

Concursul şi toate festivităţile vor fi filmate, iar banda rulată Duminică la serată şi apoi la cinematografele din Bucureşti şi provincie.

Cum se va face alegerea celei mai frumoase dintre frumoase.

Sâmbătă 16 Aprilie, la orele 21 are loc în sala teatrului-cinema Rio, concursul final pentru alegerea celei mai frumoase dintre concurentele, care candidează la titlul de „Miss România".

„Miss România 1932" va fi desemnată anul acesta prin vot public, de către asistenţa din sală. La intrare se va înmâna fiecărui dintre spectatori câte un buletin de vot, pe care acesta nu va avea decât să indice numărul pe care-l va purta candidata aleasă de el. Concurentele vor defila individual în faţa publicului, pe scenă, în acompaniament de orchestră; prima dată în costum de seară, iar a doua oară în maillot. Pe un ecran, pe scenă se va proecta, numele candidatei care defilează.

După această apariţie, personalul de serviciu al teatrului-cinematograf „RIO", va strânge voturile publicului, în cutii speciale, ermetic închise, după care buletinele vor fi numărate de o comisiune, din care va face parte şi un reprezentant al publicului din sală.

Candidata care va întruni cel mai mare număr de voturi, va fi proclamată „Miss România 1932" şi i se va înmâna premiul de

Douăzecişicincimii lei

In timpul numărării buletinelor de vot, se va juca pe scena teatrului „RIO" sketch-ul: „*Cosmopolitan-Cabaret*" cu Groner, Vasilache şi Gretta Popp.

Un program artistic va completa serbarea, sala teatrului „RIO" fiind rezervată în seara de Sâmbătă 16 Aprilie, exclusiv festivităţilor concursului de frumuseţe.

CEI cari ajung să-şi vândă DINŢII

UN comerţ fără răsunet dar interesant şi impresionant în acelaş timp: dinţii falsi.

Când mizeria atinge punctul culminant, omul care nu mai vede nici o scăpare de nicăeri, recurge la ultimul gest disperat: scoate dantura artificială—dac'o are — chiar când aceasta i-a fost fixată.

E un sacrificu dureros, adus dorului de viaţă, care nu cunoaşte margini.

Anunţurile din gazete vizează pe aceştia şi îi momesc: *„Cumpăr danturi false, din aur sau platină. Ofer preţ bun. Adresaţi-vă str. Zografi 12.*

E o uliţă dosnică, de prin preajma Lipscanilor. Intri în prăvălioara indicată de vecini, la d. Eschenazi. La câţiva paşi, ghişeul care-ţi barează drumul. Zăreşti prin micile ferăstruici cum dincolo de placa de marmoră o dudue evaluează greutatea metalului preţios.

O doamnă tocmai a adus ceva marfă. E o proteză fixă de aur, compusă doar din trei dinţi. Cântăresc patru grame şi douăzeci şi i se oferă 300 lei.

Banii sunt smulşi aproape şi înfundaţi nervos în geanta de piele roasă.

— Vă jenau dinţii... nu-i aşa?.. mă adresez doamnei.

Ea privi în altă parte intimidată de indiscreţia mea.

— Ce mai aveam să fac cu ei ? Eu sunt destul de bătrână şi când nevoile nu te lasă dai de pe tine orice.

A trebuit să-mi întrerup convorbirea. In prăvălia negustorului nu te poţi plimba în voe, ca prin piaţă.

Un bărbat cu şapcă mă scrută cu privirile. Nu aveam nimic să-i ofer. Mi-am făcut introducerea cu un zâmbet larg, declinându-mi apoi calitatea şi scopul vizitei.

— Aş dori să ştiu ce întrebuinţare daţi dv. danturii artificiale?

— Noi numai afinăm (dizolvăm) aurul.

— Şi unde se săvârşeşte acest procedeu ?

— Alături în laborator.

— Aş putea să cunosc şi eu metodele...

— Ah nu... acesta e secret profesional. Interesaţi-vă la şcoala politechnică.

Alături pe ghişeu zării aurul lucrat: o panglică subţire. Ea inveleşte mulajele dentiştilor, luând forma pe care vor ei s'o dea.

Le-am atras atenţia:

— D-voastră care zilnic puneţi mâna pe atâtea danturi străine, nu vă este teamă de microbii primejdioşi ?

— Cine se spală nu se poate îmbolnăvi.

Am eşit din prăvălie postându-mă în apropiere la un loc de pândă pentru clienţii cari vor veni.

Curând s'a ivit un bătrân. Purta învelită într'un petic vechi de jurnal o proteză cu dinţi de porţelan, cari probabil nu mai aveau stabilitate în gură, din cauza gingiilor retrase. Mi-a permis s'o studiez cu deamănuntul şi ca un om al branşei mi-am dat verdictul.

— Nu iei nimic pe ea, domnule, dacă crampoanele (cuele cari ţintuesc dinţii) nu sunt de platină. Celelalte de aur, argint sau nichel nu interesează.

— Eu îi ofer dantură bună.

— Ce să facă negustorul cu dinţi de porţelan?

Omul m'a privit neîncrezător şi a intrat în prăvălie. Dar s'a reîntors peste câteva clipe.

— Aţi avut dreptate.

— Socoteai oare că parte din dentiştii de aici îşi procură materialul?

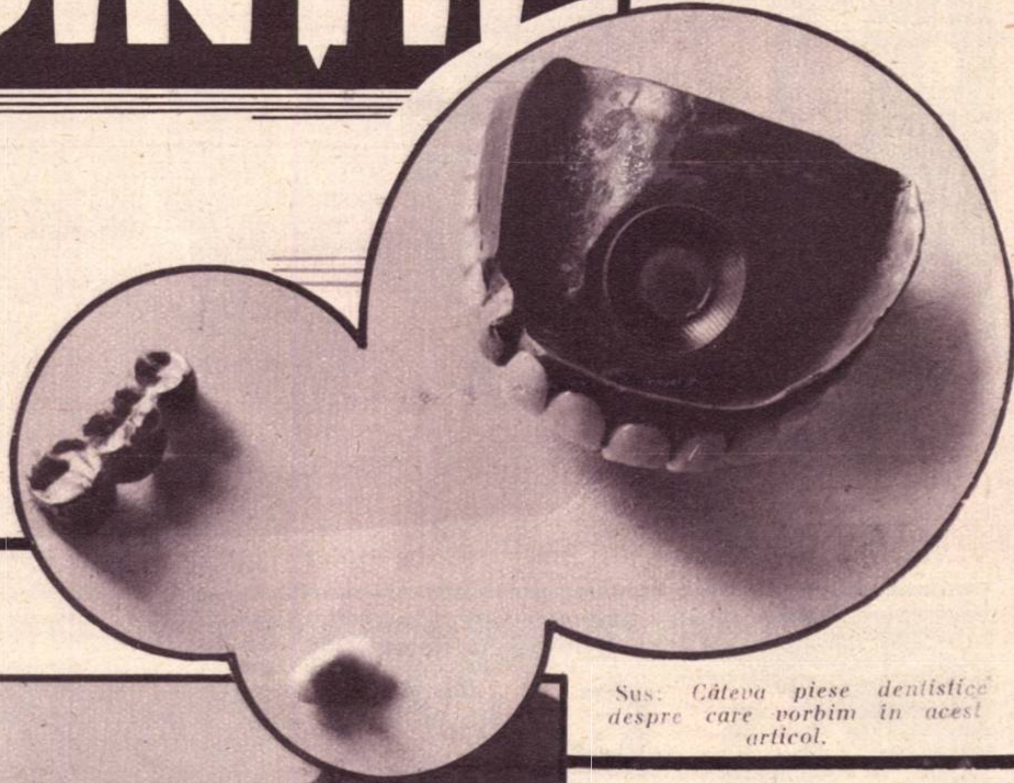
Pe lângă nenorocitul care vine să-şi ofere propriii dinţi, apar câte odată şi vânzători suspecţi. Sunt profanatorii de morminte.

Asistă la un şir de înmormântări sau fac vizite morţilor în capelă studiindu-le gura.

Peste un timp oarecare groapa este profanată.

Gestul săvârşit e atât de hidos şi compromiţător pentru demnitatea omului, încât într'un orăşel de provincie, hoţul descoperit era să fie linşat de populaţie.

MARGARETA NICOLAU

Sus: *Câteva piese dentistice despre care vorbim în acest articol.*

Femeea care îşi vinde dantura dentistului.

DIN TOATĂ LUMEA

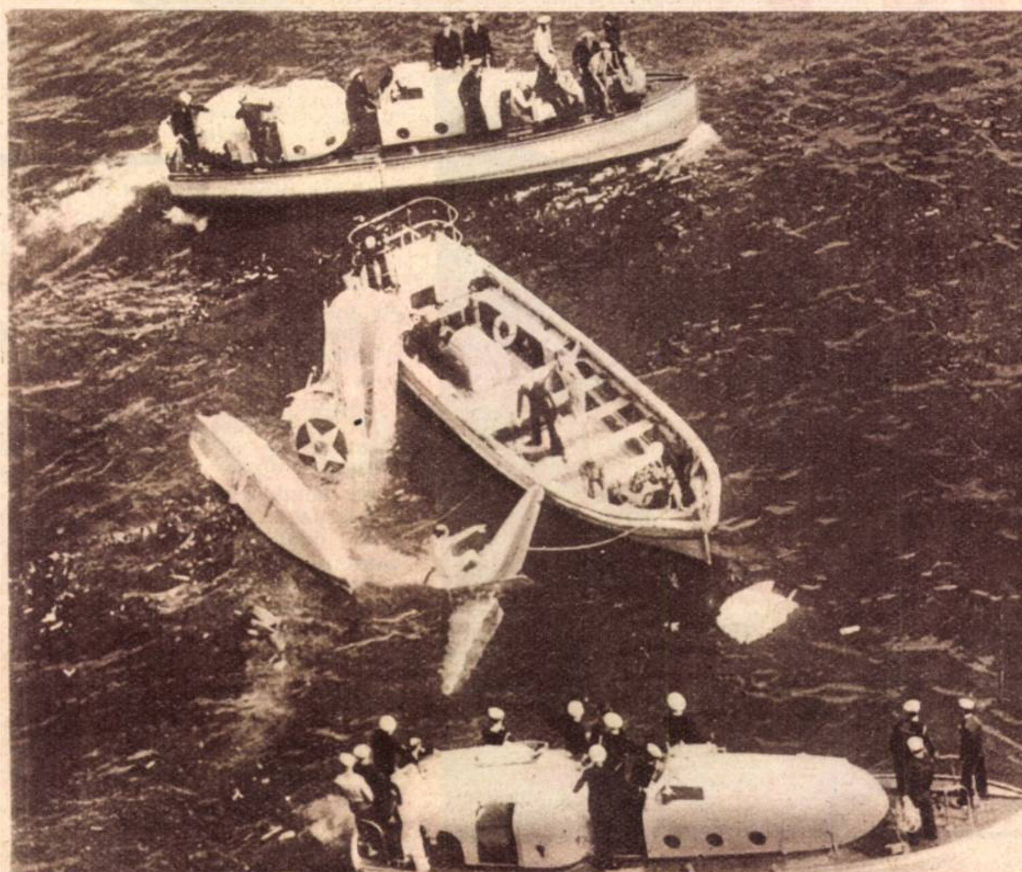
Sus: *D-ra Beth Laemmle, nepoata marelui cineast Carl Laem[...] se antrenează în parcul vilei sale, în soarele de primăvar[...] Actriță de cinematograf, d-ra Laemmle este în acelaș timp și [...] excelentă dansatoare, sărbătorită în Broadway.*

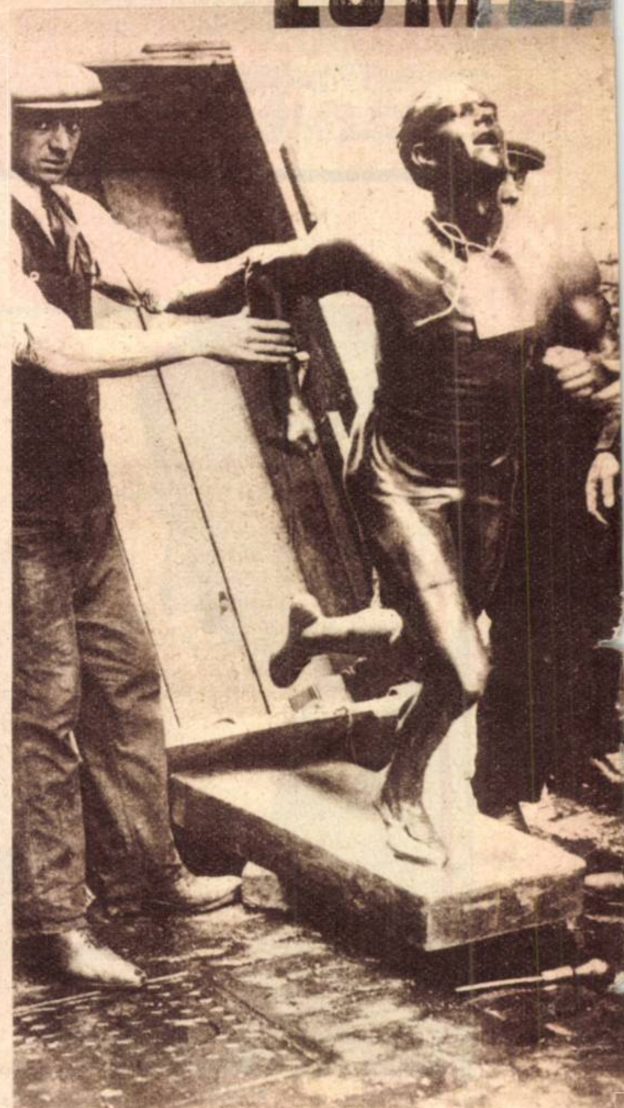
Jos: *Sculptorul John Longden a expus la Academia Regală [...] Londra, statuia Lordului Burghley, admirabilul fondist en[...] foarte apreciat în ultima olympiadă.*

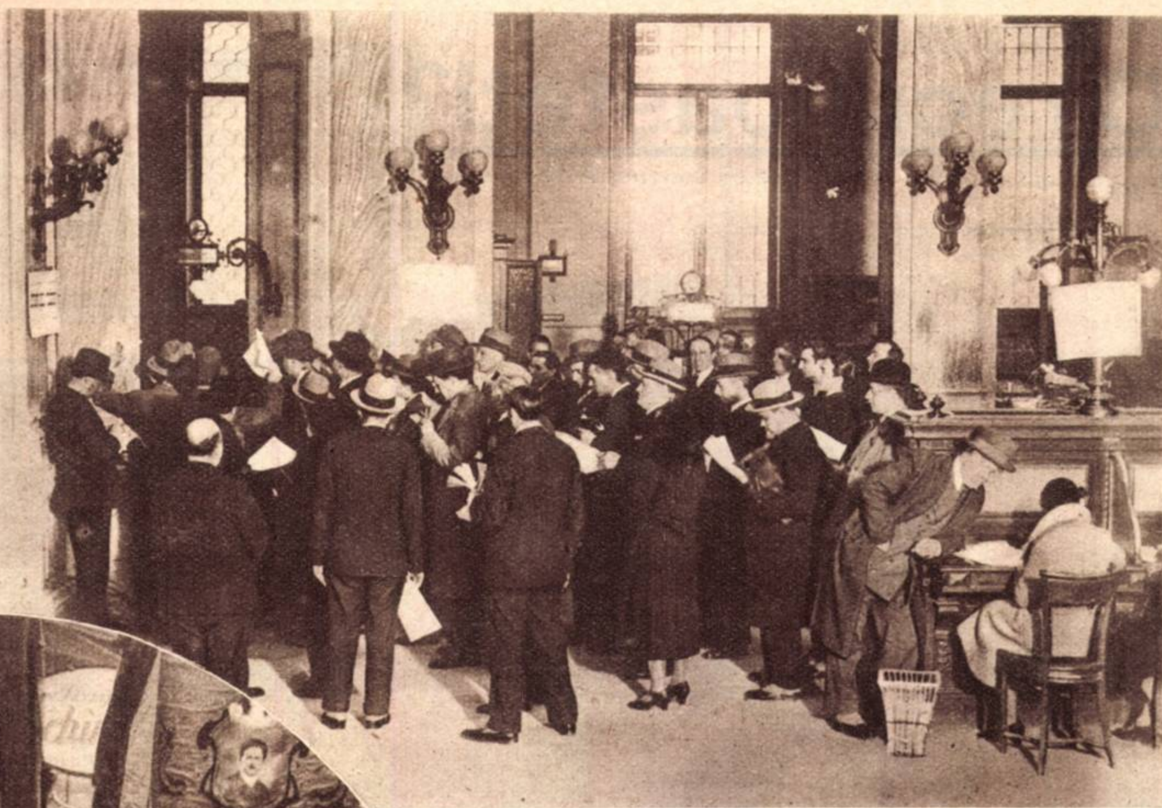
Sus: *D. Benito Mussolini dând acolada unui ofițer aviator, pe care l-a decorat.*

Jos: *La Los Angeles, două avioane s'au ciocnit de-asupra Oceanului, la 3000 m. înălțime, prăbușindu-se. In fotografia noastră lucrările de salvare.*

…ale,
o
din
…glez,

Sus: *Statul italian a lansat un nou imprumut, pe termen de nouă ani, care a intrecut de trei ori suma propusă. In unele orașe ghișeele de subscripție au fost luate cu asalt de populație, care și-a plasat economiile în acest imprumut. Iată un eveniment, care la noi nu s'ar putea întâmpla.*

Sus: *La 1 Aprilie 1922, a murit in exil, în insula Funchal, fostul împărat Carol al Austro-Ungariei.*

Regaliștii austriaci au organizat cu ocazia aniversării, o mare procesiune pe străzile Vienei și o slujbă religioasă la capela Capucinilor, unde sunt adăpostite rămășițele foștilor împărați ai Austriei.

Se știe că flota americană a intrat de curând în manevre. Flota din Atlantic reprezintă „Albii' iar cea din Pacific, „Albaștrii". In fotografia noastră, vedem o baterie de tunuri instalată pe țărmul oceanului Pacific, baterie care are menirea de a apăra rada portului San Francisco, de atacurile flotei „Albastre", al cărei cartier general se află în Insulele Havai.

O recunoaşteţi?

Un concurs original in legătură cu concursul de frumuseţe

Una din candidatele concursului de frumuseţe, domnişoara Elena Misichiu, a cărei fotografie o publicăm aci:

va face Duminică 17 Aprilie a. c., dimineaţa, intre orele 10—13, o plimbare pe B-dul Brătianu, incepând dela statue, spre Piaţa Romană şi înapoi.

Intr'o discuţie avută în redacţia revistei noastre, s'au găsit câtiva cari să ne spue că cititorii sunt foarte puţin atenţi, că răsfoesc în grabă orice publicaţie, şi că lasă neobservate chiar lucruri importante, care le-ar găsi in ziarul sau revista pe care o au în mână.

Spre a dovedi contrariul, rugăm pe cititorii noştri, să observe cu atenţie persoanele cari se vor plimba în ziua pe care am fixat-o pe traseul indicat, şi cine va şti să recunoască pe d-ra Mischiu („Miss Oltenia") să i-o comunice imediat.

Instituim un concurs pe baza acestei recunoaşteri şi anume:

Acordăm un premiu de lei 1.000. — (una mie) şi alte nouă premii în volume literare, în ordine, primelor zece persoane, care vor isbuti să identifice pe d-ra Mischiu, pe baza fotografiei pe care o publicăm.

Cititorii cari vor să participe la acest concurs, vor completa mai dinainte bonul din această pagină, şi apoi, vor prezenta acest bon detaşat, domnişoarei Mischiu, în momentul când o intâlnesc.

Primul care-i va înmâna bonul primeşte 1.000 lei; ceilalţi, în ordine, premii de valoare mai mică.

Suntem siguri că acest concurs original, în legătură cu concursul nostru de frumuseţe din 16 Aprilie, se va bucura de atenţia cititorilor.

BON A.

Am recunoscut-o!

Numele ....

Adresa ....

MARILE PREMII OFERITE DE „REALITATEA ILUSTRATA"

50.000 lei!

20.000 lei în numerar
30.000 lei in obiecte de valoare:

Aparate de radio, argintărie, stofe, patefoane, volume, etc.

Bon No. 3

pentru premiile de 50.000 lei

Numele ....

Adresa ....

....

Tăiaţi şi păstraţi acest bon spre a-l trimite împreună cu celelalte ce vor mai apărea, la sfârşitul concursului.

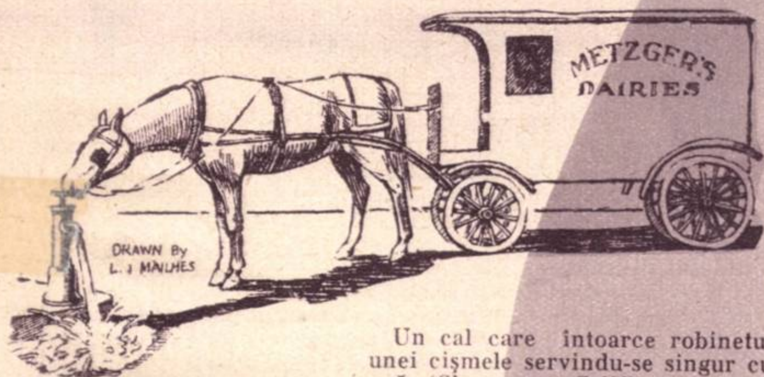
Nu lăsaţi să treacă norocul. Citiţi „Realitatea Ilustrată" şi strângeţi cupoanele pe care le publicăm.

Veţi participa la marele concurs pe care-l instituim. Desemnarea câştigătorului se va face în public, sub controlul autorităţilor.

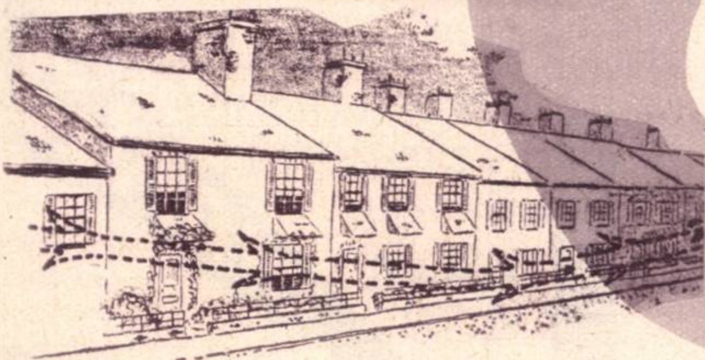
Ce nu știe toată lumea

Dr. Politman din Lorraine s'a îmbătat în fiecare zi timp de 115 ani și în ajunul morții a făcut cu succes una din cele mai dificile operații chirurgicale.

Un cal care întoarce robinetul unei cișmele servindu-se singur cu apă. (Shreveport Calif).

O bombă germană cântărind 900 pfunzi (445 kg.) a străbătut 13 case fără a lovi pe cineva! A fost scoasă neexplodată dintr'o cameră de dormit în a 13-a casă. (Lowestoft, Norfolok. Anglia).

Prima monetă. Lidienii cari cari locuiau o provincie maritimă în partea de vest a Asiei mici — popor faimos pentru bogăția lui, a fost primul popor care a întrebuințat ca factor de înlesnire a schimbului, un disc de metal de o anumită greutate, gravat de autoritățile guvernante. Procesul de fabricare a monedei pare să fi constat din turnarea metalului, în forma unor pastile.

Monete chinezești de silică.

O mireasă de 12 ani cu soțul său, care a trecut de 80 de ani. (Pereche mozabită Oaza Libiei).

Frank Tilton din Metuchen, New-Jersey, are dantura completă, deși a împlinit 81 ani.

Dreapta: Tony Soucek, actor pitic, are 42 de ani, 42 inch înălțime, 42 pfunzi greutate și primește 42 dolari pe săptămână.

Un șoarece care râde. Studenții dela facultatea de chimie din Oakland, California au supus un șoricel unei emanații de gaz ilariant și micul rozător a râs.

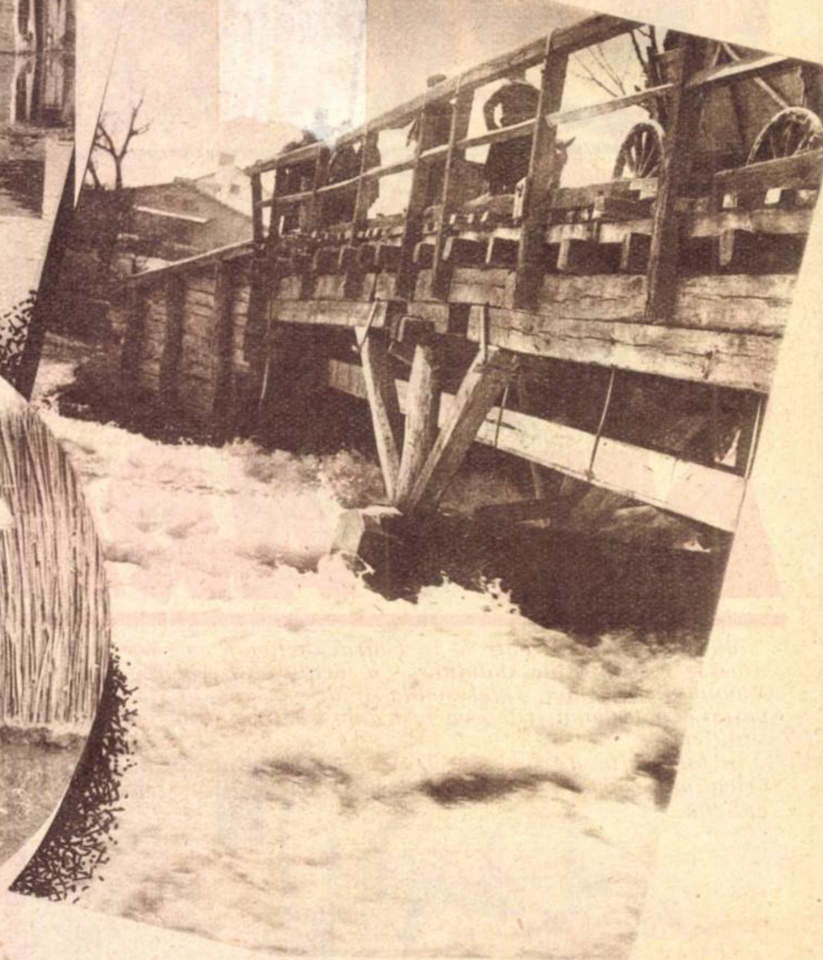
Patria ploșnițelor, e Strassburgul. Frumoasa capială a Alsaciei și Lorenei a fost intemeiată în anul 14 a. Chr. In anul 976, împăratul german Otto II, a pus orașul sub suveranitatea episcopului respectiv. Noul guvernator a decis să ridice un zid de apărare în jurul orașului. In acest punct își face apariția pentru prima dată în istorie ploșnița, printre obiectele lucrătorilor străini, angajați pentru ridicarea zidului. De atunci până prin secolul al 16-lea, urâcioasa insectă și-a continuat existența aproape necunoscută.

La 1588, când cu exodul protestanților francezi, în cursul celui de-al 8-lea răsboi hughenot, s'a oprit la Strassburg, o mare parte din refugiații ce se aflau în drum spre Elveția, Anglia și Olanda. Odată cu ei, ploșnița s'a răspândit în întreaga Europă.

Omul care s'a născut și a murit înaintea mamei sale. După Geneză, Abel s'a născut din Eva, prima femee. Dar Eva nu avusese mamă, astfel că el a fost primul născut. Abel a fost ucis de către fratele său, iar mama i-a supravietuit.

INUNDAȚIILE

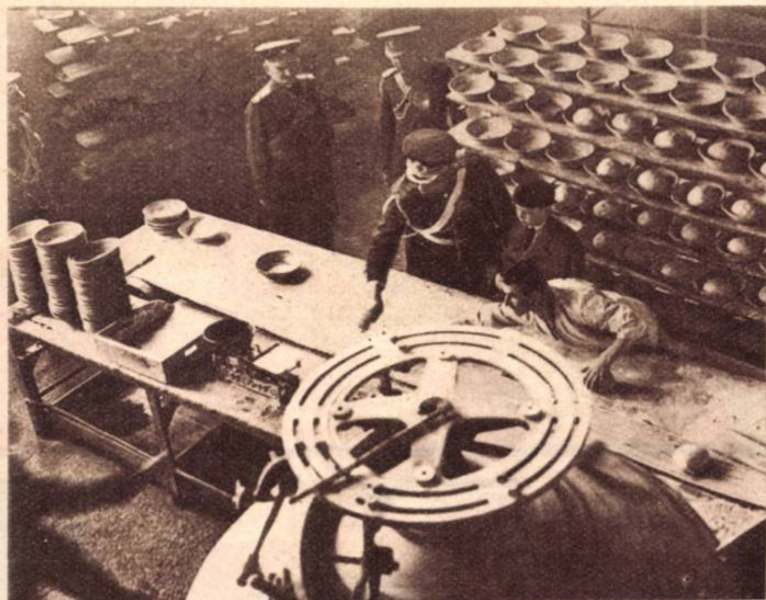

In urma topirii zăpezile și a ploilor generale care au căzut, s'au inregistrat in toată țara inundații catastrofale, cari au oprit in foarte multe locuri circulația trenurilor, primejduind in acelaș timp viețile localnicilor.

Astfel, în Basarabia, Moldova și Transilvania, inundațiile au provocat adevărat dezastre, iar cartierele periferice ale Bucureștilor precum și comunele învecinate au fost inundate de apele revărsate din lacurile Pantelimon, Tei, Herăstrău, Floreasca și Colentina.

In fotografiile pe care le prezentăm mai sus se pot vedea câteva aspecte ale periferiilor inundate din București. Apa a pătruns în casele oamenilor, cari s'au putut refugia cu mare greutate, pe jos sau cu bărcile.

DIN ȚARĂ

Marele Voevod Mihai, — în cadrul vizitelor pe care le face la diverse instituții ale statului, — a făcut Joi 7 Aprilie o vizită la Manutanța Armatei, interesându-se de-aproape de fabricațiunea pâinii. Toate lămuririle i-au fost date de directorul general al instituției.

In fotografia de sus, Marele Voevod examinează modul de fabricațiune a pâinii, iar jos, sosirea principelui moștenitor la Manutanță.

Sus: *Un zid de 50 m. lungime, care despărția două curți din strada Nisipari, fiind slăbit de cutremure, s'a prăbușit, fără a face însă victime omenești.*

Jos: *Odată cu primăvara, au reapărut micii trubaduri, în speță țigănușii înarmați cu câte o diblă dezacordată, pe care cântă ultimele șlagăre moderne, dela „Mona Lisa" până la „Fiesta". Dar dacă le-ar auzi compozitorii respectivi....!*

Alesele Prahovei

D-ra Elena Alexandrescu „Miss Prahova I"

D-ra Felicia Negulescu aleasă a doua

O statistică originală asupra mortalității

O statistică engleză, făcută pentru edificarea societăților de asigurare, stabilește imortalitatea pe categorii sociale, în Marea Britanie.

In primul rând vin lorzii (abuz de plăceri, excese în festinuri, nopți pierdute, accidente de vânătoare, curse de cai).

In al doilea rând vin profesioniștii care închiși multă vreme în încăperi insuficient luminate și aerisite, nu fac aproape niciun exercițiu corporal. S'a observat de-asemeni și în Franța că pensiile se servesc un răstimp mult mai scurt funcționarilor din ministere și din alte mari administrații publice, unde activitatea se mărginește la birocrație, decât celor al căror serviciu reclamă o muncă în aer liber. Foștii militari mai cu seamă, trăesc în genere până la adânci bătrâneți.

In al treilea rând, vin cetățenii cari exercită profesiuni ce-i obligă să stea încontinuu în aer liber, adesea imobili: birjarii, tăietorii de pietre, negustorii ambulanți, etc.

Asupra celorlalte categorii, observațiile nu prezintă nimic extraordinar. Cauzele mortalității variază la sate, după condițiunile climatului și ale hranei.

La Cartea Românească „*Sala Ileana*" s'a deschis expoziția de pictură și desen a cunoscutei pictorițe MINA BYCK WEPPER.

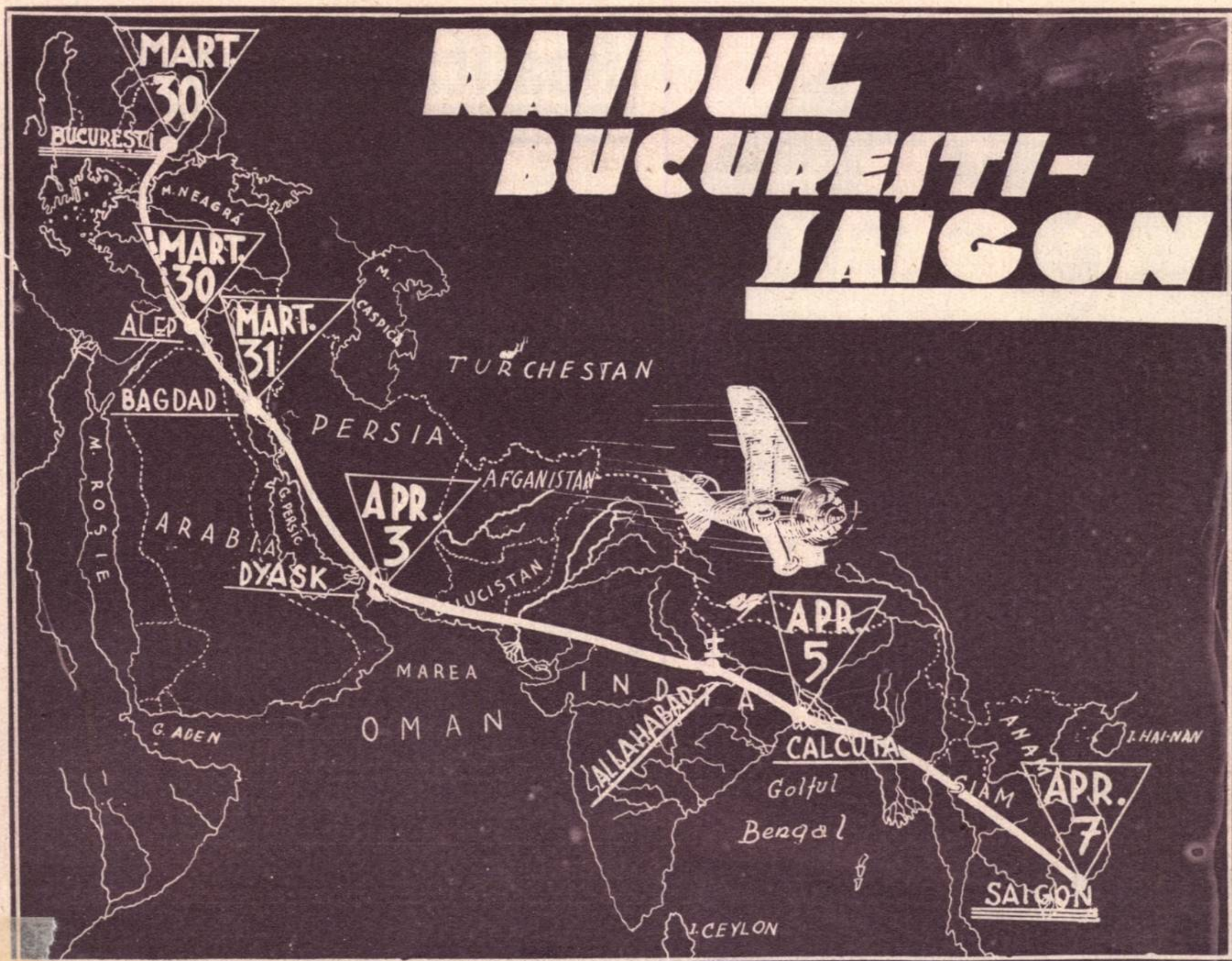
Expoziția va fi deschisă până la 18 Aprilie.

Nr. 274

Rezervăm cititorilor noștri o surpriză!

E vorba de numărul 274 al revistei noastre. Acest număr care apare în ziua de 28 Aprilie fiind numărul de Paști, va fi cu totul excepțional. Pe lângă materia obicinuită, tipărită în condițiuni excepționale, el va cuprinde un supliment literar și totodată o surpriză, un lucru cu totul nou în țara noastră: un horoscop permanent, care va da posibilitatea oricărui cititor, indiferent de vârstă, să stabilească, după constelațiile care au prezidat la nașterea lui, care-i va fi soarta, și-i va oferi profeția tuturor evenimentelor importante.

„REALITATEA ILUSTRATA" *de Paști nu trebue să lipsească din nici o casă și poate forma cel mai frumos dar pe care să-l faceți rudelor și prietenilor.*

MIERCURI în 6 Aprilie a. c. aviatorul Ionel Ghica şi-a ajuns ţinta finală a raidului său, oraşul Saigon, parcurgând în patru zile jumătate de sbor efectiv, cele douăsprezece mii de kilometri, cari ne despart de oraşul colonial francez.

Raidul înfăptuit reprezintă o importanţă capitală pentru aviaţia română, cu atât mai mult, cu cât pentru prima oară se execută un sbor intercontinental, pe un avion construit în România. Aparatul cu care s'a efectuat acest raid, a fost construit de inginerul G. Zamfirescu, în uzinele S. E. T.

Regele Carol a donat acest avion, — botezat cu numele de „Foişor", — aviaţiei, pentru a se înfăptui o performanţă, care să ducă aviaţia română în concertul aviaţiilor apusene.

Raza de acţiune a avionului e pe 1500 klm. şi aparatul e prevăzut cu un motor Lorraine-Mizar, de 300 de cai putere, putând lua cu sine o încărcătură de 600 de litri de benzină.

Decolarea din Bucureşti, de pe aerodromul Băneasa, executată în zorii zilei de Miercuri 30 Martie, a fost un moment de emoţie pentru toţi acei cari au asistat la plecarea avionului. Câmpul era încă acoperit de un strat gros de zăpadă, în care rotile avionului se afundau adânc. Pe aerodrom domnia întunericul când pregătirile erau în toi. Cu primele fâşii de lumină ale aurorei, motorul este pus în mişcare, funcţionând excelent. Ionel Ghica se urca în avion, şi aparatul porneşte brusc. După vre-o treizeci de metri e în plină viteză. O mică ridicătură de zăpadă provoacă o înclinare a avionului în faţă... O clipă de încordare, de emoţie. Dar aparatul s'a redresat instantaneu, alunecă vertiginos şi începu să se urce cu uşurinţă, luând direcţia spre ţintă, după ce execută un scurt ocol deasupra aeroportului. Ce-a fost după aceea nu ştim decât din relatările telegrafice ale d-lui Ionel Ghica. In seara aceleaş zile, aterizează în Alep. A doua zi întreprinde a doua etapă, care trebuia să se sfârşească în oraşul persan Buschir. Parcursul prin Mesopotamia, dealungul Eufratului şi deasupra unei regiuni mlăştinoase, unde o aterizare forţată e imposibilă, se reduce însă, numai până la oraşul Bagdad, unde trebue să aterizeze din cauza unei furtuni violente pe nisip, care cauzase cu câteva zile înainte, prăbuşirea unui avion cu pasageri.

Aviatorul Ionel Ghica (st.) şi d. maior Ionescu

Ionel Ghica e forţat să stea trei zile în acest vechi oraş al Orientului. A patra zi, furtuna de nisip continuă, însă curagiosul aviator român decolează şi sboară până la localitatea persană Dyask, unde aterizează din nou. Cu ocazia acestei aterizări, i se sparge un cauciuc, astfel că e forţat să rămână şi aci o zi, pentru reparaţie. In ziua următoare, tot pe o vreme nefavorabilă, execută o etapă extrem de lungă, ajungând până seara la Calcutta. Programul raidului era cu totul altfel. Avionul trebuia să ocolească coasta golfului Persic, pentru a evita furtunile de nisip, ce bântue tot anul în podişul şi munţii înalţi ai Iranului, pentru a ateriza în oraşul Karachi din Belucistan, iar de aci, deasupra Indiei, pentru a ajunge la Alahabad, în apropierea căruia s'a produs accidentul echipagiului depe avionul Contele La Vaulx. Deasupra oraşului Benares, unde se află mormântul lui Beller, şi deasupra căruia trebuia să sboare în a cincea etapă, Ionel Ghica trebuia să arunce un drapel tricolor românesc. Din cauza condiţiunilor atmosferice nefavorabile, el a modificat punctele de aterizare, sburând într'o singură etapă, dela Dyask până la Calcutta, aruncând tricolorul deasupra mormântului aviatorului Beller. In zorii zilei de Miercuri a întreprins ultima etapă, ajungând seara în condiţiuni excelente lai Saigon.

Reuşita acestui raid cu care aviaţia românească se poate mândri, dovedeşte posibilităţile strălucite technice pe care le posedă România precum şi lemeritatea aviatorului Ionel Ghica.

S. G.

Realitatea sportivă

FOOT-BALL

A TREIA ZI A CAMPIONATULUI

Vremea frumoasă din tot cursul săptămânii a uscat terenurile. In total, aproape 5000 de spectatori au asistat la cele patru partide ale zilei.

Venus—Juventus 2—1 (2—0)

In faţa a peste 2000 spectatori, matchul menit să fie un adevărat derby al campionatului, s'a transformat într'o luptă confuză şi lipsită de faze interesante. Rareori, numai, înaintarea negrilor reuşia să înjghebe un atacă mai legat.

Prima repriză e la discreţia Venus-ului şi numai graţie lui Sile Georgescu scorul n'a putut fi prea mare. Primul goal e marcat de Motoroi dintr'un pas al lui Petea Vâlcov.

Puţin mai târziu, dintr'un corner Petea interceptează cu capul şi măreşte scorul. La începutul reprizei secunde Juventus îşi revine şi Melchiori reduce handicapul. Venusiştii dau semne de oboseală. Lăpuşneanu face minuni. Sfârşitul jocului găseşte mingea la centru.

Echipa Venusului a fost admirabilă în prima repriză. Bine echilibrată în toate compartimentele, a meritat pe deplin victoria. Totuş, obosită în cea de-a doua, nu lipsia mult ca Juventus să egaleze. La Juventus, introducerea lui Carianopol în linia de atac n'a produs satisfacţie. Dobo în repriza doua, în centru, a fost excelent. Vogl e în forma din zilele sale mari. Hermann, lipsit de technică iar Laky nesigur la balon.

D-l arbitru Denis Xifando a fost mai slab decât eram obişnuiţi să-l vedem.

C. F. R.—Macabi 3—2 (0—2).

Tot timpul matchului C. F. R. a dominat, dar ineficacitatea din prima repriză era să-şi spună cuvântul. Pentru Macabi au marcat Kohn II şi Jean Blumer, iar pentru C. F. R. Chiroiu I (2) şi Gebrowsky.

Arbitrajul d-lui Tică Iliescu, slab.

Sportul Studenţesc—Voevodul Mihaiu 0—0.

Matchul, disputat pe arena Macabi, s'a terminat printr'un draw. Situaţia de codaşi a universitarilor, devine pe zi ce trece mai clară.

D-l Szabo a arbitrat satisfăcător.

Olimpia—Unirea Tricolor 1—0 (1—0).

Matchul, disputat la Obor s'a terminat cu victoria neaşteptată a Olimpiei. Cu toate că Unirea Tricolor a dominat în tot timpul matchului, n'a reuşit să egaleze din cauza partidei excepţionale furnizată de Cruţescu. Unicul goal al matchului a fost marcat de Radu Niculescu, dintr'un corner bătut de Emil Alexandrescu. Dela Unirea s'au remarcat Steinbach, Florea şi Cârjean.

D-l arbitru Radu Istrati, decis şi autoritar.

* * *

Duminică 17 Aprilie, se dispută a cincea zi a campionatului. Programul fixat este următorul:

Unirea Tricolor—Voevodul Mihaiu, teren Unirea, ora 16.

C. F. R.—Juventul, teren Romcomit, ora 16.

Venus—Macabi, teren Macabi, ora 16.

Olimpia—Sportul Studenţesc, teren Venus, ora 16.

* * *

La 1 şi 2 Maiu, Bacskay, a patra echipă din Ungaria va disputa două matchuri la Bucureşti, cu Juventus şi Unirea Tricolor.

RUGBY

Pe terenul U. F. R. S. S. în faţa a 1000 spectatori şi arbitrat de d. Fernand Herck, s'a disputat finala campionatului regional de rugby între sportul studenţesc şi P. T. T.

Primii, mai decişi, au reşit să învingă cu 12-6. Essai-urile au fost realizate de Gherman (2) şi Dumitrescu (2) pentru studenţi şi N. Anastasiade pentru P. T. T.

* * *

Finala promoţiei a fost câştigată de R. C. B. în faţa P. T.T.-ului cu 14-0. Pentru R. C. B. au marcat Fanella Parascu (2) şi Gabor.

* * *

La categoria II-a, Arsenal a învins Stadiul Român cu 8-4.

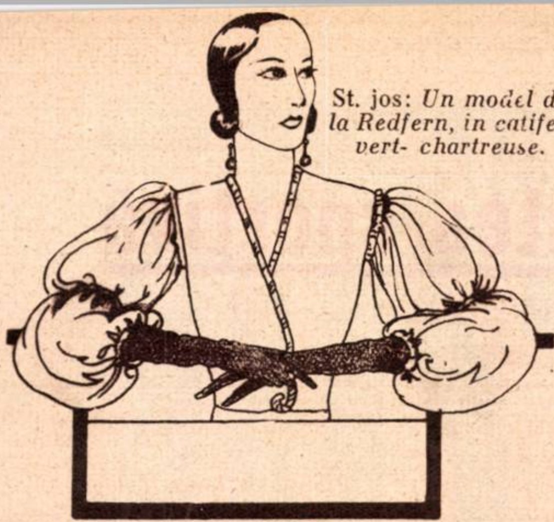
BOX

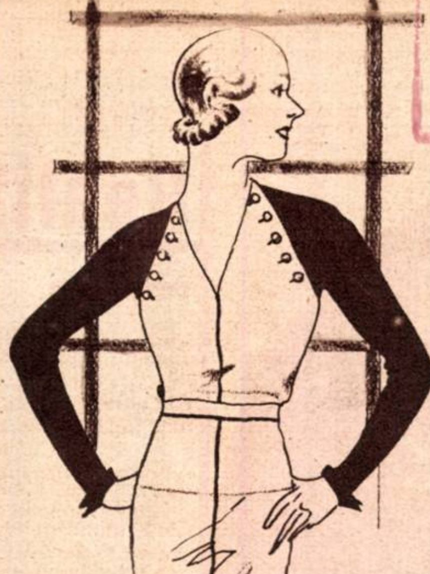
Sâmbătă 26 Martie a avut loc la Circul Sidoli o gală de box, în cursul căreia Jean Marinescu, campion al României la toate categoriile, a fost knock-out-at de Marcel Florescu, în al doilea round. Acest match este primul match profesionist al lui Marcel Florescu.

In timp ce Lucian Popescu merge din înfrângere în înfrângere, Spakow obţine succese mari la Paris.

Ultima sa victorie asupra lui Barrère, l-a pus pe primul plan al boxului european. E posibil ca după matchul cu spaniolul Ignacio Ara, dacă-l va învinge pe acesta, să lupte pentru titlul european.

M. SENI

St. jos: *Un model de la Redfern, în catifea vert- chartreuse.*

Un model original de vestă, cu mânecile demontabile.

Jos: Nespus de tinerească e rochița sport din jersey verde, dela Chantal.

Sus: *Lucien Lelong creează o toaletă de seară din satin negru greu și lucios cu spatele din mătase vert-chartreuse și o ghirlandă de flori din aceeaș țesătură, la corsaj.*

Primăvară

TARIFELE mărfurilor urcă sau coboară, tronurile se clatină, lumea întreagă suferă de diferite boli politice și economice... Indiferentă față de toate aceste frământări ale masselor, moda își urmează senină calea. Nici-o prăbușire nu e în stare să afecteze uimitoarea-i energie creeatoare și întocmai ca faimosul Phoenix, se trezește în fiecare an cu pene noui trimițând mesagii în lumea feminină. Anul acesta, mesagiul său e bogat și rezonabil, iar vestmântul sobru. Marii croitori ai Parisului și-au dat, fără îndoială, seama de starea de spirit ce predomină și au exclus frivolitățile, înțelegând că lumea e prea puțin dispusă la extravaganțe, atât în privința liniilor, cât și în a pungii. Privind cele câteva modele pe care vi le dăm aci, veți înțelege că exigențele momentului au fost admirabil satisfăcute. Fără a sacrifica nimic din inepuizabilul lor geniu creeator, marii modeliști au lansat modele ce sunt economice și elegante în acelaș timp.

Cum au ajuns la această realizare? veți întreba dvs.

Printr'o strictă aderență la simplicitate. Țesăturile scumpe aproape că au ieșit din uz, dar în schimb se remarcă în linii multă ingeniozitate. Materialele mai importante sunt: crepe de chine-ul, crepul mongol și georgette, și mătăsurile imprimate, țesăturile lui Bianchini ce aduc cu organdiul, cunoscute sub numele de organza sau marganza — cea din urmă fiind marchizet apretat — jersey-uri fantezie ce prezintă o întreagă varietate de împletituri, începând cu dantela și sfârșind cu imitația faimosului peau d'ange și însfârșit, bumbacurile care sunt cele mai importante.

Țesăturile din acest material nu vor mai fi surghiunite la bucătărie, ci le veți vedea anul acesta, sub forma unor elegante toalete de vară. Lyonel întrebuințează în câteva din creațiile sale percalul de pe vremea bunicuțelor noastre, imprimat, natural, în desene moderne.

In fabricile lui Rodier acest material imită de minune țesăturile de lână și se remarcă prin rusticitate.

Bumbacurile domină aceste momente de tranziție dela epoca de destindere post-belică ce se remarcă printr'un fel de frenezie a luxului, la o epocă mai placidă, de reculegere.

Și acum, câteva cuvinte, despre noile linii: Fusta nu poate fi mai mult decât o fustă, dar talia s'a urcat mult, formând o curbă cu convexitatea în sus. Seara, remarcăm linia *Directoire* sau *Empire* ce prezintă aceeaș caracteristică, efectul obținându-se fie prin tăieturi, fie pron „fronce-uri". Lyonel a făcut senzație cu cordoanele-i late, ce se încrucișează în mai fiecare din modelele sale mai simple.

Ridicarea taliei a avut un efect considerabil asupra siluetei. De data aceasta femeile mai plinuțe vor jubila, iar celelalte vor avea să facă exerciții pentru desvoltarea bustului. Mainbocher vine în ajutorul acestor lipsuri, plasând câteva roze din aceeaș țesătură ca și rochia, în centrul corsajului. Pentru seară, face mult uz de „V"-uri inversate, ce se ridică până la decolté și uneori le accentuează cu buchețele de flori. Intr'o toaletă de după amiazi, plantează cu magistrală artă o întreagă grădină de zambile pe corsaj.

Din cele de mai sus, veți fi bănuit probabil că florile sunt iar „en vogue" și că se utilizează atât ziua cât și seara.

De remarcat e în anul acesta că liniile generale sugerează o siluetă feminină și foarte unduioasă. Formele băiețești au căzut!

Umerii sunt din ce în ce mai înalți și mai lați și adesea se văturesc întocmai ca la hainele bărbătești. Aceeaș tendință se observă la toaletele de seară, unde se utilizează efecte de capă și multe alte trucuri, pentru obținerea unor umeri cât mai largi.

In ce privește mânecile, varietatea lor pare nelimitată.

Nu veți face o greșală optând pentru mânecuțele-pelerină, care sunt uneori atât de bogate încât formează în jurul brațului o adevă[illegible]rată corolă. In schimb mânecu[illegible] balon, par să fi luat drumul P[illegible] lui Sud, odată cu toate frivolitățile sezonului trecut. In ce privește lungimea, nu există o dimensiune consacrată, astfel că le veți face așa cum vă va dicta fantezia și nu uitați că toaletele de seară au de asemenea mâneci.

Yvette

Amuzante sunt mantoul și rochița confecționate din țesături de bumbac dela Lyonel.

INTERIOARE VECHI ROMANESTI

Casa Dnei. Nic. Lahovary

Sus: *Fațada casei Lahovary;* stânga: *biblioteca;* stânga, jos: *colț din sufrageria palatului Lahovary.*

PORNITĂ după modelul marilor publicațiuni similare din străinătate, „Realitatea Ilustrată" nu și-a economisit nicio restricțiune materială, pentru a da cetitorilor săi o icoană cât mai vie a Capitalei și întregei noastre țări, mai cu seamă din punct de vedere fotografic.

Reportajul de acest gen, — azi, în epoca rapidității, — a intrat în gustul celor mai mulți dintre noi.

Urmărind acest scop, revista noastră a început o serie de reportagii, — inedite în țara noastră, — și pe care le-a botezat cu titlul generic de „Interioare vechi românești".

Căci sunt, — mai cu seamă în București, — adevărate comori de artă sau amintiri istorice, cunoscute numai de cercul restrâns al prietenilor și cunoscuților familiilor, care au norocul să posede frumoase interioare, pline de mobile și obiecte prețioase prin vechimea sau raritatea lor.

In orașul fără muzee și fără colecții oficiale, de artă, sunt totuș multe case demne de mai sus amintitele denumiri.

„Realitatea Ilustrată" și-a luat greaua și totuș plăcuta sarcină de a le descoperi și de-a împărtăși numeroșilor săi cetitori — cu ajutorul slovei și al obiectivului fotografic, — aceste frumuseți nebănuite.

Cu numărul de față am ajuns la al treilea reportaj.

Până acum cetitorii noștri s'au plimbat prin saloanele casei doamnei Alex. Gr. Cantacuzino și prin interioarele emoționante ale locuinței familiei Mano.

Acum vor trece prin acele ale doamnei Nic. Lahovary.

Sperăm să dăm o importanță din ce în ce mai deosebită acestor adevărate „descoperiri", pe care le facem pe tărâmul frumoaselor, dar necunoscutelor interioare românești.

Cetitorilor noștri le aducem la cunoștință, că le pregătim adevărate surprize la rubrica „Interioare vechi românești".

DECOR somptuos de camere foarte mari şi înalte. Hall îmbrăcat până sus, în panouri de stejar afumat.

Simplicitate de rar bun gust : două-trei mobile şi luciul unui parchet, pe care au fost aruncate covoare mici, multicolore, preţioase. Două saloane, dintre care primul e o îmbinare extrem de fericită de galben şi albastru. Pereţi tapetaţi în albastru mai deschis. Brocat discret înflorat. Draperii grele, la ferestre largi. O mobilă de lac de aur, — japoneză — purtând marca familiei Taku-Gawa, căreia i-a aparţinut odinioară. Adânci fotolii de catifea galbenă şi mătase *bleu-nuit*. Pe jos trei frumoase covoare chinezeşti, cumpărate chiar de la locul de origină. Căci dacă ei înşişi — chinezii — nu cunosc obiceiul covoarelor în locuinţele lor, au început să le lucreze în ultimii 40—50 ani, pentru a le vinde europenilor, amatori de simbolurile groteşti ale religiei sau tradiţiilor budiste.

Al doilea salon e în stil Louis XVI. Mobilă aurită, tapisată în *point* d'Aubusson. Pe jos: imens covor tot d'Aubusson. O piesă extrem de frumoasă. Pe fond de un cenuşiu deschis, foarte dulce, ghirlande roz şi albastru. Dacă în salonul cel mare sunt portretele doamnelor din familia Lahovary, aici, nu e decât un singur tablou: o frumoasă copie după un Nattier, copie foarte probabil contemporană cu originalul.

Sufrageria are mobile florentine, stil Renaştere, tablouri flamande însă. Un cămin dintr'o mânăstire, din apropiere de Tirlemont (Belgia) şi tapiserii verzi.

Frumos, şi în acelaş timp interesant, e căminul din salonul cel mare. Provine dintr'un castel sicilian, din secolul al 16-lea. Marmoră de Siena, cariatide şi figuri alegorice din bronz.

CAMERA ORIENTALA

Mobile aeriene, încrustate cu sidef mult. Un *brûle parfums* uriaş, din alamă ciocănită, banchete înguste dealungul pereţilor covoare extrem de vechi şi de preţioase. Câteva *emaux*-uri albastre, reeşind minunat pe cadrul de un galben şters al tapetului de mătase. Aruncate pe un paravan mare odăjdii cu ţesătura delicată, aproape destrămată de vechime. Mici obiecte în filigran de argint aproape negru, împrăştiate mai peste tot. Perne în ţesături grele, metalice.

Din tavan atârnă greu şi mare o candelă de moschee. Zic candelă fiindcă afectează forma aceasta, dar e de fapt un policandru, lucrat şi el în filigran de argint.

Biblioteca e intimă, cu mobile vechi, de piele, cu dulapuri somptuos sculptate. Cărţi nu prea multe, dar rare. Intre altele: o colecţie de stampe, editate de marchizul de Féreolles, ambasadorul regelui Franţei la Curtea Sultanului, pe vremea închiderii şi omorîrii domnitorului Constantin Brâncoveanu. Stampele reprezintă numai tipuri din sud-estul Europei. Amănunt interesant pentru noi: desenele, întruchipând români sau romănce, au legendele următoare: Gentilhomme Valaque, demoiselle de Valaquie, etc., pe când despre celelalte neamuri din peninsula balcanică, autorul stampelor spune : *bulgare* sau *serbe*, sau *hongrois*, etc.

A doua carte interesantă o formează o culegere de balade şi cântece româneşti, traduse în englezeşte pe la 1856, de către hon. Henry Stanley" (se pare că ar fi fost consul englez în ţările româneşti).

Cartea poartă titlul de „Rouman Anthology, selections of Rouman Poetry". Intâlnim numele lui Alexandri, Bolintineanu, Creţianu, etc. Toate bucăţile traduse au şi originalele în româneşte. Cu toate că e tipărită la Londra, nu are greşeli de ortografie românească.

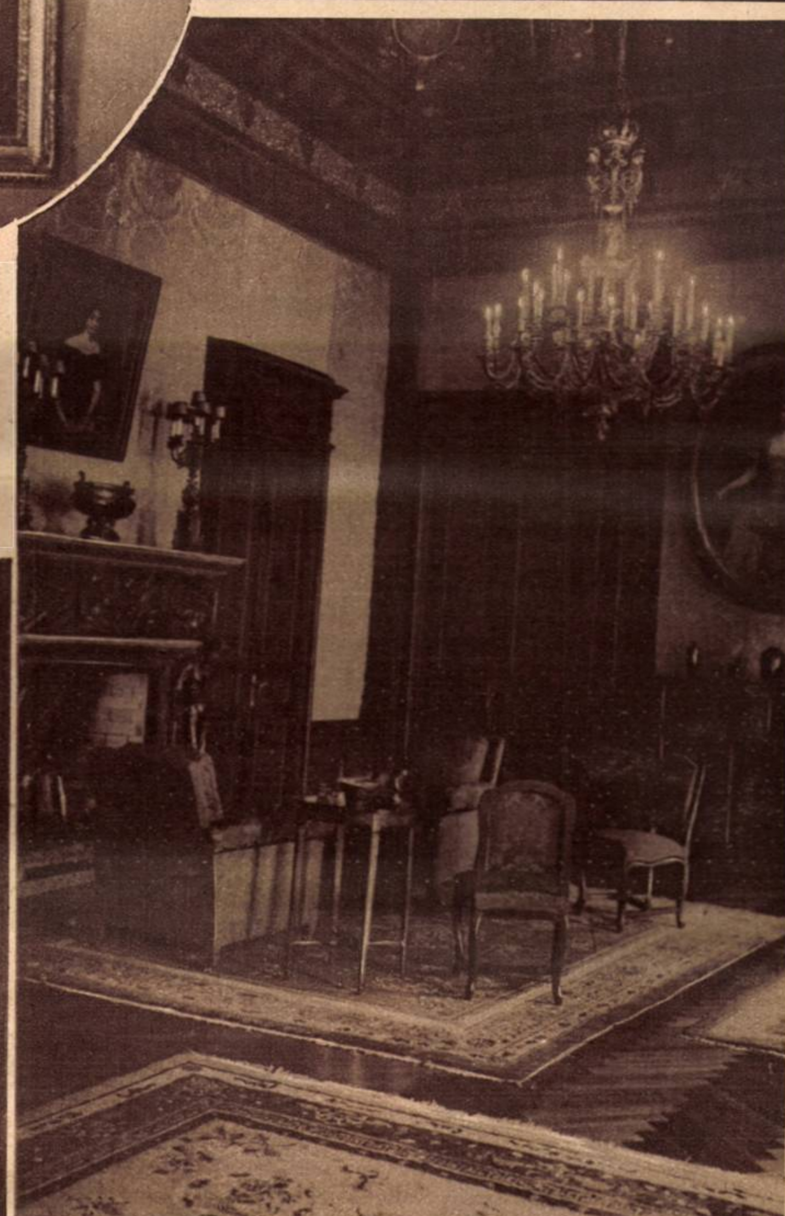
OTILIA GHIBU-SILVIU

Sus: *Splendida „cameră orientală" a casei Lahovary.*

Stânga: Portretul în ulei al lui Niculae Lahovary; jos: *un colţ din marele salon.*

Jos: *O admirabilă tapiserie de Flandra, care ornează scara interioară a palatului.*

Odraslele VEDETELOR

A FOST o vreme când casele de producţie cinematografică interziceau actorilor, căsătoria, iar cei pe cari încheerea contractelor îi găsia căsătoriţi, erau obligaţi să ascundă situaţia lor familiară, în cel mai mare mister.

Astăzi a dispărut ideea că prin căsătorie s'ar prejudicia succesul actorilor. Starurile îşi afişează acum, fără jenă, fericirea domestică, iar contingentul feminin e chiar mândru de realizările pe care le face în această direcţie. Norma Shearer, care în viaţa de toate zilele e soţia regisorului Irving Thalberg, a declarat în public când i s'a conferit premiul celei mai bune realizări cinematografice pe 1930 că Irving jr. e în ochii ei cea mai de seamă performanţă a întregei sale cariere! Zilnic între scene, frumoasa Norma apare împingând căruciorul copilului, pe plaja dela Santa Monica, unde locueşte cu familia sa, tot anul.

De când s'a ivit moda copiilor în cetatea filmului, agenţii de presă se interesează în mod deosebit de ei, anunţând fericitul eveniment al venirii unui nou cetăţean cu luni de zile înainte, cum a fost în cazul soţilor Dolores Costello şi John Barrymore.

Barbara Bebe, fetiţa care s'a ivit în menajul Bebe Daniels şi Ben Lyon, e mândria entuziaştilor săi părinţi, cari nu mai vorbesc decât de ea.

Fetiţa Estherei Ralston e poreclită «the 100.000 dollars Baby» (fetiţa de un milion şi jumătate) întrucât Miss Ralston, căsătorindu-se cu managerul său George Webb, a pierdut această sumă, renunţând la turnarea unui film, pentru a juca rolul mamei.

Mica Eba, fetiţa soţilor Nils Asther şi Vivian Duncan, e «primul copil internaţional» al Hollywoodului. Naşterea ei în Germania, din părinţi suedezi, a determinat complicaţii internaţionale, a căror rezolvare a ţinut-o şapte luni departe, de nerăbdătorul său părinte.

Copilul lui Reginald Denny e, în clipa de faţă, ultimul transport al primăvăratecei berze. Reginald jr. a fost fotografiat de tatăl său, când împlinise o săptămână ş predat cu mândrie presei. Aparatul fotografic al studioului i-a înregistrat de atunci zilnic progresele.

Robert Montgomery e unul din acei părinţi cari-şi iubesc copilul cu gelozie şi dânsul nu permite publicarea fotografiilor fetiţei sale. Tot astfel, nu s'a publicat până acum nici o fotografie a copiilor Gloriei Swanson: a fiului adoptiv, Joseph, şi a Gloriei No. 2, rezultată din căsătoria cu Herbert Sonborn. Nu că s'ar teme să nu-i prejudicieze, dar nu-i place să-i expue curiozităţii publice.

Sus: *Vivian Duncan şi Nils Asther;* St.: *Rob. Montgomery şi Constance Bennett.*

Jos: *Buster Keaton şi cei doi fii a săi.*

Ann Harding, dimpotrivă, pozează mândră, oridecâteori are ocazia, cu mica sa Jane, care-a împlinit patru ani şi ne spune că maternitatea e pentru femee o înălţare, mai cu seamă când e actriţă.

Joan Bennett, care s'a căsătorit cu John Fox, când era de şaseprezece ani, devenind mama Adriennei la şapteşprezece, declară aproape emfatic că singura raţiune a eforturilor pe care le face în viaţă, e fetiţa sa.

Constance Bennett a adoptat un băieţaş, Peter, în vârstă de trei ani.

Soţii Neil Hamilton simţind că viaţa era goală fără copii, au adoptat o fetiţă, în vârstă de trei săptămâni, botezând-o Patricia Louise. In ultimii doi ani s'au ivit mici oaspeţi în căsniciile următorilor actori: Johnnie Mack Brown, Chester Morris, Olga Baclanova, Diana Kane, Fitzmaurice, Harold Lloyd şi Eleanor Boardman, etc. Aceasta din urmă, care e căsătorită cu regisorul Vidor, îşi împarte viaţa între activitatea unei cariere de succese şi creşterea celor doi copii ai săi: Antonio în vârstă de patru ani şi Belinda, de 15 luni.

Charles Bickford nu pierde niciodată ocazia să vorbească de cei trei fii ai săi reporterilor cari-l asaltează cu interviewurile, încredinţându-i că ceeace l-a adus la Hollwood a fost climatul, pe care i-l recomandase un mare doctor pentru cel mai mic dintre copii.

Cei doi băieţaşi ai lui John Boles nu i-au handicapat succesus şi tot astfel termometrul simpatiilor de care Nancy Carroll se bucură în ochii publicului, n'a scăzut câtuş de puţin, când i s'a permis să recunoască, că e mama unui copil adorabil în vârstă de cinci ani, rezultat din prima sa căsătorie, cu James Kirkland.

Cei doi fii ai lui Chaplin, Charles jr. şi Sydney, cari au acum patru şi cinci ani, sunt pasiunea secretă a vieţii sale. Jack Gilbert profită uneori de lipsa fostei sale soţii Leatrice Joy pentru a-şi vedea fetiţa, Leatrice No. 2.

Dick Barthelmess e nebun după mica Mary Hay, copil din prima sa căsătorie. Cea de a doua soţie a actorului are şi ea un băieţaş, care se joacă cu Mary Hay, în cursul celor şase luni cât durează vizita legală pe care o face tatălui său. Restul anului şi-l petrece în Est, la mama ei.

Thomasina Mix, fiica actorului Tom Mix, care a pasionat cu isprăvile sale ultima generaţie de copii, e obiectul unei afecţiuni aproape idolatre.

Victor McLaglen, pe ecran întruchiparea forţei şi a energiei, devine o jucărie în mâinile Shielei, fetiţa sa, care a împlinit nu de mult nouă ani; mica domnişoară prezintă pronunţate aptitudini actoriceşti, dar între timp se iniţiază în secretele gospodăriei. Are un mic pavilion, ridicat pe moşia dela Flintridge, unde face pe gospodina şi unde adesea îşi invită tatăl, servindu-i mâncăruri pregătite de ea.

Doi băieţi, Joseph şi Robert, pentru cari Natalie Talmadge a părăsit ecranul, menţin voioşia în menajul lui Buster Keaton.

După cum vedeţi, viaţa îşi urmează imperturbabilă cursul, în acest Parnas modern, ale cărui zeităţi ca şi cele din antichitate, de altfel, au păstrat intacte patimile şi instinctele ce formează esenţa umană.

JAMES GRAY

Deslegarea problemei din numărul trecut

In numărul trecut al revistei am pus următoarea problemă cititorilor noştri:

Intr'un tren care merge dela Sheffield la Leeds, sunt trei călători:

D-nul Robinson, d-nul Smith şi d-nul Jones.

Trenul e condus de trei funcţionari pe care-i chiamă Robinson, Smit, Jones. Unul e mecanic, unul controlor, unul fochist. Domnul Robinson locueşte la Sheffield, domnul Jones câştigă 307 lire sterline pe an (douăsute de mii de lei); omonimul controlorului locueşte în Leeds. Cel mai apropiat vecin al controlorului, un călător, câştigă anual exact de trei ori mai puţine lire sterline decât controlorul. Controlorul locueşte la egală distanţă de Leeds şi de Sheffield. Smith întotdeauna bate pe fochist la biliard.

Se întreabă, care a numele mecanicului?

Procedăm — pentru rezolvarea problemei — în mod sistematic:

Pe controlor nu-l poate chema Robinson, deoarece omonimul său locueşte la Leeds, pe când domnul Robinson locueşte în Sheffield. Prin urmare numele controlorului va fi sau Jones sau Smith. Se mai spune despre controlor că el câştigă de trei ori mai multe lire streline decât unul dintre călători, vecinul său cel mai apropiat. El ar putea câştiga de trei ori mai mult anual decât domnul Robinson, domnul Smith sau domnul Jones. Dacă ar câştiga de trei ori mai mult decât domnul Jones, aceasta înseamnă că venitul său să fie de şase sute de mii de lei anual. Acest lucru nu este posibil, un controlor nu poate avea un venit atât de mare. Prin urmare, controlorul are ca vecin apropiat de domnul Smith, acesta fiind călătorul care câştigă de trei ori mai puţine lire sterline pe an, decât el, întrucât problema ne spune că locuinţa controlorului este la egală distanţă de Sheffield şi Leeds.. In consecinţă, omonimul controlorului, călătorul care locueşte în Leeds nu poate fi decât domnul Jones. Pe controlor îl chiamă deci Jones.

Pe fochist trebue să-l cheme Robinson. Nu-l poate chema Jones, pentrucă Jones e numele controlorului, după cum am văzut mai sus, nu-l poate chema Smith, deoarece se spune în problemă, că Smith îl bate totdeauna la biliard. In consecinţă, numele mecanicului este Smith şi el e acela care-l bate pe fochistul Robinson la biliard.

După cum se vede problema este extrem de uşoară şi suntem sigur că toţi cititorii „Realităţii Ilustrate" au deslegat-o încă din săptămâna trecută.

Yx.

SFATURI PENTRU INGRIJIREA FRUMUSEŢII

Aveţi dreptate să-mi faceţi reproşuri. Suspendarea acestei rubrici s'a produs independent de voinţa mea. O lungă călătorie în străinătate m'a împiedecat să mai stăm de vorbă, cum aş fi dorit.

Apoi motive technice silesc revista să scurteze pe cât posibil rubrici care interesează grupuri prea restrânse de cititori.

Deaceea mă voi strădui ca sfaturile mele să se refere la un cerc cât mai larg şi voi răspunde în special acelora care îmi vor cere sfaturi asupra unor probleme mai interesante.

Veronica Micle. Ca să obţineţi un ten de marmură e aproape imposibil. Un astfel de ten este un dar natural, nu căpătat prin creme şi ape. Totuş ne vom sili noi să îndreptăm multe rele la tenul d-tale atât de oribil, după cum spui. Mai întâi ce cusur are? E sgrunţuros? Pielea uscată şi se face brânză pudra pe ea.? Probabil că crema ce utilizezi nu e bună pentru tenul d-tale. Să încercăm alta. De ex.: Ulei de migdale 25 g. ceară 7 g. cetaceum 10 g. vin alb 7 g. zeamă de lămâie 10 g. Cu această cremă o vom scoate-o mai uşor la capăt. Mai întâi veţi spăla obrazul cu apă călduţă şi săpun de borax apoi îl veţi unge cu crema ce v'am prescris. Dimineaţa veţi săpla din nou faţa şi apoi o veţi mai unge sub pudră cu puţină cremă. Pentru puncte negre veţi face soluţia. Amoniac 50 g., glicerină 50 g., natrium sulfuric 5 gr., apă de rose 100 g., apă distilată un litru. O veţi utiliza seara înaintea cremei ungând cu vată.

Mimi cea frumoasă. Aduc şi eu umilul meu omagiu frumuseţei ce zici că o ai. In acest caz ce mai pot eu îndrepta la un fizic pe care l-a făcut natura atât de perfect?

Ai puţine coşuri? Cu crema Sulf. precipitat 2 g. zinc oxid 5 g., vaselină 80 g., ulei de rose 5 pic., vei unge numai coşurile, cu un chibrit înfăşurat în puţină vată. Sper să te scap de ele definitiv.

Ivan Petrovici. Imi scrii că ai nasul puţin cam roşu şi unsuros. Atunci faci de râs numele vedetei, care nu posedă un astfel de nas. Dar dacă numai acest mic cusur te deosebeşte de adevăratul Ivan, iubit de femei, atunci e uşor de tot. Victoria va fi a noastră adică mai mult a d-tale, nepreţuit Husar. Deci să începem: Mai întâi îţi vei băga nasul unde îţi fierbe oala, adică în puţină apă fiartă şi cât se poate de caldă. După aceea îl vei pudra cu cu o pudră de Talc, amidon şi Licopodiu, părţi egale.

Apoi vei lua câte o pilulă la fiecare masă din: Chinină bromată circa .05, Extr. belladona 0.001, Lithiu benzoic 0.05, Exipient g. s. Da, e foarte serios, înghiţi hapuri şi-ţi transformi nasul din roşu în alb. Poţi să ai încredere că nu vei înghiţi hapul de geaba.

Anicuţa dela Cozia. Ce fel de furuncul atât de grozav ţi-a ieşit în obraz. Il vei spăla cu soluţie de Ac. boric şi îl vei unge cu: Salol 5 gr. Timol 1 gr. Camfor 5 gr. Ceară albă 20 gr. Vaselină 80 gr.

Ninela. Ţi-a folosit crema? Foarte mulţumită. Vrei o cremă pentru mâini albe? Bismuth 5 gr. Hg. pp. alb 2 gr. Lanolină Vaselină circa 50 gr., glicerolat de amidon 25 gr. Cu această cremă vei unge mâinile în fiecare seară, după care vei pune o pereche de mănuşi de piele mai uzate. Vei pune în tot cazul mănuşile, ca să nu se şteargă crema şi să moaie bine mâna.

Lilian Harvey. Cunosc multe reţete pentru eczemă. Iată una de ex.: Zinc oxid 20 gr. Sulf. pp. 5 gr. Mentol 1 gr. Ulei de cadmin 5 gr. Vaselină 100 gr. Novocaină 0.50. Receta însă trebuie executată sub prescripţia medicului.

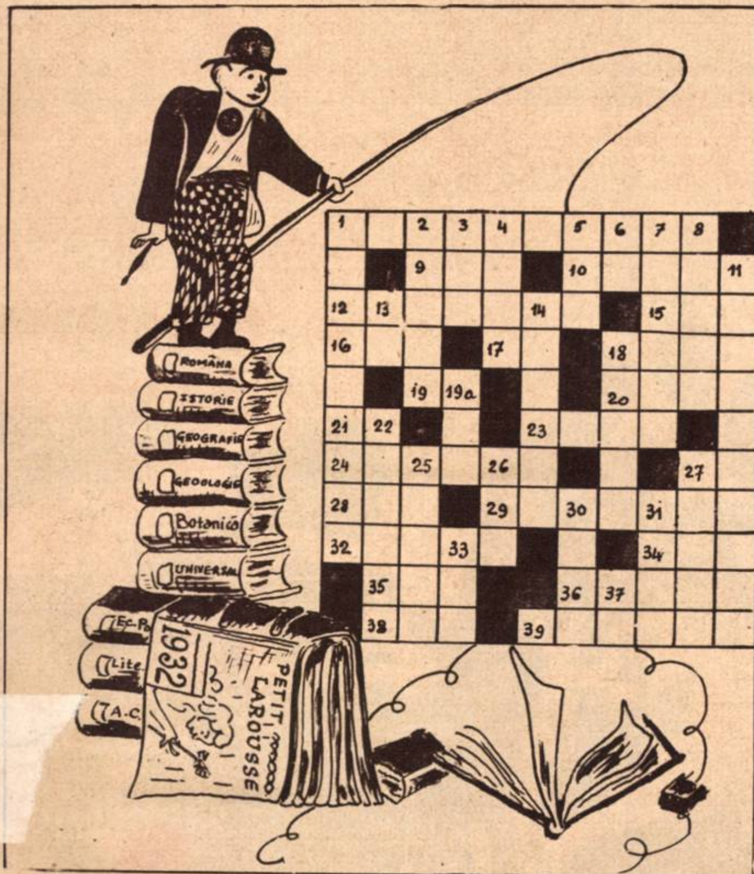
LAURA

jocurile realităţii

NOUL NOSTRU CONCURS

PREMII: 1000 lei numerar.
Două aparate de radio cu galenă

Problema V-a („Deslegătorul")

ORIZONTAL: 1) Aveţi idee ce este tipul din figură? 9) Ca orice joc al „Parodiei". 10) Buster Keaton. 12) Censură răutăcioasă sau severă. 15) Oraş în Finlanda; 16) Culoare ce domină într'un tablou; 17) Salutare; 18) Imediat; 19) Axă neîncepută; 20) Piatră scumpă; 21) Individ; 23) Trecut prin... şi prin dârmon; 24) Tango en vogue; 27) Prepoziţie; 28) Nume femenin; 29) Pescuia; 32) Staţiune climaterică în România; 34) Monedă; 35) Fluviu în Elveţia; 36) Ca să se dea jos tipul din figură a trebuit să facă un... mortale; 38) Câmp necurăţit de tufe; 39) Stufiş.

VERTICAL. 1) D-l dela 1 orizontal pescueşte cuvintele din ...; 2) Strămoşul celui dela 11 vertical; 3) In lung şi în....; 4) Strămoş deslegător; 5) Interj. 6) Pronume; 7) Ştafetă; 8) Ce a prins în undiţă tipul din figură; 11) Nepotul celui dela No. 2 vertical. 13) Literă grecească; 14) Ce te apucă când citeşti „Pa rodia"? 18) A posti; 19a) Lucrezi pământul; 22) Dacă nu ar avea câte un... din fiecare nu ar putea deslega. 25) Inimă rea; 26) Povară de porumb; 27) Dacă nu v'a plăcut jocul, rugăm a ne...; 30) Mold. Splină mare; 31) Joc de cuvinte; 33) Pasăre măiastră; 37) Interjecţie.

Problema VI-a

CRYPTOGRAMA!

GRĂ	...O!	BI	CÂN	TE	TE	PRIN	CUL	UM	VI	BRĂ	E	TREÇ	TII!
	SCHIM	ME	BA	EI	RE	FRU	DE	MOA	FOR	SE.	TE		VAGI
FE		RĂ	TURI	DU	DIS	LE	CRE	S	TE	CU		CE'N	O
PRE	GES	TI	CEL	MO	FIN	DER	SUB	NE.	MĂTASE	■	TI-A	ÎN	SI
PUL	DEM.		RUL	IŞ	CIO	L	PI	VE	RATĂ	PRI		DREP	CAR
NĂ		CU	CEA	NII.	MIR	MI	RĂ..	LU	TU	TUL	NA		LU
CHI	TER	REŞTI	E	ZĂ	RE.	NU-I	LA	ŞI	CU	TE;	SAE	E	MEN

IOAN MIHAIL-Tecuci

Citindu-se silabele (literile) pe sărite (săritura fiind uniformă), veţi afla întâi patru versuri, ce zugrăvesc un frumos peisagiu citadin, pe ploaie; întorcându-vă apoi dela capăt şi procedând la fel, veţi obţinea alte două versuri — din aceeaş poezie, — precum şi numele autorului şi al poeziei din care au fost luate versurile.

Pătrăţelele cu săgeţi nu se numără.

Săgeţile vă indică drumul ce aveţi de urmat.

Poşta jocurilor

Jeanne Griffoin-Timişoara. — 1) Este foarte just! Din problema X-a s'au omis cuvintele următoare: ISTRIA, NAVALĂ şi RUINEZ.

2) In curând vom da şi restul premianţilor.

Sylvia Ebner. — O analiză grafologică costă 60 lei. Trimiteţi, deci, un text oarecare, scris cu cerneală, pe adresa revistei noastre, cu menţiunea de rigoare.

Costul îl puteţi trimite în mărci poştale, în acelaş plic.

Ilie T. Lupiţa-Caracal. — Văd că dvs. aţi găsit soluţia, şi fără cele 3 cuvinte. Se mai întâmplă...

Maior Anibal Pompiliu. — In primul rând, problema se putea deslega şi fără acele cuvinte, deoarece la finale erau două cuvinte care se terminau în aceaş literă.

RE.

„Realitatea Ilustrată"

Revistă pentru toţi!

Apare săptămânal cu fotografii de actualitate, reportagii, sport, modă, articole de ştiinţă popularizată, humor, cinematograf, articole sociale, jocuri distractive.

Cel mai mare tiraj. Imprimat la foto-rotogravură. De vânzare la toate chioşcurile de ziare. 32 pagini. Preţul 10 lei.

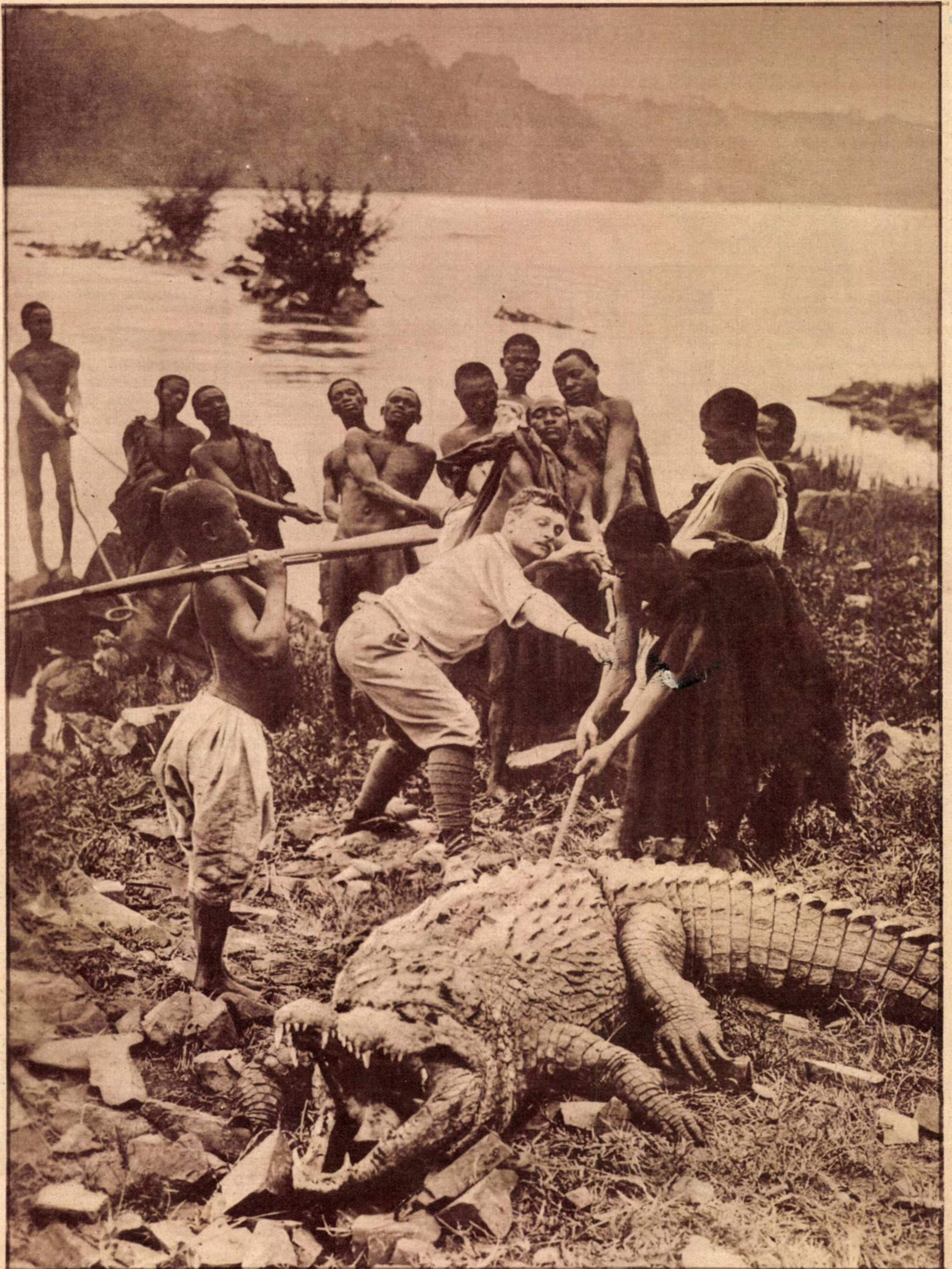
Abonament pe un an: 400 lei
pe 6 luni: 200 lei
pe 3 luni: 100 lei

Cupon pentru jocuri No. 272

Numele şi pronumele ....

„REALITATEA ILUSTRATĂ. — *Director* Nic. Constantin.
Redacţia şi Administraţia: Str. Const. Mille 7—9—11, Telefon 359/99.
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „Adevărul" S. A.

REALITATEA
ilustrată

Scenă preistorică în vremurile noastre!

Un crocodil a fost găsit dormind pe ţărm şi împuşcat. Băştinaşii cari trăesc într'o teamă cumplită de crocodili, îl trag în apă, unde va fi mâncat de semenii săi.

REALITATEA ilustrată

ANUL VI. Nr. 273
21 APRILIE 1932

LEI 10

MISS ROMÂNIA 1932:

D-ra ALICE ENGHEL din Cernăuți

ABERAȚIUNI UMANE la HOLLYWOOD

NU există gen de spectacol pe care cinematograful, — devenit azi un rival puternic și de temut al teatrului — grație sonorizării și posibilităților sale cu mult mai vaste, să nu-l fi abordat.

Ecranul ne dă reușite reprezentații de operetă și uneori de operă, de dramă și comedie, punând la dispoziița mulțimei momente de emoție artistică, întocmai ca reproducerea litografică a unei mari lucrări picturale. Dar după cum am spus, nu se oprește aci : într'un film intitulat *„Freaks"* publicul va putea contempla o serie de diformați, de capricioase plăsmuiri biologice, adunate din cele patru colțuri ale lumii, biete ființe omenești, ce se produceau prin bâlciuri și circuri, și a căror apariție te înfioră, de milă și uimire.

Sunt șapte ani de când Tod Browning, regisorul sub care Lon Chaney a realizat multe din filmele sale de mare succes, nutrește ideea unei drame de mister și senzație, ai cărei interpreți să se recruteze din lumea acestor estropiați de care, natura, s'a amuzat a-și râde, scoțându-i din făgașul normal al aspectelor omenești. Browning însuși și-a început viața într'un circ, și n'a uitat bizarul farmec al acelora; cunoaște profund omenescul ce palpită îndărătul groteștilor și mizerabilelor aparențe, temperamentele și aptitudinile fiecăruia din acești vitregiți ai soartei.

Dar, mult mai interesante decât aspectele și performanțele lor, sunt biografiile acestor oameni și mai cu seamă, felul în care privesc viața.

E mai mult decât sigur că înclinați să-i credeți nefericiți și triști, nespus de triști de starea lor... Ei bine nu, vă înșelați. Unii dintre ei sunt idioți — e drept — dar niște idioți fericiți. Alții sunt de-o inteligență normală, ridicându-se adesea deasupra mijlociei și au ajuns să-și concentreze preocupările într'o sferă aproape exclusiv intelectuală, punând spiritul deasupra fizicului. Cu o singură excepție, de care vă voiu vorbi mai târziu, toți sunt de-o veselie exuberantă, sunt mulțumiți și fericiți că trăiesc. Nu se plâng niciodată de Destinul ingrat, Dumne-

